

ใบแรก

ในที่สุดผลการประกวดเรื่องสั้นก็ออกมาแล้ว ขอแสดงความยินดีกับท่านที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีทั้งหมด ๓ ท่าน เพิ่มจากเดิมซึ่งกำหนดไว้ว่าจะมีรางวัลเดียว แต่เนื่องจากมีผู้ส่งเรื่องสั้นเข้ามามากและฝีมือก็ใกล้เคียงกัน เราก็เลยเพิ่มรางวัลขึ้นอีก ๒ รางวัล นอกจากนี้กองบรรณาธิการยังฝากมาบอกว่า แม้การประกวดเรื่องสั้นจะจบสิ้นไปแล้ว ก็ยังยินดีรับเรื่องสั้นและบทความจากท่านผู้อ่านต่อไป โดยเฉพาะหลานๆนักเรียนโรงเรียนสัมมาลิกษา ซึ่งได้แสดงฝีมือในการประกวดเรื่องสั้นมาแล้วหลายคน ใครที่เคยเขียนแล้วก็ขอให้เขียนต่อไป คนที่ยังไม่เคยเขียนก็น่าจะลองเขียนดูบ้างนะค่ะ นื่องๆหลานๆจากสถาบันการศึกษาอื่นด้วยค่ะ คนแก่นับวันจะแรงน้อยถอยกำลังลง ถ้าไม่มีคนรุ่นใหม่มาทดแทน ใครจะสืบทอดเป็นทายาทละคะ (ทายาททางธรรมนะ ไม่ใช่ทายาทอสูร)

หนังสือเป็นรางวัลที่อาจจะได้รับจากกอง บ.ก. เป็นเพียงของฝากขอบคุณเล็กๆน้อยๆ แต่ที่สำคัญคือการฝึกฝีมือเพื่อพัฒนาตนเอง เริ่มตั้งแต่การคิด เราจะได้ฝึกลำดับความคิด ทบทวนความรู้และประสบการณ์ที่อยากจะสื่อถึงผู้อ่าน แล้วเรียบเรียงความคิดให้ต่อเนื่อง เขียนออกมาเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย ขณะที่เราคิด เราทำประโยชน์ตน คือ ได้ทบทวนตนเอง ขณะที่เราเขียน เราประโยชน์ท่าน คือ สื่อสิ่งดีๆต่อผู้อ่าน

และในเวลาที่เรายังเขียนไม่ได้ดี เราก็ได้ประโยชน์ตนเองอีก คือ ได้ฝึกความอดทน ฝึกความเข้มแข็งของจิตใจที่จะไม่ล้มเลิกการเขียน ได้สร้างความมุ่งมั่นให้เกิดขึ้นในจิต การล้มเลิกเมื่อกระทำไม่สำเร็จเป็นเรื่องง่าย

แต่การมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จเป็นเรื่องยาก.....การฝึกทำเรื่องยากนี้แหละให้ประโยชน์ดีนัก

ระลึกถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้มาก ศึกษาพุทธประวัติให้มาก ศึกษาประวัติของพุทธสาวกให้มาก จะเห็นว่าแต่ละท่านต้องอาศัยความมุ่งมั่นเพียงใด จึงสามารถพัฒนาตนเองไปถึงเป้าหมายของชีวิตได้แล้วเรา....ถ้าปราศจากความมุ่งมั่น จะนำตนเองไปสู่มเป้าหมายได้อย่างไร และจะรักษาพระศาสนาไว้ให้คนรุ่นหลังได้อย่างไร

การเขียนเป็นเพียงบทฝึกเล็กๆ น้อยๆ ยังมีบทฝึกที่อุกฤษฏ์กว่านี้....ที่ต้องทำ

ที่ว่าแต่ละคนมักจะมีปมที่คลายได้ยาก เหมือนเวลาเรา

ผูกเชือกเป็นเงื่อนตายเสียแน่น เวลาแกะ ก็จะไม่ยอมคลาย คนส่วนใหญ่ก็จะตัดเชือกไปเลย ปมนั้นก็เลยไม่ได้คลาย เชือกนั้นก็สูญประโยชน์ไปเลย มีน้อยคนเหลือเกินที่นั่งลงหาหนทางแกะเชือกนั้นจนสำเร็จ เพื่อจะได้ใช้ประโยชน์จากเชือกนั้นได้อีก

ถ้ามีกิเลสหรือความติดยึดที่คลายได้ยาก แล้วเราไม่พากเพียรพยายามคลายให้ได้ เราก็ทำประโยชน์ต่อให้มากขึ้นไม่ได้ เมื่อเราคลายความติดยึดลง เราจะพบว่า ตนเองสามารถทำประโยชน์อื่นได้อีกมหาศาล

ไม่มีปมใดที่คลายไม่ได้ มีแต่ปมที่เรายังไม่ได้คลาย เพราะคิดว่า “ชาตินี้ฉันอดลูกชิ้นไม่ได้หรอก” “คนเห็นแก่ตัวแบบนี้ คบด้วยไม่ได้” “ฉัน(ต้อง)เป็นคนอย่างนี้แหละ” ฯลฯ สรุปว่า ทั้งเรา ทั้งเขา ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงได้ กลายเป็นปมความคิดที่แน่นหนา จะคลายปมได้ต้องเริ่มด้วยการเปลี่ยนความคิด

ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้ ทุกคนพัฒนาตนเองได้ ถ้ารู้จักคลายปม

ประกาศผลเรื่องสั้น

รางวัลที่ ๑ เป็นหนังสือสมาธิพุทธ พระไตรปิฎกสำหรับประชาชน

และพุทธสาวก พุทธสาวิกา

ผู้ที่ได้รับรางวัล คือ คุณอุษา เกสรสุคนธ์ จากเรื่อง “แรงงานเพื่อลูก”

รางวัลชมเชย ๒ รางวัล เป็นหนังสือพระไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชน

ผู้ที่ได้รับรางวัล ๑. คุณเต็มมียะ หทัยเพชร

จากเรื่อง “เกือบไม่มีโอกาสเกิด”

๒. คุณสุทธิพงษ์ ศรีเชียงสา

จากเรื่อง “ขออ้อยแฉะ ขออ้อยแฉะ ขอบ่ได้ ลูกไก่มีอัยยาว”

ท่านเจ้าของเรื่องที่ได้รับรางวัลทั้งสามท่าน กรุณาติดต่อกลับไปที่บรรณาธิการนิตยสารดอกหญ้า ผู้ปณ.๓๗ ปท.วารินชำราบ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี ๓๔๑๓๐ (สถานที่ติดต่อนี้ใช้สำหรับผู้ที่ได้รับรางวัลประกวดเรื่องสั้นเท่านั้น เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการจัดส่งรางวัล ส่วนการติดต่อเรื่องอื่นๆ กรุณาติดต่อไปที่สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม)

“ดอกหญ้า” ยินดีรับเรื่องสั้นจากท่านผู้อ่านต่อไป (โดยไม่มีการประกวด) ประโยชน์ที่ท่านจะได้รับจากการเขียนเรื่องสั้นให้ นิตยสารดอกหญ้า คือ ได้ฝึกตนเอง ได้ทบทวนความคิด และได้รับหนังสือดีๆ เป็นการขอบคุณจากกองบรรณาธิการ

จับมือ

น้ำหยดสุดท้าย	๑๑
ขาดก.....สุขที่ไม่พัฒนา	๑๒
ความขี้ใจของเด็ก	๑๓
นำรู้จัก...วนิดา วงศ์พิพัฒน์.....	๑๘
รับเชิญ...เมื่อยังมีแม่อยู่	๒๘
นกอินทรีเลี้ยงลูก	๓๔
ปลอบใจเราเอง (๑)	๕๖
หัวใจแกร่งด้วยถ้อยคำ	๖๐
ด้วยความหวังใจจากใจครู	๖๑
ตาย! มโนสารแห่งชีวิต	๖๘
เมื่อไปได้โน้ตบุ้ค	๗๔
รับเชิญ...พี่น้องไทยร่วมใจยุติการใช้ความรุนแรงฯ ...	๗๘
ความรัก	๘๒

เรื่องสั้นเรื่องยาว

โบนี่ มาร์ติน(เกือบจะ)โชคร้ายที่เกิดมารวย

โลกทัศน์ซีทีเอ็น

รอบบ้านรอบตัว.....ปมที่ไม่พัฒนา	๕
ว่าด้วยเรื่องผักไร้สารพิษและกสิกรรมธรรมชาติ	๔๔
พืชผักสวนริมทาง กระจ่างกินได้	๕๐
ถ้อยคำสิริมงคล...ไม่มีประโยชน์...(เขาก็ก)ไม่คบ	๕๒
ธรรมชาติอโศกในอินเดีย(๓).....ระบายน	๘๖

สัมผดยาหญ้า

พิราบคาบข่าว	๕๑
ปัจฉิมลิขิต	๑๐๓

ปีที่ ๑๗ อันดับที่ ๙๖ ก.ค.-ส.ค.๒๕๔๔

* วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า” *

- เพื่อยังความเป็นภราดรภาพและสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก
- เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนักถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนาในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

เจ้าของ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม

กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. (๐๒) ๓๗๔-๕๖๓๑

บรรณาธิการ รินธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ ฟ้างาม น้อมคำ สมพงษ์

ศูนย์ พัชรินทร์ ฟ่านวล ชารดาว

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม

เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นายประสิทธิ์ พิณิจพงศ์

จำนวนพิมพ์ ๒๒,๐๐๐ เล่ม

ทุกสิ่งทุกอย่างก็ต้องมีการ
เปลี่ยนแปลงนะครั้น ไม่ช้าก็เร็ว
ทั้งสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต

ที่เห็นชัดเจนก็คือมีความ
แตกต่างกันเป็นเป้าหมาย

โดยเฉพาะ “ชีวิต” การ
เปลี่ยนแปลงนั้น ถ้าสร้างสรรค์ก็
ใช้คำว่า “พัฒนา”

สัตว์-พืชพรรณทั้งหลาย
ปรับตัวเองเพื่อการอยู่รอดอย่าง
ค่อยเป็นค่อยไป มีการเรียนรู้ มีการ
บันทึกลงข้อมูลและกลายเป็นมรดก
ตกทอดไปสู่รุ่นลูกหลานต่อไป

ปมที่ไม่ พัฒนา

นักวิทยาศาสตร์บอกว่า การ
บันทึกมรดกจะส่งผ่านทางยีนส์ทาง
โครโมโซมลงในดีเอ็นเอ หรืออะไร
ทำนองนี้แหละครับ

พอมามาเป็น “มนุษย์” เริ่มมี
ตัวแปรครับ เพราะมนุษย์ฉลาด
มีปัญญา สามารถพัฒนาตัวเองได้
เก่งเยี่ยม ขนาดพัฒนาเพื่อทำร้าย
ทำลายตัวเองก็เกิดได้จริงครับ
มนุษย์จึงเป็นข้อยกเว้นจาก
กฎเกณฑ์ของธรรมชาติ

แม้แต่การคิดค้น การตัดต่อ
พันธุกรรมในพืชและสัตว์ (GMO)
ซึ่งกำลังฮือฮาตื่นตื่นและเห่อกัน
ยกใหญ่ เขาก็ทำได้

ขนาดพระเจ้าคุณมนุษย์ ยังยุ่ง
น่าดู และถ้ามนุษย์ก้าวขึ้นเป็น
พระเจ้าบ้าง คงดูไม่จัดหอกครับ

ผมเคยอ่านการ์ตูนที่ตัวเป็นคน
หัวเป็นสัตว์ต่างๆ ชักจะเห็นเค้า
แล้วละครับ ว่ามันจะเกิดได้อย่างไร

ครับ ผลข้างเคียงของการ
บรรลุธรรม GMO กระทบต่อสิ่งมี
ชีวิตอย่างรุนแรงเกินกว่าจะคาดคิด
คงต้องรอวันนั้น วันที่คางคกยาง
หัวต้องตก ถึงจะค่อยรู้สึก !

คนเรานั้นมีเส้นทางอยู่ ๒ เส้น
ครับคือดีกับชั่วคือพระเจ้ากับซาตาน
ความดีเป็นเรื่องฝืนใจ ทำยาก
เหมือนการเดินขึ้นภูเขา
ความชั่วเป็นเรื่องถูกใจ ทำ
ง่ายไม่เหน็ดเหนื่อย เหมือนของตกจาก
ที่สูง

คนทำความดี บางที่ยังมี
“เหน็ดเหนื่อย” มี “ท้อแท้” มี “อยู่
กับที่” มีคำว่า “ปทปรมะ”

ปทปรมะ คือ หัวชนพื้น
คือไม่โตกว่านี้แล้ว

ถ้าเป็นนักเรียน ก็เป็น
พวกไม่สนใจศึกษาค้นคว้า

เป็นครอบครัว ก็คือ
ไม่สนใจ ไม่อาทรกันและกัน

เป็นนักธรรมะ ก็หมาย
ถึงพวกไม่สนใจเรื่องการตั้ง

ตบะ ไม่สนใจการเอาชนะ
ใจตัวเอง เป็นต้น ความจริง

ยังมีอีกหลายสาเหตุ

ประชากรฝ่ายธรรมะกับฝ่าย
อธรรมจึงมีปริมาณต่างกันเป็น
ธรรมดา คนที่รู้สัจธรรมข้อนี้บ้าง
จะได้ไม่ท้อแท้

เหตุผลที่มนุษย์ไม่ยอมพัฒนา
มืออยู่ ๔-๕ เรื่องด้วยกัน ดูจาก
เรื่องนอกสุดเข้าไปหาในสุด ถ้า
เปรียบเทียบเป็นการเล่นเรือให้ถึง
ฝั่งของมหาสมุทร สิ่งที่เป็นความ
จำเป็นในการเดินทางมีอะไรบ้างครับ

เรือ, หางเสือ, ใบเรือ, ลม
และน้ำที่เรือต้องแล่น !

ข้อแรก สิ่งแวดล้อมที่ดี
เปรียบเสมือนน้ำที่พุงให้เรือลอย
ไปได้

ศาสนาพุทธเหมาะที่จะอยู่ใน
ดินแดนที่ไม่มีสงครามกลางเมือง
ไม่มีภาวะข้าวยากหมากแพง

ชีวิตของชาวพุทธต้องรู้จัก
เลือกสิ่งแวดล้อม

สมัยท่าน นปี มะสะหมัด
ชาวมุสลิมจะย้ายถิ่นฐานไปสร้างบ้าน
อยู่ใกล้สุเหร่าเป็นหมื่นๆ แสนๆ คน
นักปฏิบัติธรรมหลายสำนัก
ทั้งบ้านช่องเรือนชานมาอยู่สำนัก
เดียวกัน

ขรราวาสหญิงชายมากมาย
ทั้งอนาคตทางโลก มาศึกษาปฏิบัติ
ธรรมในวัดที่ตัวเองศรัทธา
ญาติธรรมชาวอโศก สร้าง

ชุมชนอยู่ใกล้พุทธสถานทำกิจกรรม
ต่างๆ ร่วมกัน มาอยู่ชุมชนไม่ได้ก็
พยายามมาพบปะพูดคุยกันอาทิตย์
ละครึ่งก็ยังมี

สิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องสำคัญ
มาก คนที่ติดยาเสพติด แม่เลิกแล้ว
แต่ถ้ากลับไปทีเก่า ก็มักจะย้อน
กลับไปอีก คนเคยเลิกยา จำเป็น
ต้องไปอยู่สิ่งแวดล้อมใหม่จนกว่า
จะเข้มแข็ง

“รัฐ” จำเป็นต้องเข้ามาดูแล
จัดการสิ่งแวดล้อมชุมชน มิใช่
ปล่อยให้ประชาชนดูแลกันเอง
ตามยถากรรม

ราษฎรและรัฐต่างฝ่ายต่างต้อง
กระตือรือร้น

ลูกหลานที่กำลังเสียคนก็
เพราะเราขาดการควบคุมแหล่ง
อบายมุขนั่นเอง

ความสำคัญของสิ่งแวดล้อม
เป็นเรื่องเร่งด่วนที่สุดเลยครับ

ข้อ ๒ มีกัลยาณมิตร อัน
เปรียบเสมือนกระแสดลมที่จะพัด
เรือให้แล่นได้

“มิตรดี สหายดี เป็นทั้งหมด
ของพรหมจรรย์” เป็นพุทธพจน์ที่
ยืนยันความสำคัญของการมีเพื่อน

ในมงคลสูตร ๓๘ ข้อ ข้อ
แรกสุดก็คือ “ไม่คบคนพาล”
และข้อ ๒ “คบบัณฑิต”

คนที่ประสบความสำเร็จทาง
โลก ต่างก็มีเพื่อนฝูงช่วยเหลือเป็น
มือเป็นไม้ทั้งสิ้น

การมีเพื่อนที่คิดอะไรเหมือนๆ
กัน ในทางธรรมเราเรียกว่า “มีศีล
เสมอกัน” หรือ “มีรณะเดียวกัน”
ก็จะช่วยให้คนเราไม่สะดุดในการ
พัฒนา

แม้ท้อแท้ก็ไม่คิดเลิกกรา

แต่บางคนก็ทำลายเพื่อนดีไป
อย่างน่าเสียดายเพราะสำคัญในสาระ
“ความเป็นเพื่อน” ผิด !

ใครท้วงติงถือว่าไม่ใช่เพื่อน
ใครไม่ตามใจฉันถือว่าไม่ใช่
มิตรแท้

ใครเอาใจถือว่าเป็นเพื่อนดี
ชีวิตที่คิดแบบ “มิฉนาคิภูฏี”
แบบนี้ ไม่ตายก็เลี้ยงไม่โตนะครับ

ข้อ ๓ มีสัมมาทิฐิของชีวิต
ไม่ได้เอาอะไรมากมายหรอกครับ
แต่มีคำตอบให้ตัวเองว่า “เกิดมา
ทำไม?”

คำตอบที่สร้างสรรค์ ก็เหมือน
ประตูล้มหาสมบัติ ที่หากรหัส
ผ่านถูกต้องก็จะเปิดหน้าต่าง

เกิดมาเพื่อเป็นใหญ่เป็นโต
เกิดมาเพื่อมีครอบครัว
เกิดมาเพื่อแสวงหาความสุข

ให้ชีวิต

ทั้งหมดนี้ เป็นคำตอบที่...
ผิดครับ!

เกิดมาเพื่อทำความดี เกิดมา
เพื่อสะสมบารมี คนไม่คิดทำดี
เกิดมาก็เสียชีวิตเกิดเปล่าๆ มาเสีย
เวลา อย่าเกิดเลยครับ...

คำตอบถูกบังคับไว้ตั้งแต่เกิด
แล้วครับ คิดแตกต่างจากนี้ มีแต่
ทำให้โลกวุ่นวาย

คนดีหลายๆ คน ท่านยัง
ประกาศตัวเป็น “โพธิสัตว์” จะ
ช่วยแก้ทุกข์เจ็ญของประชาชน

พระอรหันต์ส่วนใหญ่ ท่าน
ไม่ยอมจบกิจ ยังคงบำเพ็ญบารมีต่อ
ท่านไม่ยอม “ปรินิพพาน” ท่านขอ
“นิพพาน” เพื่อกลับมาช่วยโลก
ช่วยสังคมต่อไป

นี่คือ ความลึกซึ้งของจิต
วิญญาณ ไม่เชื่อก็อ่าลบลเหตุทีเดียว!

ข้อ ๔ มีอิทธิบาทธรรม
เปรียบเป็นตัวเรือของชีวิต

อิทธิบาทนั้นเป็นธรรมแห่ง
ความสำเร็จ เป็นธรรมความ
ก้าวหน้าเสมอ

เป็นอายุของสมณะ!

สามข้อที่ผ่านมา บางคนอาจ
ละเลย แต่ข้ออิทธิบาทนั้น ละเลย
ไม่ได้เด็ดขาด เพราะจะทำให้เรา
ตกต่ำ เรา-เป็นตัวปัญหาของ
องค์กรในทันที

งานการที่เขาไม่ก้าวหน้าก็
เพราะไม่เติมพลังอิทธิบาทนั่นเอง
ธรรมะไม่เจริญ ก็เหตุผล
อิหฺรอบเดียวกัน

ฉันทะ ต้องมีใจชอบ ยินดี
เต็มใจ ฟังใจ

วิริยะ มีใจเพียร เหน็ดเหนื่อย
อย่างไรไม่เลิกรา ไม่ท้อแท้

จิตตะ มีใจลงไป ใสใจลงไป
เอาใจไปใส่ ทุ่มพลังลงไป เกาะ
ติดสถานการณํ มุ่งมั่น ฟันฝ่า

วิมังสา มีการใคร่ครวญ
ไตร่ตรอง มีวิเคราะห์ มีการ
ประเมินผลตลอดเวลา

วิ แปลว่า ยิ่งๆ มังสา แปลว่า
เนื้อ ดีความอย่างง่ายๆ แบบชาว
บ้านก็คือ ทำให้เกิดเนื้อยิ่ง ๆ!

ข้อ ๕ มีใจกว้าง เรียกว่าใจ
ปรโตโฆสะ เปรียบชิ้นส่วนของเรือ
ก็น่าจะเป็นใบเรือที่รองรับลมนะครับ

ใจกว้าง เป็นตัวช่วยสุดท้าย
ที่ทำให้แผนพัฒนา หรือแผนการ
ทำความดีของชีวิตตรงแมนยิ่งขึ้น
ใจกว้างเพื่อฟังความคิดเห็น
ที่แตกต่าง

ใจกว้างเพื่อฟังความคิดเห็น
ที่ขัดแย้ง

ใจกว้างเพื่อไม่หลงเชื่อแต่
ความคิดของตัวเองต้องถูกต้องเสมอ
และใจกว้างที่จะฟังคำว่ากล่าว
กำหนดานิติเดียนได้ !

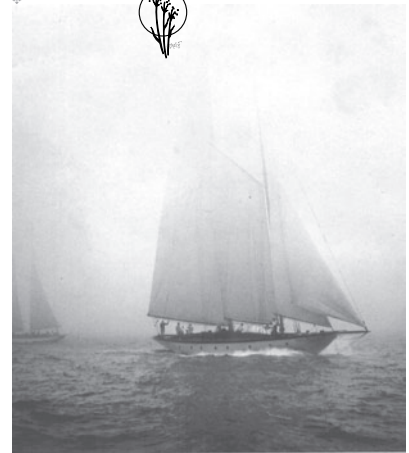
เรื่องของปรโตโฆสะเป็นเรื่อง
ทำได้ยาก ต้องฝึกฝนอดทนขนาด
หนัก เพราะโดยสัญชาตญาณของ
คนเรา ก็มักจะมีอคติตา เชื่อมั่น
สรรพคุณตัวเองค่อนข้างสูง

คุณธรรมเรื่องนี้เป็นวุฒิภาวะ
ที่ต้องฝึกฝนบ่อยๆ จึงจะทำสำเร็จ

แต่ที่ทฤษฎีก็ไม่มีทางทำได้ ถ้า
ไม่ลงมือปฏิบัติ เฝ้ชิดกับสถานการณํ
ของจริง ตัวจริง เสียงจริง

วิธีการนี้ในหลักการบริหาร
เขายังยกให้เป็นยุทธศาสตร์การ
บริหารสมัยใหม่เสียด้วยซ้ำ
ยิ่งทำงานเป็นทีมก็ยิ่งต้อง
ฝึกฝน

อุปกรณ์ทุกอย่างพร้อมแล้ว
ก็เหลือแต่การเดินทางฟันฝ่า เอาจริง
นาวาชีวิตของใครก็ของมัน
นะครับ ขอให้ลู่วางสำเร็จสมความ
ปรารถนาโดยถ้วนทั่วทุกๆ คน
เทอญ...

น้ำหยดสุดท้าย

หยาดฝนจากฟ้ากว้าง
ตกสู่พื้นพสุธาต่ำ
เสียงดังเปาะแปะ
ดูน้ำหยดจากหลังคาที่รั่วซึม
ทีละหยด ทีละหยด
ไหลลงเติมความว่างเปล่า
ของกะลาที่รองรับ
อา...ใกล้ถึงแล้ว ใกล้ถึงแล้ว
น้ำหยดสุดท้าย
ที่จะเติมกะลาว่างเปล่าให้เต็มเปี่ยม
น้ำหยดสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่
มันมีลักษณะอย่างไรกันนะ
เพียงหยดเดียวก็เติมความว่างเปล่า
ของกะลาให้เต็มบริบูรณ์
โอ...ในความว่างเปล่าของชีวิต
ฉันเคยไขว่คว้าแสวงหาน้ำหยดสุดท้าย

มันมีลักษณะอย่างไรกันนะ
เพียงหยดเดียวที่จะเติมความว่างเปล่า
ของชีวิตให้เต็มบริบูรณ์
แต่บัดนี้ฉันเข้าใจแล้ว
ไม่มีน้ำหยดไหนในกะลา
ที่ไม่ใช่ น้ำหยดสุดท้าย
เพราะถ้าขาดไปแม้เพียงหยดหนึ่งหยดใด
น้ำในกะลาก็ไม่อาจเต็มเปี่ยมได้
ใครประมาทต่อโทษภัย
แม้เพียงประมาทน้อย
ที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า
มุ่งแต่จะเวียนลัดหาตัวจบ
ที่เป็นวิมุติและอนัตตา
นั่นคือผู้ที่ยัง
ไม่เห็นน้ำหยดสุดท้ายของชีวิต

 ฟ้าเมือง ชาวหินฟ้า

สุขจากการแบกภาระไม่จบสิ้น
 สุขจากการต้องประพฤติผิดศีล
 สุขจากการใช้อำนาจเป็นใหญ่
 สุขของมาราวาสถังนี้ "เป็นสุขไม่พัฒนา"

สุขที่ ไม่ พัฒนา

(วิจัยนขชาดก)

พระศาสดาเมื่อประทับอยู่ ณ พระเชตวัน

มหาวิหาร ทรงตรัสแสดงธรรมเทศานี้

นักมวยปล้ำคนหนึ่งชื่อ โรชะ เคยเป็นสหายของ **พระอานนท์** มาก่อน ได้ส่งข่าวถึงพระอานนท์ เพื่อนิมนต์ไปพบปะพูดคุย ด้วยความที่เคยสนิทสนมต่อกันมานาน พระอานนท์จึงทูลขออนุญาตพระศาสดา แล้วไปหาโรชะที่เรือนของเขา เขาต้อนรับพระอานนท์เป็นอย่างดี นิมนต์ให้ฉันภัตตาหาร ซึ่งล้วนตระเตรียมไว้ด้วยอาหารรสเลิศทั้งสิ้น

เมื่อเสร็จภัตกิจ(กินอาหาร)แล้ว โรชะก็นั่งอยู่ในที่อันสมควรข้างหนึ่ง พูดถึงความสุขในกามคุณ ๕ (ความติดเสพในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส) ของฉรรวาส อันเป็นที่น่าใคร่ น่าพอใจทั้งหลาย จนในที่สุดได้เอ่ยเชื้อเชิญกับพระอานนท์ว่า

“ข้าแต่พระคุณเจ้า ท่านก็ได้บวชมานานแล้ว ห่างไกลจากความสุขเสียนาน บัดนี้ผมมีทรัพย์สมบัติมากมาย ทั้งเงินทองและข้าทาสบริวาร ผมจะแบ่งสมบัติทั้งหมดให้แก่ท่านครึ่งหนึ่ง ท่านจงสีกมาเถิด มาครอบครองสมบัติเหล่านี้ด้วยกัน”

พูดคุยกันมาจนถึงจุดนี้ พระอานนท์จึงกล่าวแสดงโทษของกามคุณแก่เขาบ้าง เพื่อให้โรชะได้รู้ถึงสัจธรรมของชีวิตที่แท้จริง แล้วจึงค่อยลากลับคืนสู่พระวิหาร

ครั้นพระศาสดาได้พบกับพระอานนท์ ทรงไถ่ถาม
ขึ้นว่า

“อานนท์เธอพบกับโรชะแล้วหรือ”

“พบกันแล้ว พระเจ้าข้า”

“พวกเธอพูดคุยอะไรกันบ้างเล่า”

พระอานนท์จึงทูลเรื่องที่สนทนาให้ทรงทราบ
และคำของโรชะที่ยุติการสนทนาลงด้วยคำชวนที่ว่า

“โรชะเชื้อเชิญให้ข้าพระองค์อยู่ครองเรือน ข้า
พระองค์จึงแสดงถึงโทษในการครองเรือน และโทษใน
กามคุณแก่เขา พระเจ้าข้า”

ทรงสดับแล้ว ก็ตรัสว่า

“ดูก่อนอานนท์ โรชะนักมวยปล้ำผู้นี้ มิใช่เพียง
เชื้อเชิญนักบวชให้อยู่ครองเรือนในบัดนี้เท่านั้น แม้
ในกาลก่อนก็ได้ชักชวนให้นักบวชอยู่ครองเรือนมาแล้ว
เหมือนกัน”

พระอานนท์จึงทูลนิมนต์ให้พระศาสดาตรัสเล่า

ในอดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตเสวย
ราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี

มีทารกคนหนึ่งได้ชื่อว่า **วัจฉชนะ** เกิดในตระกูล
พราหมณ์ ณ ตำบลหนึ่ง ครั้นเติบโตเจริญวัยแล้ว
ได้ออกบวชเป็นฤๅษี ไปบำเพ็ญเพียรอยู่ที่ป่าหิมพานต์
เป็นเวลาช้านาน

ต่อมาได้เดินทางมุ่งสู่กรุงพาราณสี โดยแวะพักที่
พระราชอุทยานก่อน พอรุ่งเช้าก็เข้าไปยังกรุงพาราณสี
เพื่อภิกขาจาร (เที่ยวบิณฑบาต)

วันนั้นเอง **เศรษฐีกรุงพาราณสีคนหนึ่ง** ได้พบ
เข้ากับฤๅษีวัจฉชนะ บังเกิดความเลื่อมใสในมารยาท
อันสำรวมดีแล้ว จึงนิมนต์ไปสู่วีรือนของตน ถวาย
อาหารและน้ำ แล้วนิมนต์ให้พักอยู่ในสวน เพื่อที่ตน
จะได้คอยปรนนิบัติวิวัฒนาการทุกวัน นักบวชและ
ภรรยาทั้งสอง ต่างก็เคารพรักต่อกันและกันอย่างดี
ยิ่งตลอดมา

อยู่มาวันหนึ่ง เพราะเห็นการใช้ชีวิตอย่างมักน้อย
สันโดษของพระฤๅษี ทำให้เศรษฐีคิดขึ้นมาด้วยความ
เป็นห่วงกังวลว่า

“ดูแล้วความเป็นนักบวชช่างลำบากเป็นทุกข์
เราน่าจะให้วัจฉชนฤๅษีผู้ที่เรารักเคารพนี้สึกเสีย แล้ว
เราก็แบ่งสมบัติทั้งหมดให้ครั้งหนึ่ง จะได้ได้อยู่อย่าง
เป็นสุขด้วยกันทั้งสองคน”

คิดดังนั้นแล้ว ก็คอยหาโอกาสที่จะบอก ครั้นสบโอกาสดีแล้ว ก็เอ่ยปากออกไปว่า

“พระคุณเจ้าที่เคารพ **ชีวิตในการบวชนั้นเป็นทุกข์ แต่ชีวิตอย่างฆราวาสเป็นสุข** เพราะเรือนทั้งหลายที่มีเงินทองและของกินของใช้บริบูรณ์ เป็นเรือนที่มีความสุขผมยยินดียิ่งนัก ที่จะแบ่งสมบัติทั้งหมดให้แก่ท่านครึ่งหนึ่ง โดยที่ท่านสามารถนั่งกินนอนกินได้สบายไม่ต้องขวนขวายกิจการใดๆเลย **การสึกออกมาอยู่ครองเรือนเช่นนี้ เป็นสุขอย่างยิ่ง”**

พระฤๅษีได้ฟังความคิดเห็นผิดๆของเศรษฐีแล้ว จึงแสดงความจริงอันประเสริฐให้รู้ว่า

“ดูก่อนเศรษฐี ท่านเป็นผู้ที่ยังติดอยู่ในกาม จึงกล่าวคุณของฆราวาสและโทษของนักบวช ก็เพราะความไม่รู้ลัทธิธรรม เราจะกล่าวโทษภัยของฆราวาสแก่ท่าน ท่านจงฟังเถิด

หากฆราวาสคนใด ไม่มีความเพียรพยายามทำการงาน มัวเสพสบายอยู่ การครองเรือนก็ตั้งอยู่ไม่ได้

หากไม่กล่าวคำมูสา เพื่อสมบัติเรือกสวนไร่นา การครองเรือนก็ตั้งอยู่ไม่ได้

หากไม่ใช้อำนาจลงโทษผู้อื่น ทั้งที่เป็นบริวารหรือข้าทาส การครองเรือนก็ตั้งอยู่ไม่ได้

เมื่อเป็นเช่นนั้น ใครเล่าจะครองเรือนอยู่ได้โดยไม่กระทำผิดบกพร่อง ดังนั้นจะให้เอาตมาเกิดความยินดีเป็นสุขด้วยแสนยากยิ่งนัก”

วัจนนฤๅษีกล่าวโทษภัยของฆราวาสแล้ว ก็ได้กล่าวธรรมให้เศรษฐีตั้งตนอยู่ด้วยความไม่ประมาทจากนั้นก็อำลากลับคืนสู่อุทยานตามเดิม

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ตรัสว่า

“เศรษฐกิจกรุงพาราณสีในครั้งนั้น ได้มาเป็น
นักมวยปล้ำโรชนะนี้เอง ส่วนวิัจฉนชฤาษีก็คือ
เรตถาคต”

ดวมพุดร

เลาร์ ๒๑ ก.ค. ๒๕๕๕

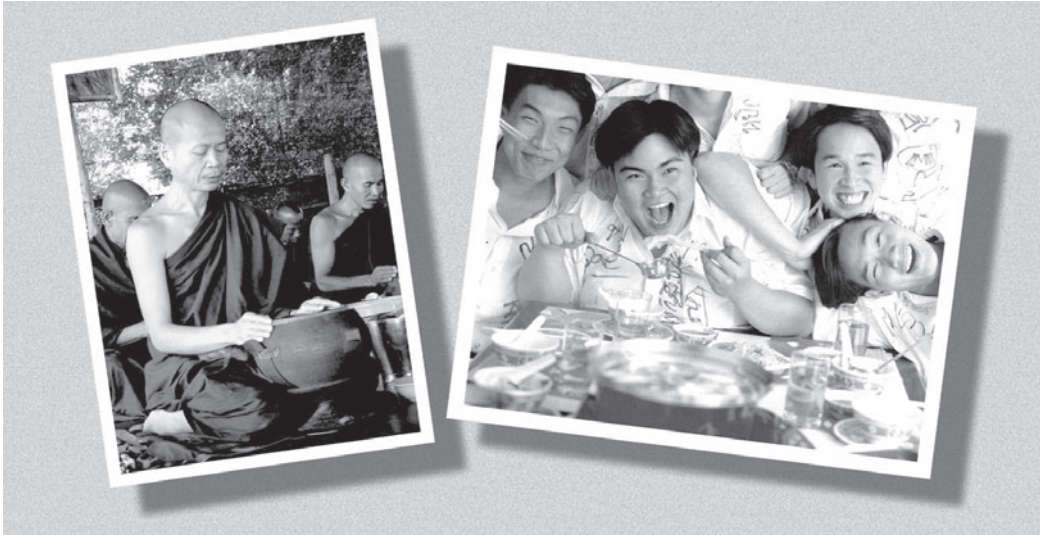
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๑๙

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๔๔๙)

พระพุทธรองต์ตรัส

- ◎ ทกข์อน ม่น่ จนด จ่อมครอบง คนด้ปรง ม ท
ลัวจคว ม ปินของน่ จนด
ทกข์อน ม่น่ รก จ่อมครอบง คนด้ปรง ม ท
ลัวจคว ม ปินของน่ รก
ทกข์จ่อมครอบง คนด้ปรง ม ท
ลัวจคว ม ปิน ๑

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ ข้อ ๖๒)

ความ

ข้อใจ

ของเด็ก

เด็ก = ความบริสุทธิ์

ผู้ใหญ่ คือ ยิ่งกว่าเด็ก (พัฒนาการมาจากเด็ก)

เพราะฉะนั้น ผู้ใหญ่ควรจะยิ่งดี ยิ่งบริสุทธิ์กว่าเด็กมิใช่หรือ
แต่ทำไมสิ่งที่บอกว่า “เฉพาะผู้ใหญ่” (ห้ามเด็ก.....ๆจๆ)

จึงกลับกลายเป็นสิ่งที่เลวร้าย สกปรก โสมม ลามก อนาจารแล้ว

ถ้าเช่นนั้น จะพัฒนาตนให้เป็นผู้ใหญ่กันทำไม

สู้ดำรงสภาพความคิดแบบเด็กๆ ตลอดไปไม่ดีกว่าหรือ

ด.ช. สุวิชาติ วโนทยาน

๑๓๔/๑๓๑ ถ.ศรีสะเกษ-อุบล ม.๗

ต.โพธิ์ อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ ๓๑๐๐๐

นารีจ๊ก

○ ผ.ศ.รัศมี กฤษณมิม

วนิตา
วงศ์พิวัฒน์
จบวิศวะฯ
มาเป็นแม่ค้า
ขายผักให้วัด

* คุณวนิตาช่วยเล่าประวัติวัยเด็กให้ฟังค่ะ

ดิฉันเป็นชาวกรุงเทพฯ เกิดแถวนางเลิ้ง ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดี เลี้ยวซ้ายเจอสนามม้า เลี้ยวขวาเจอสนามมวย หน้าบ้านก็เป็นช่องโศภณี หลังบ้านคือวัดโสมนัส เรียกว่าอยู่ในสถานที่ที่แทบจะล้อมรอบไปด้วยแหล่งอบายมุขเกือบทั้งสิ้น ดิฉันมีพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน ๕ คน ฐานะทางบ้านไม่ค่อยดีนัก คุณพ่อเป็นคนดู เจ้าโทสะ ชอบกินเหล้า สูบบุหรี่ และชอบเล่นไพ่ ส่วนคุณแม่เป็นคนดีมาก และเกลียดคนกินเหล้า เล่นการพนัน แต่ดูเหมือนเกลียดอะไรจะได้ออย่างนั้น

ตัวเองเห็นคุณพ่อเล่นไฟตั้งแต่เด็กจึงชอบเล่นไฟมาก เรียกว่าเข้ากระแสเลือดก็ว่าได้ พี่น้องทุกคนเล่นเป็นหมด เพราะคุณพ่อฝึกให้เล่น ไม่ว่าจะเป็น โป๊กเกอร์ เฒ แก้วเก ไฟโป๊ก จับหมู รมี่ เล่นแบบ ๓ วัน ๓ คืน ไม่นอนก็ได้ เรียกว่าเราฝึกสมองกันมาตั้งแต่เด็กๆ แถมคุณพ่อก็มีหลานๆ มาจากต่างจังหวัด อายุรุ่นราวคราวเดียวกับพวกเรา มาอยู่ เพื่อเรียนหนังสือ ขาไฟจึงเยอะมาก

✿ เส้นไฟกำหนดที่นี่ไม่เสียภาษีเรียนหนังสือคะ

ไม่เลยคะ เพราะพวกเรา ๕ คนพี่น้องจะรับผิดชอบการเรียนกันเอง เนื่องจากคุณแม่เสีย ตั้งแต่พวกเรายังเล็ก คุณพ่อก็แต่งงานใหม่และไปอยู่กับแม่ใหม่ พวกเราจึงต้องดูแลและรับผิดชอบกันเอง

✿ ทราบมาว่าเรียนหนังสือเก่ง คุณธนิตาขอขานจากที่ไหนมาบ้างคะ

ชั้นประถมที่โรงเรียนอนุสิทธิ์ พิทยา ชั้นมัธยมที่โรงเรียนเบญจมราชาลัย มัธยมปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และจบคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

✿ สมัยนั้นมิใช่หญิงเรียนวิชาช่างกันสักกี่คนคะ

๗ คนกะ ในปี พ.ศ.๒๕๑๐ ที่ดิฉันเข้าคณะวิศวกรรมศาสตร์

❖ เป็นผู้หญิงใช้กิ๊วะกะฯ ต้องกินเหล้าด้วยหรือเปล่ากะ
ก็กินกับเขาได้สบาย เพราะว่าดิฉันเห็นคุณพ่อกินตั้งแต่เด็ก จึงกินเป็นมาก่อนแล้ว

❖ ชอบแต่งตัวใหม่กะ

แต่งหน้าแต่งตัวไม่เป็นกะ เป็นคนไม่มีรสนิยมเลยกะ เมื่อก่อนยังนึกน้อยใจตัวเองว่า
ทำไมถึงแต่งตัวไม่เป็น ผ้าก็ซื้อไม่เป็น ออกแบบก็ไม่เป็น อยากสวยกับเขาเหมือนกันแต่มัน
แต่งตัวไม่เป็น จนโตแล้ว มาปฏิบัติธรรมจึงได้เข้าใจว่า เป็นบุญของเรา ไม่ต้องมาล้าง มาลด
ละเรื่องนี้

❖ ได้ข่าวว่าพี่คนขยันมากจนได้
รางวัลพนักงานดีเด่น

กะ เป็นคนขยัน ชอบทำงานมาก ตอน
ยังเรียนอยู่ที่จุฬาฯ บริษัทหนึ่งมาติดต่ออาจารย์
xonilidhuying ที่กำลังจะจบไปทำงาน เป็นหัวหน้า
แผนกหนึ่งที่บริษัทเขาซึ่งมีแต่ผู้หญิงทำงาน
อาจารย์เลยส่งดิฉันไป

❖ เพาะสอบได้เกียชตินิยมกะหรือเปล่ากะ
ก็ด้วยกะ และเพราะอาจารย์เห็นว่าเรารับ
ผิดชอบงานดี ส่งไปอาจารย์จะได้ไม่เสียชื่อ จากนั้น
ดิฉันก็ไปเรียนต่อโทที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย

(AIT) รัฐบาลแคนาดาให้ทุน แล้วก็ไปทำงานที่บริษัทผลิตยา ที่นี้ล่ะคะที่ได้เข็มทอง พนักงานดีเด่น

✿ ช่วยเล่าเรื่องชีวิตคู่สักหน่อยนะคะ

ขณะที่เรียนปริญญาโทอยู่ที่ AIT ก็พบกับสามีซึ่งกำลังเรียนปริญญาเอกอยู่ที่เดียวกัน เราแต่งงานกันมีลูก ๒ คน และต่างคนก็ยังทำงานอยู่ ตอนนั้นสามีเป็นอาจารย์อยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่รับส่งลูกไปโรงเรียน ต่อมาสามีทำธุรกิจส่วนตัว ก็เลยให้ฉันออกจากงานมา

ดูแลลูก

✿ ช่วงที่ลูกไปโรงเรียนคุณธรรมนิดา ทำอะไรคะ

ก็ไปซื้อปิ้ง เดินศูนย์การค้า ไปทัวร์ต่างประเทศบ้าง ลากพี่น้องไปด้วยหลายคน เพราะฐานะทางบ้านเริ่มดีขึ้น หลังจากที่สามีออกมาทำธุรกิจส่วนตัว เราก็กลายเป็นคนใช้เงินแบบคนทั่วไป

✿ สักใจไหมคะ ชีวิตช่วงนั้น

ก็สนุกดีเหมือนกันไปแล้วก็มาคุยกันว่าฉันไปมาแล้วนะที่นั่นที่นี้

✿ แล้วเป็นไงมาไงถึงมาเฮอริตคะ

ที่จริงแล้วบ้านอยู่ไม่ไกลจากสันติอโศก

ช่วงนั้นสนใจศาสนาแบบ
ไสยศาสตร์ไปหาพระเพื่อดูหมอ
อ่านหนังสือประเภทอิทธิฤทธิ์
อยากมีหุทิพย์ คาทิพย์ อยาก
บรรลอรหันต์

เฟอิญมีน้ำมาบวชที่
สันตือโสภกับพระโพธิธิภัก
ดิฉนก็ได้ข่าว่า พวกนี้ไม่กิน
เนื้อสัตว์ กินแต่เปลือกกล้วย
เปลือกมังคุด อะไรทำนองนี้ ก็
เลยคิดว่าทำไม่ถึงได้เขียนอย่างนี้
จึงยังไม่คิดมา แต่พระก็

พยายามเอาหนังสือไปทิ้งไว้ให้อ่าน ดิฉนก็ลองพลิกๆ แสงสุญญดู ปรากฏว่า อะไรนี่ ทำไม่
มีแต่คำคนอื่น ใครๆ ก็ไม่ดี ก็ยังไม่สนใจอีก จนได้ทีบเสียงปลุกมาฟัง และได้หนังสือชื่อ
พระพุทธองค์ทรงสอน เล่มนี้อ่านแล้วรู้สึกสะดุด รู้สึกจะมีทางไปแล้ว เพราะตอนที่อ่าน
จากหนังสืออื่นๆ เขาจะสอนว่า ให้เราปฏิบัติธรรมด้วยการนั่งหลับตา ให้หลับตาภาวนา
ไปเรื่อย จนสักวันหนึ่งเมื่อบารมีเราถึงจุด เราก็จะบรรลอรหันต์เอง แต่หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่
เขาบอกว่า ปฏิบัติธรรมต้องเป็นไปตามขั้นตอน โลกมี ๔ โลก ๑.โลกอบาย ซึ่งต้องละ
อบายมุขก่อน ๒.โลกกาม ๓.โลกธรรม ๔.โลกอิตตา พอได้รู้อย่างนี้ก็คิดว่าเรามีหวังแล้ว
สามารถเริ่มต้นที่ ก.ไก่ หรือบันไดขั้นที่ ๑ ก็เลยเริ่มมาศึกษามาปฏิบัติ พอเริ่มลงมือก็เจอ
ข้อ ๑ เข้าไปเต็มๆ เรื่อง โลกอบาย เพราะเรามีอยู่เพียบเลย ทั้งเล่นไพ่และกินเหล้า

✿ เลิกยากไหมคะ

กว่าจะเลิกได้ ขนาดต้องไปตั้งสัจจะกับพระ มีท่านภริจิตโตที่ดิฉันไปหาบ่อย เพื่อขอคำปรึกษาท่าน เคยขอให้ท่านช่วยดำแรงๆ จะได้เลิกเล่นไฟ ท่านก็บอกว่า อาตมาไม่ดำคุณหรอก เพราะคุณทำอะไรก็ได้ อย่างนั้น เลยยิ่งเจ็บปวดใหญ่เลย ดิฉันจึงใช้ชีวิตตรวจศีลส่งท่าน ว่าวันนี้ผิดศีลอะไรบ้าง พอถึงข้อบทยามุขก็ผิดอยู่เรื่อย ท่านก็เขียนเตือนมา จนในที่สุดก็ตัดสินใจเลิก ช่วงที่ปฏิบัติใหม่ๆ ไฟแรง เลิกได้หลายปี เพื่อนๆ บ่นกันใหญ่ว่า ขาไฟขาด ขาใหญ่เสียด้วย ดิฉันบอกเพื่อนว่า เลิกเล่นแล้ว ไม่ต้องมาชวน เพื่อนก็งักกันว่า เฮ้! สันตือโสกเป็นยังงี้จึงทำให้ดิฉันเลิกเล่นไฟได้

ดิฉันเลิกได้อยู่หลายปี จนมาเจอเพื่อนอีกที เพื่อนบอกไม่เจอกันตั้งนานแล้ว ไปสังสรรค์กันสักที ไม่เป็นไรหรอก ดิฉันก็ใจอ่อน เออ! เขาก็เอานานๆ ที่ไม่เป็นไร

✿ พี่มีฮ้อยังติอยู่ไหมคะ

ดีค่ะ เสียตลอดเลย ก็คงอย่างที่พ่อท่านว่า “ได้แล้วมันก่อเวร” ถ้าเสียก็เป็นวิบากแต่ไม่ก่อเวร เพราะไม่มีใครอาฆาตเรา ดิฉันไม่มีดวงทางการพนัน แต่ใจรัก ได้เล่นแล้วมันสนุก

✿ ฮบายมุขอื่นๆ ละคะ

ก็กินเหล้า สูบบุหรี่ บุหรี่นี้ถ้าเล่นไฟก็จะสูบบุหรี่ไปด้วย มันจะเท่ ดิฉันหัดสูบบุหรี่ตอนเรียนวิศวะฯ เป็นค่านิยมที่ไม่ถูกหรอกค่ะ แต่ก็สูบมาเรื่อย จนหมอที่ตรวจร่างกายบอกว่า ถ้าคุณไม่เลิกสูบเป็นมะเร็งแน่นอน ก็เลยเลิกเด็ดขาด

✿ แล้วเข้ามาช่วยงานวัดเต็มตัว ทางบ้านไม่ว่าอะไรหรือคะ

ดิฉันโชคดีทางบ้านลงตัว มีคุณแม่สามี น้องสาวสามี ช่วยดูแล มีเด็กลูกจ้างอีก ๒ คน ส่วนลูกก็ไปเรียนต่อต่างประเทศทั้ง ๒ คน เพราะฉะนั้นตื่นเช้าก็ไปวัดได้เลย ไม่มีอะไรต้อง

ดูแลรับผิดชอบ ดินฉันมาถึงวัดไม่เกิน ๘ โมงเช้า บางที่ทำงานถึง ๒ ทุ่ม ไม่นอน

✿ ทำงานหนักขนาดนี้ ได้เงินเดือนไหนมาคะ

เงินเดือนศูนย์บาทค่ะ แต่ดิฉันได้กินอาหารที่ดีจากทางวัด อาหารครบหมู่มีคุณค่า
ปลอดภัย ทำให้สุขภาพแข็งแรง

✿ มาที่นี่ทำอะไรอะไรมั่งคะ

งานที่ดูแลอยู่เวลานี้คือ ที่ศาลา ๑ ไปเปลี่ยนเวรขายผัก ยิ่งถ้าเสาร์-อาทิตย์นี่ต้องมา
ช่วย ไม่ช่วยไม่ได้เลยเพราะลูกค้าเยอะมาก ทำการเงินด้วย ดูแล ชมร.จตุจักร ดูแล

กองบุญสวัสดิการ ทำ
เกี่ยวกับการเงินเป็นส่วนใหญ่
ที่จริงตอนมาแรกๆ ก็มา
แบบประเดี๋ยวประด๋าว ฟัง
ธรรมวันอาทิตย์แล้วก็กลับ
อาทิตย์ละหน พอดีเห็น
ป้ายว่า ถ้าญาติธรรมท่านใด
สนใจจะรับงานไปช่วยที่บ้าน
ให้ติดต่อที่ สิกขมาตบุญจริง
ดิฉันก็ดีใจรีบไปติดต่อ
ท่านก็ให้เต็มที่มาถอดและ
พิมพ์เก็บเข้าเล่ม พิมพ์ดีด
ก็ไม่ใช่พรอกค่ะ แต่ใจรัก

พิมพ์ก็ออกๆ แก้กๆ เป็นเดือน
สามี่มาเห็นก็ว่า เขาใช้
คอมพิวเตอร์กันแล้วตอนนี้
เลยซื้อคอมฯมาและให้ดิฉัน
ฝึกใช้ ดิฉันก็ช่วยงานพิมพ์
เรื่อยมา จนพ่อท่านดำริจะสร้าง
ศาลาวิหาร ก็มีคนมาบอกว่า
“พี่วินิดา ช่วยติดต่อให้สามี่พี่
มาช่วยได้ไหม” เพราะเขาเป็น
วิศวกรโครงสร้าง เขาก็ยินดี
ที่นี่เลยมาช่วยกันทั้งสามี่และ
ภรรยา ช่วงนั้นสนุกมาก งาน
วิหารก็ยุ่ง ยังต้องออกตระเวน
ไปคู่อื่นๆ ว่าเขาดกแต่งวิหาร
ตกแต่งหินกันอย่างไร บางแห่ง
เขาสร้างไปไม่รู้ก็พันล้านบาท
งบนเยอะ แต่ของเราบ่น้อยมาก

และงานบางช่วงก็มีปัญหา ดิฉันทุกข์มาก เพราะเป็นคนทำอะไรแล้วต้องทำให้ดี ดิฉันเป็นคน
ใจร้อน ชี้ถ่วงวลด้วย เลยทุกข์ไปกันใหญ่ ท่านธัมมาวุธเคยบอกว่า “คุณนะโง่ เล่นทุกข์
ล่องหน้า เหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้นเลยคุณก็ทุกข์ไปก่อนคนอื่นเขาเป็นนานสองนาน” ดิฉัน
มาคิดก็เห็นจริง เต็มวันนี้ก็พยายามตัดที่จะไม่ทุกข์ล่องหน้า

มีแน่ละ ดินฉันต้องศึกษากิเลสตน กิเลสเพื่อนร่วมงาน ต้องพยายามลดละ รู้เท่าทันกิเลส
เราเห็นคนอื่นโกรธ ก็จะพยายามไม่ทำอย่างเขา

✿ เคยคิดบ้างไหมคะว่า เขาอยู่บ้านที่สงบมาดีแล้ว ทำไมต้องมาหาเรื่องจี้รื้อด
ไม่เคยเลยละ กลัวแต่จะไม่มีการทำ เรื่องที่จะกลับไปอยู่บ้านสบายๆ ไม่เคยคิดเลยละ

✿ มีอะไรจะฝากเกี่ยวกับเรื่องงาน เรื่องความขยันบ้างไหมคะ

พ่อท่านบอกว่า คนเราเกิดมาก็เพื่อตาย ก่อนตายก็น่าจะทำอะไรให้เป็นประโยชน์ต่อโลก
ต่อตัวเอง ไม่ใช่หายใจทิ้งไปวันๆ ดินฉันศรัทธาพ่อท่านมาก จึงมีปีติหล่อเลี้ยง แม้เวลาจะ
ผ่านไปเนิ่นนานแล้ว ดินฉันได้รู้จักโกศกมา ๑๕ ปี ยังมีปีติเหมือนเดิม ไม่เคยคิดอยากหยุดงาน
ชั่วโมงไหนที่ไม่มีอะไรทำ ก็ต้องเดินหาว่าจะทำอะไรดี บางทีก็เอาหนังสือธรรมะมาอ่าน
ดินฉันได้ฝึกด้วยอมมากขึ้น แรกๆ ยาก ต่อไปก็ง่ายขึ้น รวมทั้งตัวสัมผัสมาระด้วย เพราะเรา
ใจร้อน พุดอะไรแล้วดูแข็ง หัวน เราก็กังขี้สติ ฝึกทำอะไรให้ช้าลง เสียงพุดอ่อนโยนขึ้น
ไม่จั้นจะดูเหมือนไปดุดคนอื่น

✿ มีข้อบกพร่องที่อยากฝากแก้ไขและทำให้ดีกว่านี้ไหมคะ

มาใหม่ๆ ดินฉันตั้งเป้าอยากบวชเป็นสิกขมาตุ แต่ตอนนี้ไม่เอาแล้ว แค่งานรับใช้
ศาสนา รับใช้พ่อท่านไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ให้ดีที่สุด สุดกำลังของตนเอง ตั้งเป้าไว้แค่นี้ละ

✿ ทางสายนี้คิดว่าเสื่ออกดีแล้วยังคะ

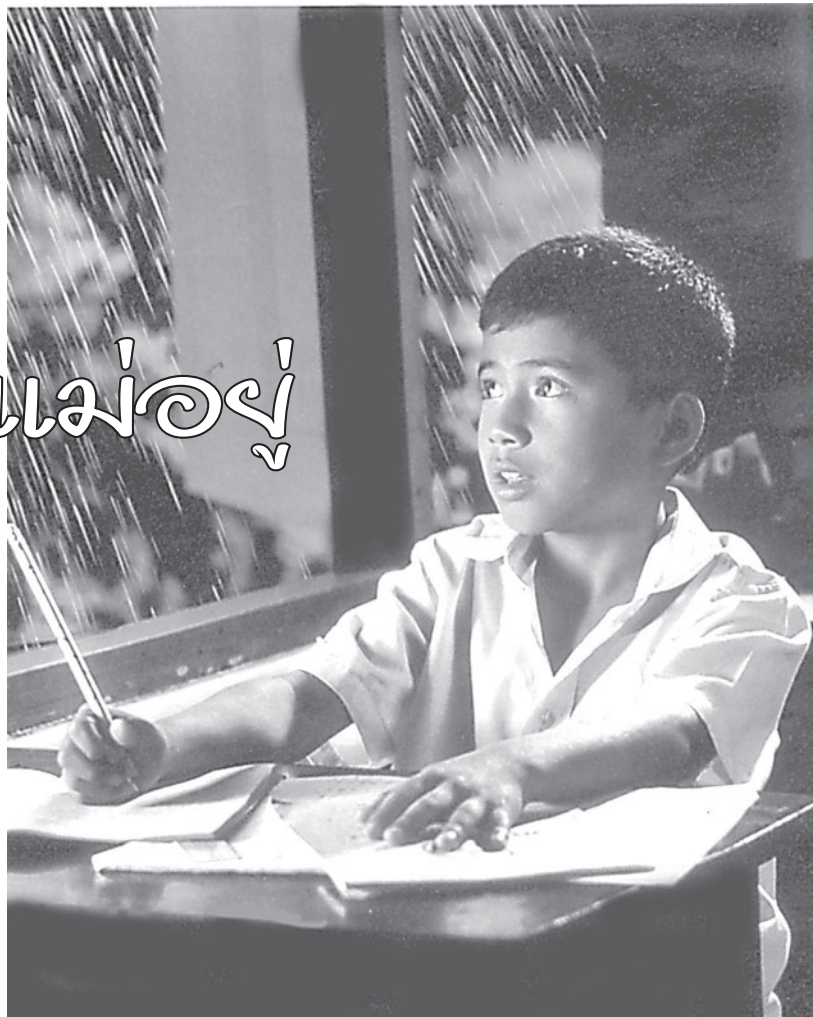
เลือกถูกต้องแล้วละ และจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นอื่นละ

แม่ ยังมีแม่อยู่

เพื่อบางคนให้พูดถึง
แม่เป็นไม่ได้ ซาบซึ้งกินใจจน
น้ำตาคลอเบ้า ความผูกพันกับ
แม่ของแต่ละคนมากน้อยต่าง
กันไป เพื่อนคนนี้อาจจะผูกพัน
ใกล้ชิดกับแม่มาก และเราก็
เป็นคนหนึ่งในจำนวนนี้ คง
เพราะเป็นลูกชายคนเล็ก และ
ในครอบครัวมีลูกชายคนเดียว

ชีวิตที่โตขึ้นมาจึงมักจะอยู่กับแม่
มากกว่าพ่อ แต่ก็เชื่อว่าพ่อแม่จะรัก
ลูกชายคนเดียวมากกว่าพี่ๆ
ครอบครัวอื่นอาจจะเป็นบ้าง แต่
ครอบครัวเรา พ่อแม่รักลูกเท่าๆ กัน
ได้ของกิน ได้กระปุกออมสิน ของ
เล่นเหมือนๆ กัน ไม่ค่อยรู้สึก
อิจฉากัน เพราะเรามีอยู่กันแค่สาม
คนพี่น้อง สมัยเด็กเคยโดนแม่ตี
เพราะแย่งของกับพี่สาวคนรอง
เลยโดนตีทั้งคู่ เราเองไม่ร้องไห้
แต่พี่สาวแอบไปร้องไห้ที่สระน้ำ

หลังบ้าน แอบ
ไปเห็นก็สงสารพี่
จึงไปขอคืนดีด้วย
เพราะรู้สึกว่าเรา
เป็นต้นเหตุให้พี่
โดนตีด้วย

กับพี่ๆ ได้
อยู่ด้วยกัน เล่น
ด้วยกันตอนที่ยัง

เรียนชั้นประถม เมื่อพี่
คนโตเรียนต่อชั้นมัธยม
และต่อมาย้ายบ้านด้วย
จึงทำให้พี่น้องต้องแยกกัน
ส่วนใหญ่จะได้อยู่กับ
พี่สาวคนรอง เมื่อเราจบ
ประถมหกจะเรียนต่อ
มัธยมก็ต้องจากบ้าน
มาอยู่กับตายายที่บ้านอยู่
ใกล้โรงเรียน

เรากับพี่สาวคนโต

อายุต่างกันหกปี พ่อเราเข้าชั้น
ประถมหนึ่ง พี่สาวคนโตก็เรียนจบ
ประถมหก เมื่อเราเข้ามัธยมหนึ่ง
พี่สาวคนโตก็เรียนจบมัธยมหกพอดี
ตอนนั้นก็อยากให้พี่สาวเรียนต่ออยู่
ด้วยกันสักปี เราจะได้มีเพื่อนคุย
เล่นและกลับบ้านด้วยกันเพราะเรา
เข้ากันได้ดี ตอนที่ยังเรียนประถมอยู่
พี่สาวคนโตมักจะเก็บเงินค่าขนม

ตัวเองซื้อขนมมาฝากเวลากลับบ้านตอนเย็น ตอนนั้นดีใจมาก เพราะเรารู้ว่าพี่มีเงินค่าขนมไม่มาก เพราะฐานะทางบ้านเราก็ไม่ร่ำรวยอะไร เมื่อพี่สาวคนโตเรียนจบและไปเรียนต่อที่ภาคใต้ เราจึงยิ่งห่างกันมาก กับพี่สาวคนรองก็แยกกัน เพราะพี่ไม่ได้เรียนต่อ ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานอยู่กับบ้าน ส่วนเราต้องอยู่กับตายาย เสาร์อาทิตย์จึงจะได้อีกกลับบ้าน

ส่วนใหญ่ลูกทุกคนผูกพันกับแม่มาก พี่สาวคนโตไปเรียนต่อที่ภาคใต้ก็เอาเสื้อของแม่ติดตัวไปด้วย คิดถึงก็เอามาอ่อนกอดและร้องไห้ไปด้วย เวลาที่พี่มาจากใต้ ตอนจะกลับพี่จะร้องไห้ แม่น้ำตาคลอ และเมื่อพี่กลับไปแล้ว แม่ก็จะบ่นถึง เป็นห่วงว่าจะถึงหรือยังเพราะไกลมาก กว่าพี่สาวจะไปถึงต้องนั่งๆ นอนๆ บนรถไฟ

เป็นวันๆ เราเองก็เป็นเหมือนพี่สาว ตอนเรียนมัธยม เสาร์อาทิตย์จึงจะได้อีกกลับบ้าน และวันอาทิตย์ถ้าพ่อไม่ไปส่ง แม่ก็จะมาส่งที่บ้านตายายเอง ตอนที่แม่จะกลับนี่แหละ ไม่อยากให้แม่รีบกลับ พยายามถ่วงเวลาไว้ แต่ดูเหมือนว่ายิ่งถ่วง

เวลากลับยิ่งผ่านไปไวมากขึ้น เมื่อแม่กลับไปแล้วก็ไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไร นั่งซึมเศร้าอยู่นานกว่าจะหาย เมื่อมาเรียนต่อมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ เวลากลับบ้านก็ไม่อยากกลับมาเรียนต่อ กลับมาถึงกรุงเทพฯ แล้วก็นั่งคิดถึงแต่บ้าน

เป็นวันๆ กว่าจะหาย จนกระทั่ง
เดี๋ยวนี้ อาการแบบว่านั้นหายไปได้
อย่างไรก็ไม่รู้ อาจจะเป็นเพราะโต
ขึ้น เข้าใจชีวิตและเรื่องราวต่างๆ
ในโลกมากขึ้น กับพี่ๆ ก็ห่างกันไป

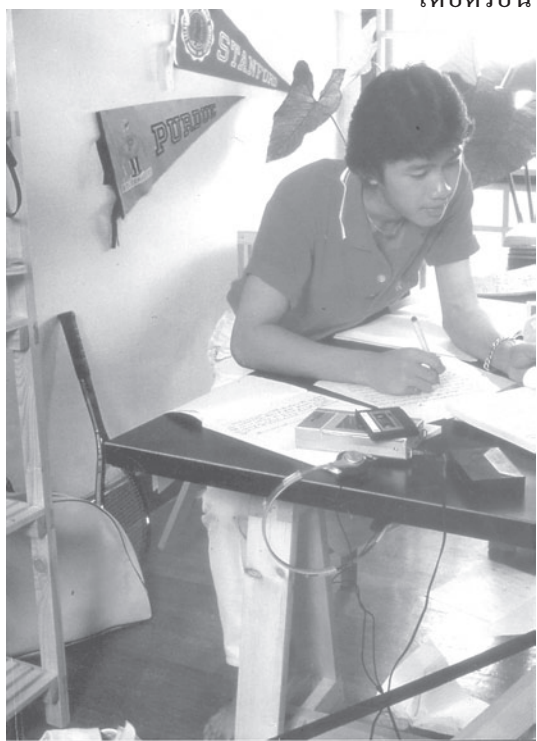
เพราะต่างก็แยกย้ายไปมีครอบครัว
และทำงาน บางปีก็แทบจะ
ไม่ได้เจอเจอกันเลย

แม่เคยบอกว่า ภาคภูมิใจใน
ลูกทุกคนที่ไม่ค่อยได้ทำให้พ่อแม่
เดือดร้อน

ไม่เหมือนกับหลาย
ครอบครัวที่จะทุกข์
ระทมเพราะลูกๆ
จริงๆ แม่ก็ไม่ค่อยได้
พร่ำสอนอะไรพวกเรา
กันมาก เพราะโตขึ้น
ต่างก็ต้องไปเรียนต่อ
จึงไม่ค่อยได้ใช้ชีวิต
อยู่ที่บ้าน ต้องดูแล
ตัวเองเป็นส่วนใหญ่
จะมีพี่สาวคนรอง
เท่านั้นที่อยู่กับบ้าน
และอยู่กับพ่อแม่
มากที่สุด และต้อง
ทำงานหนักกว่าพวก
เราที่ได้รู้เรียน

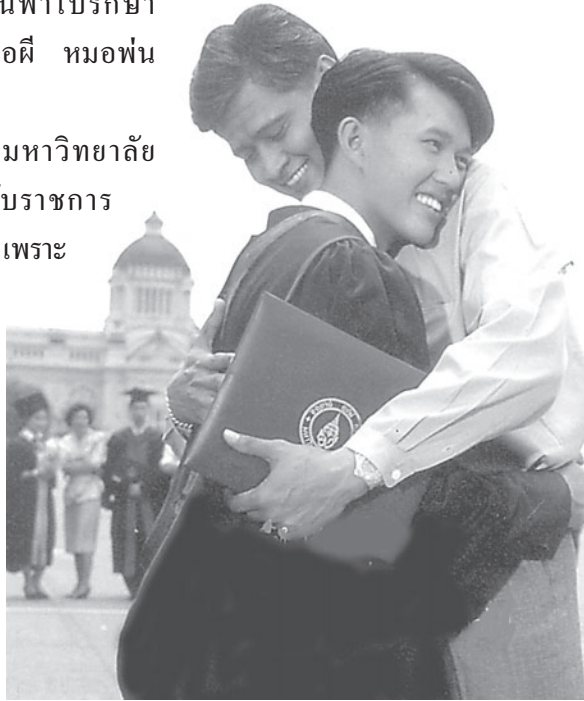
คงจะเป็นเพราะความรักของ
แม่ที่มีให้พวกเราอย่างเหลือเฟือ
จึงทำให้พวกเราไม่กล้าทำสิ่งไม่ดีงาม
ทั้งหลายให้พ่อแม่ไม่สบายใจ แต่ก็
มีครั้งหนึ่งตอนเรียนที่อาชีวะ เคย
ไปเล่นสนุกเกอร์กับเพื่อน ไม่ได้มี
เดิมพัน แต่ถ้าใครแพ้ต้องเสียค่าโต๊ะ
เราก็เสียไปหลายเกม กลับมานอน
ไม่หลับเลย กลัวแม่จะรู้และเสียใจ
ที่เราใช้เงินในทางที่ไม่ดี ตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา เมื่อเพื่อนจะชวน
ไปทางไม่ดี ใจจะประหวั่นถึงแม่
เสมอ เพราะถ้าแม่รู้ แม่จะต้องไม่
พอใจและเสียใจ จะว่าไปได้ดีมา
ทุกวันนี้เพราะอิทธิพลความรักของ
แม่นี้เอง

ทุกวันนี้กลับบ้านไปเยี่ยม
พ่อแม่ที่บ้าน แม่ก็ยังเป็นห่วง
เป็นใยเสมอ แต่อาจจะไม่มาก
เหมือนก่อน เพราะเราโตมากแล้ว
พ่อแม่ถึงไม่ค่อยแสดงออกว่าห่วงลูก

แต่แม่จะเล่าให้ฟังทีหลังว่า พ่อจะได้ตามสารทุกข์สุกดิบของลูกๆ จากแม่เสมอ อย่างไรก็ตามพวกเรา ก็ไม่ได้รักและเคารพพ่อน้อยไปกว่าแม่เลย ครั้งหนึ่งตอนเด็กๆ เราถูกหมาบ้ากัด แผลก็ไม่ได้ลึกอะไร พ่อนี่แหละเป็นคนพาไปรักษาหลายหมอ ทั้งหมดผี หมอพันหมอฉีดยา ฯลฯ

ตอนเรียนจบมหาวิทยาลัย พ่ออยากให้สอบรับราชการ เหมือนพี่สาวคนโต เพราะหวังว่าจะไม่มีหลักประกันในชีวิต หลายครั้งที่เดียวที่พ่อถามว่า "ไม่สอบจริงๆ หรือ" เราก็ตอบว่าดูแลตัวเองได้สบายใจได้เลย แม้จะไม่ได้รับราชการ

ก็เอาตัวรอดได้แน่นอน
ความรักความห่วงใยของแม่
บางทีเราเองก็รู้สึกรำคาญที่แม่คอย
เอาใจใส่ ความห่วงของแม่มีมาก
เหลือเกินและละเอียดอ่อน โดย-
เฉพาตอนป่วยแม่จะห่วงมากกว่า

เดิมเป็นเท่าตัว นึกๆ ไปก็เสียใจที่เรา
รำคาญใจทั้งๆ ที่แม่ปรารถนาดีตอน
นั้นถ้าไม่มีแม่ก็คงจะแย่ ตอนออก
จากบ้านมาเรียนต่อมหาวิทยาลัย
ทุกข์ใจทุกข์กายอะไร **คนแรก**ที่
คิดถึงก็คือแม่**นี่แหละ** เพราะ
รู้สึก**ว่าแม่ปลอดภัยสำหรับเรา**
สบายใจถ้ามีแม่อยู่

ครั้งหนึ่งแม่กลับจากไปเยี่ยม
พี่สาวที่ภาคใต้ พี่สาวโทรนัดแนะ
ให้มารับแม่ด้วย รุ่งเช้าจึงรีบตื่นนั้ง
รถเมล์ไปรับแม่ที่ขนส่งสายใต้ใหม่
พอเห็นรถคันที่มาจากจังหวัดที่พี่สาว
อยู่ก็รีบมองหาแม่ พอเห็นแม่ลง
จากรถดีใจเป็นที่สุด เข้าไปช่วยถือ
กระเป๋าแล้วร้องไห้ไม่อาลัยชาวบ้าน
เลย แม่ก็รีบโอบหลังและเดินออก
จากท่ารถ และตกใจว่าลูกเป็นอะไร
หรือเปล่า ช่วงนั้นมีเรื่องไม่สบายใจ
บางอย่าง พอเห็นแม่น้ำตามันไหล
โดยอัตโนมัติ ก่อนกลับแม่บอกว่า

ถ้าไม่อยากอยู่กรุงเทพฯ ก็กลับไป
อยู่บ้านเรา กว่าจะเข้มแข็งได้อย่าง
ทุกวันนี้ กล่าวได้ว่าแม่เป็น
กำลังใจให้อย่างมาก

มาถึงวันนี้ เคยคิดว่าถ้าไม่มี
พ่อแม่ออยู่ พวกเราพี่น้องคงทำใจ

ได้ยาก แม้จะเรียนรู้ชีวิตว่า ทุกสิ่ง
ทุกอย่างไม่เที่ยงแท้แน่นอน ต้อง
เกิดดับเป็นธรรมดา แต่ความผูกพัน
กับแม่ เรามีกันมากเหลือเกิน
ในช่วงนี้แม้อยู่ จึงมีโอกาสทำ
ให้แม่สบายใจและพอใจ แม้ว่า

ไม่ได้ไปดูแลใกล้ชิด แต่การที่เรา
พยายามทำตนให้เป็นคนดีของ
สังคม ไม่เป็นภาระและแข็งแรง
พอที่จะช่วยเหลือสังคมได้บ้าง
แม่คงพอใจและภาคภูมิใจ อย่าง
น้อยวันเวลาที่แม่เหนื่อย สู้สุดส่าห์
เลี้ยงดูเรามาสี่สิบกว่าปี ก็ไม่เปล่า
ประโยชน์เสียทีเดียว เพราะแม่เอง
ก็กล้าพอที่จะมอบลูกคนนี้ให้
มวลชนและสังคม

แม้เราจะเป็นก่อนดินก่อน
เล็กๆ ที่พยายามสร้างสรรสิ่งดีงาม
ให้เกิดขึ้นในสังคม และจะเป็นดิน
ก้อนแรกๆเพื่อไ้ดินก้อนต่อๆ ไป
มาทับถมกันให้มากขึ้นจนเต็มสังคม
ก็น่าจะเป็นสิ่งหนึ่งที่ได้ทำให้แม่
และตั้งใจว่าจะบวชให้แม่ก่อนที่
แม่จะไม่อยู่กับเรา สิ่งเหล่านี้จะทำ
ได้ก็เมื่อยังมีแม่ออยู่

นกอินทรี

เลี้ยงลูก

“นกอินทรีเลี้ยงลูก” เป็นการ
บรรยายธรรม ณ ธรรมาศรมธรรมมาตา โดย
อุบาลีภาคคุณาจารย์ อินทรกำแหง เมื่อวันที่
๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓

๖ สสมสวัสดิ์

วันนี้จะพูดกันถึงเรื่องนกอินทรีเลี้ยงลูก จะว่าเป็นนิทานหรือเป็นเรื่องธรรมะก็ลองฟังดูก็แล้วกัน ในเรื่องของนกอินทรีเลี้ยงลูกนี้ จะได้เปรียบเทียบกับเรื่องของวิธีการฝึกอบรมตนเพื่อความมีชีวิตพรหมจรรย์ที่หมดจดงดงาม ซึ่งก็ได้มีการฝึกอบรมมาเป็นระยะเวลาานพอสมควร เชื่อว่าคงจะได้มีความเข้าใจ ซึมซาบ แล้วก็ซาบซึ้งในความหมายของการมีชีวิตพรหมจรรย์อยู่แล้ว แต่ก็อยากจะขอทบทวนอีกสักหน่อย ก่อนที่จะได้จากไปเพื่อไปใช้ชีวิตพรหมจรรย์อยู่ที่บ้าน ว่าเราจะไปฝึกอบรมตนและประพฤติปฏิบัติอย่างไร และก็เพื่อเป็นกำลังใจให้เกิดการกระตุ้นเตือนมิให้หยุดยั้งในการประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้มี

ชีวิตพรหมจรรย์ที่หมดจดงดงามยิ่งขึ้น

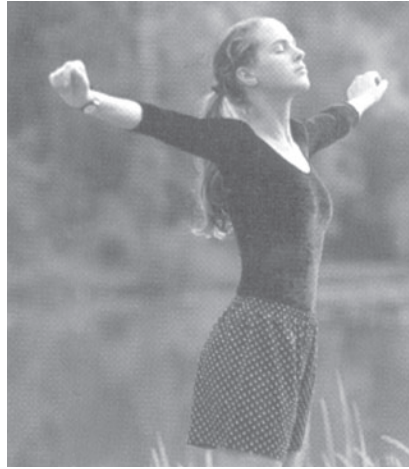
ขอทบทวนสักนิดหนึ่งว่า **ลักษณะของชีวิตพรหมจรรย์นั้น เป็นชีวิตเดี่ยว โปรดอย่าลืมห่อนี้ เป็นชีวิตเดี่ยว เป็นชีวิตอิสระ อยู่เหนือความข้องเกี่ยวผูกพันทั้งปวง ไม่ใช่ชีวิตของการคลุกคลีหรือ**

บอกว่าเป็นชีวิตเดี่ยว อิสระ อยู่เหนือความข้องเกี่ยว หมายความว่าอย่างไร ก็คงพอทราบหรือกว่า ช่างนอกนั้นก็คงยังจะต้องเกี่ยวอยู่ ถ้าหากว่ายังเป็นผู้ที่ต้องอยู่บ้าน ต้องทำงาน หรือต้องการเกี่ยวข้องกับทางสังคมบ้าง ก็คงจะต้องมีการข้องเกี่ยวอยู่ แต่สิ่งที่จะต้องเดี่ยว

คลุกเคล้าอยู่กับหมู่พวก แต่ เป็นชีวิตเดี่ยว อิสระ อยู่เหนือ ความข้องเกี่ยวผูกพันทั้งปวง เมื่อตอนต้นสักครู่นี้เอง ก็บอกว่าจะไปใช้ชีวิตพรหมจรรย์เมื่อกลับไปบ้านแล้ว จะใช้อย่างไร ตอนนั้นมา

แล้วก็อิสระอยู่เป็นนิจก็คือ จะต้องระมัดระวังอย่างยิ่งที่ตรงใจนั่นเอง **ใจ** คือใจที่อยู่ภายในนั่นให้เป็นใจที่เดี่ยว ไม่เกี่ยวเกาะ เป็นใจที่เป็นอิสระ จะทำการสิ่งใดภายนอก จะพูดจะเกี่ยวข้องในทางภายนอก แต่ในทางภายในนั้น ให้มีความรู้สึกมั่นคง หนักแน่น พร้อมอยู่ด้วยสติ สมาธิ และปัญญา ปัญญานั้นก็ปัญญาที่ประจักษ์แจ้งในธรรม สามารถเห็นทุกสิ่งตามที่เป็นจริงได้ไปตามลำดับ แม้จะยังไม่ถึงที่สุด แต่ให้เป็นหลักอยู่ในใจอยู่เสมอ ถ้ามีสิ่งนี้เป็นหลักอยู่ในใจตลอดเวลาแล้ว ก็จะสามารถมีชีวิตเดี่ยว มีชีวิตอิสระได้ แม้จะอยู่ในท่ามกลางครอบครัว หรือว่าญาติมิตร หรือในกิจการ หรือในสังคม แต่ก็แต่ละที่มันจะต้องยากกว่า จะต้องซบเซาเดี่ยว ความภูมิใจอย่างเข้มข้นมันถึงจะทำได้

• ถ้าปล่อยปลละเลยหรือว่าชะล่าใจ • ยอมตามใจเสียหน่อยเดี๋ยวเท่านั้น • จะเดี่ยวไม่ได้ จะอิสระไม่ได้ • นอกจากนี้ลักษณะของ • ชีวิตพรหมจรรย์นั้น **จะต้องเป็นชีวิต** • **ที่จิต จิตจากรสทั้งปวง** ไม่ได้ • หมายความว่า การประพฤ • ติพรหมจรรย์เป็นชีวิตที่จิตซัด • ไม่ใช่ออย่างนั้นเป็นชีวิตที่มีรสอย่างยิ่ง • การประพฤติพรหมจรรย์เป็นชีวิต • ที่มีรสอย่างยิ่ง เป็นรสที่เย็นสนิท

อย่างเอมโอชไม่สามารถจะพรณหาได้ แต่ในทางข้างนอกนั้นจะมีชีวิตพรหมจรรย์ได้ก็ต้องฝึกให้มีชีวิตที่จิตจากรสทั้งปวง รสอะไรบ้าง ก็รสของกามคุณ ๕ รสของการติดในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส จิตจากรสของกาม กามารมณ์ ที่เคยหลงเคยเห็นว่า นำความชื่นบานนำความสุขมาสู่ชีวิต จิตจากสิ่งยั่วยุทั้งปวง จิตจากตัณหา จิตจากอุปาทาน เพราะจิตนั้น อวิชชาเข้าครอบงำไม่ได้เสียแล้ว เพราะฉะนั้นชีวิตพรหมจรรย์จึงต้องเป็นชีวิตที่จิต ถ้าหากว่าผู้ใดมีความรู้สึกไว้ในขณะใดชีวิตซักจะออกกรสแล้วนะ ที่ว่าออกกรสนะมัน เป็นรสข้างนอก คือ ติดรสข้างนอก รสของรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส รสของกาม กามารมณ์ ต้องรีบเร่งรัดชำระจิตใจใหม่ทันที ด้วยสติสัมปชัญญะ

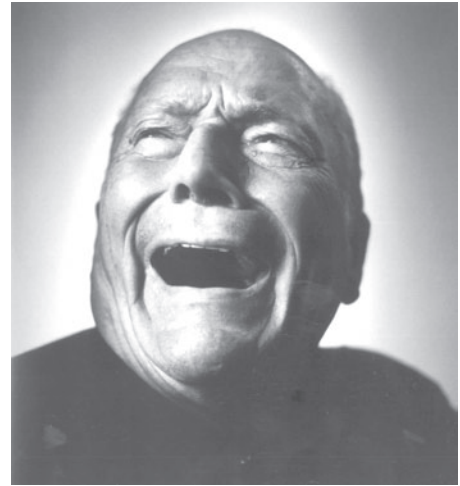

ด้วยปัญญาอย่างพร้อมมูล
นั้นก็คือต้องปฏิบัติตามรูป
แบบของอานาปานสติภาวนา
ให้เคร่งครัดยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ลักษณะของ
ชีวิตพรหมจรรย์จะต้องเป็น **ชีวิต
ของความไม่มี** คือ ไม่มีอย่างแท้จริง
ไม่ใช่ไม่มีอย่างหลอกๆ ไม่มีจริงๆ
คือ ไม่มีทรัพย์สินสมบัติ ไม่มีสิ่งของ
ไม่มีอะไร ที่เป็นของเรา ไม่มีจริงๆ
ถึงแม้ว่าจะมีอยู่โดยสมมุติ แต่
ภายในนั้นไม่ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็น
สิ่งของของตน เพราะไม่มีตน
ที่จะยึด คือฝักการไม่มีตนที่จะยึด
อย่างนี้จึงเรียกว่าเป็นชีวิตของ
ความไม่มีที่แท้จริง ไม่ใช่ไม่มีแต่
เพียงหลอกๆ

นอกจากนั้นลักษณะของ
ชีวิตพรหมจรรย์จะต้องเป็น **ชีวิตที่
อยู่เหนือโลกสมมุติอย่างสิ้นเชิง**
สิ่งใดที่สมมุติกันว่าดีว่าชั่ว ว่าได้ว่า

เสีย ว่ากำไรว่าขาดทุน
ว่าสะอาดว่าสกปรก คือ
เป็นสิ่งคู่ ก็อยู่เหนือโลก
สมมุติอย่างสิ้นเชิง โดย
เฉพาอย่างยิ่งก็คืออยู่
เหนือการติดในสิ่งคู่
เพราะว่าสิ่งคู่ นั่นคือสิ่ง
สมมุติ รู้จักสมมุติสัจจะ
รู้จักปรมาตตสัจจะอย่าง
ชัดเจน ไม่หลงติดในสิ่ง
ที่เป็นสมมุติสัจจะโดย
ประการทั้งปวง เรา
รู้ว่ามันไม่มี มันเป็น
เพียงมายาที่เกิดขึ้นตาม
สมมุติจึงไม่เอาจริงเอาจัง
ไม่ไปยึดมั่นถือมั่นใน
มัน ทั้งนี้ก็เพราะว่าเป็น
ชีวิตที่ได้เข้าถึง และ
ประจักษ์แจ้งในสัจธรรม
ที่พระพุทธองค์ได้ทรง
สอนและอบรม

สัจธรรมคืออะไร ก็โปรดทบทวน
เราได้พูดกันแล้วหลายครั้ง สัจธรรมก็คือ
สภาวะอันเป็นธรรมชาติของธรรมชาติ ซึ่ง
หมายถึงความเกิด ความแก่ ความเจ็บ
ความตายนั่นเอง ไม่ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้น จะ
เป็นความแก่ หรือเป็นความเจ็บ หรือ
เป็นความตาย มันก็เป็นไปตามเหตุตาม
ปัจจัยของแต่ละชีวิต อันเป็นธรรมชาติ
ของธรรมชาติอย่างนั่นเอง เพราะฉะนั้นก็จะ
ต้องศึกษาจนประจักษ์แจ้งจึงจะไม่ยึดมั่น

ถื่นม่น ในความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตายแต่ประการใด ว่าเป็นตนหรือของตน นี่จึงจะเป็นชีวิตที่อยู่เหนือโลกสมมุติโดยสิ้นเชิง

นอกจากนี้สังขรณ์นั้นก็ หมายถึงกฎของธรรมชาติ ที่จะต้องเป็นอยู่อย่างนั้น ตั้งอยู่อย่างนั้นตามธรรมดาของธรรมชาติ ก็คือกฎไตรลักษณ์ กฎอิทัปปัจจยตา กฎแห่งอริยสัจ๔และปฏิจลสมุปบาท โปรดทบทวนให้คล่องแคล่ว ชำนิชำนาญ จนกระทั่งซึมซาบได้

• อย่างลึกซึ้ง แล้วก็ถึงซึ่งความ
• ประจักษ์แจ้ง ถ้าทำได้อย่างนี้ก็
• เรียกว่าเป็นการประพฤติพรหม
• จรรย์อยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะอยู่ ณ
• ที่ใด แล้วชีวิตพรหมจรรย์นี้ก็มี
• ความหมดจดงดงามยิ่งขึ้น ความ
• ต่างพร้อยจะไม่สามารถบังเกิดขึ้นได้
• บังเกิดขึ้นเมื่อใดเพราะความขาดสติ
• ก็ชำระล้างทันที ให้เป็นความ
• สะอาดบังเกิดขึ้นใหม่

• เพราะฉะนั้นจึงอยากจะ
• เปรียบชีวิตพรหมจรรย์เหมือน
• อย่างชีวิตของนก เพราะนกมี

• สมบัติเพียงปีกสองข้าง จะไปไหน
• ก็ใช้ปีกสองข้างนั้นโยบินไป เป็น
• ชีวิตที่อิสระ ไม่ต้องมีห่วง ไม่ต้อง
• มีกังวล ถ้าจะเปรียบชีวิต
• พรหมจรรย์เหมือนชีวิตของนก
• ก็จำเป็นที่จะต้องรู้อยู่ในใจว่ามัน
• ต้องไม่ใช่ชีวิตอย่างนกกระจอก
• ชีวิตพรหมจรรย์นี้ไม่ใช่ชีวิตอย่าง
• นกกระจอกที่ชอบคลุกคลีกันอยู่
• เป็นฝูงและก็พูดคุยกันจ้อกแจ้กๆ
• แล้วก็ปรุงแต่งไปไหนไปนี่ เพื่อจ้อ
• ฟุ้งชาน ต่างๆนานา ประเด็ยมี
• อะไรมากกระทบก็แตกร้างกันออกไป
• กระจัดกระจายอย่างขาดสติ
• อย่างตื่นตระหนก อย่างที่เขาวา
• เหมือนกับนกกระจอกแตกร้าง
• เพราะฉะนั้นไม่ใช่ชีวิตอย่างนก
• กระจอก **ชีวิตการประพฤติ
• พรหมจรรย์จะต้องเป็นชีวิตอย่าง
• นกอินทรี** ซึ่งเป็นพญานก นก
• อินทรีนี้เขายกย่องว่า

เป็นพญานก เป็นชีวิตที่
 เดี่ยวอิสระ แข็งแกร่ง
 กล้าหาญ เด็ดเดี่ยว แล้วก็
 เด็ดขาด นี่เป็นชีวิตอย่างนกอินทรี
 ที่นี้คุณลักษณะแห่งความ
 เป็นนกอินทรีนั้นมีได้อย่างไร หรือ
 เป็นได้อย่างไร ก็แน่นอนทีเดียวที่
 ไม่ใช่ว่า อยู่ดีๆ เกิดขึ้นได้เอง เป็นเอง

มีเอง แต่จะต้องเนื่องเพราะการ
 ฝึกสอน การอบรม ของพ่อนก
 แม่นกอินทรีที่ประพฤติสืบเนื่อง
 และสืบทอดกันมาโดยตลอดไม่
 ขาดสายนั่นเอง ขอให้เรามาลอง
 ศึกษาชีวิตของนกอินทรี ว่านก
 อินทรีนั้นเลี้ยงลูกอย่างไร ด้วยวิธี
 ใด และวิธีการเลี้ยงการฝึกอบรม
 ของพ่อนกแม่นกอินทรีนั้น ได้ยัง
 ชีวิตที่มีคุณค่ามีประโยชน์
 ต่อชีวิตของลูกนก
 อย่างไร

เท่าที่ได้ยิน
 ได้ฟังมา ก็ได้ยินเล่า
 ว่า พ่อแม่นกอินทรี
 จะวางไข่ ก็จะ
 จัดแจงไปหาก่อนหิน
 ที่เหมาะจะเป็นรัง ที่
 แม่นกพ่อนกมอง
 เห็นว่าเป็นก้อนหินที่
 มีขนาดและรูปร่าง

เหมาะเจาะพอสมควร แล้วก็
 ต้องอยู่ในที่ปลอดภัยพอสมควร
 สำหรับลูกนกด้วย พอได้แผ่นหิน
 ที่เหมาะใจแล้ว ก็จะหากิ่งไม้ใหญ่
 บ้างเล็กบ้างขนาดพอกับแผ่นหิน
 นั้นมาวางลงบนหินเพื่อให้เป็นฐาน
 ของรังนก พอเอากิ่งไม้วางลงบน
 แผ่นหินแล้ว ก็จะไปหาหนาม
 หนามแหลมๆ หนามคมๆ
 หนามใหญ่ๆ มาวางสะเอาไว้บน
 กิ่งไม้อีกทีหนึ่ง ลองนึกภาพตาม
 ไปทีละชั้นๆ พอได้หนามเอามา
 วางบนกิ่งไม้แล้ว ก็จะไปหาไปไม้
 มาวางปิดหนามอีกทีหนึ่ง ไปไม้นี้
 ก็คงจะต้องเป็นไปไม้ที่ค่อนข้างจะ
 นุ่มลึ้กหน่อย นุ่มกว่าหนาม นุ่ม
 กว่ากิ่งไม้ อ่อนนุ่มกว่า เอามาวาง
 ปิดบนหนาม เสร็จแล้วสุดท้ายแม่
 นกก็จะสลัดขนของตัวเองปูลงไป
 บนไปไม้อีกครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้น
 เมื่อลูกนกออกมาก็จะได้นอนอยู่

บนขนของแม่เหล็กซึ่งมีความอ่อนนุ่ม เพราะว่ามันถูกเมื่อออกมาที่แรกนั้นยังปรวกเปี้ยกอยู่ เนื้อตัวก็ยังไม่แน่น เมื่อได้นอนบนขนของแม่เหล็กที่อ่อนนุ่ม ก็จะพอสบาย แล้วแม่เหล็กก็จะปล่อยให้ลูกนกนอนอยู่บนขนอย่างนั้น จนกระทั่งลูกนกอ่อนเริ่มแข็งแรง

พอเริ่มแข็งแรง แม่เหล็กก็จะจัดแจงเอาขนที่สลัดปูไว้ข้างบนทิ้งออกจากรัง แล้วก็ปล่อยให้ลูกนกนอนอยู่บนใบไม้ ใบไม้ย่อมจะต้องแข็งแรงกว่าขนแม่เหล็กเป็นแน่ เพราะว่ามันคงจะต้องเป็นใบไม้แห้งแล้วในตอนนี้ ก็กรอบแกรบๆ ไม่อ่อนนุ่มเหมือนขนของแม่เหล็ก แม่เหล็กก็จะปล่อยให้ลูกนกนอนอยู่บนใบไม้นั้นอีกสักกระยะหนึ่ง จนกระทั่งเคยชินเกลือกกลิ้งไปได้

พอจะแข็งแรงตามสมควรแก่กาลเวลา แม่เหล็กก็จะเอาใบไม้ออกพอดีไปไม้ดอกตอนนี้นี้ลูกนกอินทรีก็ต้องอยู่บนหนามแล้วใช่ไหม หนามแข็งๆ แหลมๆ ที่แม่เหล็กไปหามาใส่เอาไว้ จึงไม่ต้องสงสัยว่าลูกนกจะต้องดิ้นรนด้วยความเจ็บปวดจะดิ้นไปทางไหน ก็ ลูกนกไปหนาม ไปช้ำไปชาก็มีหนามเต็มหมดทั้งรัง ลูกนกก็ต้องถูกหนามนั้นทิ่มแทงให้เจ็บปวด เลือดไหลซิบๆ หรือไหลมากๆ ทั้งแม่เหล็กพ่อก็คงจะรู้ แต่ต่างก็มองดูอยู่เฉยๆ มองดูลูกนกที่กระเสือกกระสนไปบนหนาม ตอนนี้ฝึกอะไร ก็คงจะตอบได้ว่า ฝึกความอดทนนั่นเอง

ให้มีความอดทน ให้มีความแข็งแรง ให้มีความเข้มแข็ง ไม่ใช่เป็นลูกนกที่เติบโตขึ้นมาแล้วก็เหมือนกับคนที่ยึดบั้งไก่ไม่ปล่อย อะไรๆ ก็ไม่ได้หลุดไปหมดทุกอย่าง เพราะได้รับการทะนุถนอมกลม่อมเกลี้ยงมากเกินไป

แม่เหล็กก็จะปล่อยให้ลูกนกดิ้นกระเสือกกระสนอยู่บนหนาม เพื่อให้รู้จักความเจ็บปวด รู้จักการถูกทิ่มแทง เพื่อให้รู้จักชีวิตนี้ เป็นการเรียนรู้เรื่องชีวิตแล้วว่า ชีวิตนั้นมันไม่ได้อ่อนนุ่ม สบายเหมือนขนนกเสมอไป บางครั้งชีวิตก็มีลักษณะของหนามที่ จะทิ่มแทงให้เจ็บปวด แต่ในขณะเดียวกันโดยสัญชาตญาณ ลูกนกก็จะได้เรียนรู้วิธีการหลบหลีก หลบหลีกหนามที่หลีก

ไม่ค่อยจะพินันั้นแหละ แต่อย่างน้อยก็คงจะรู้จักวิธีหลบหลีกเพื่อให้เจ็บปวดน้อยที่สุด จะเอนตัวลงนอนทางไหนก็จะเจ็บปวดน้อยที่สุด ถ้าทำอย่างนี้จะถูกหนามแทงมาก ลูกนกก็จะได้เรียนรู้วิธีช่วยตัวเอง ที่จะหลบหลีกเอาตัวรอดให้ได้รับภัยน้อยที่สุด

ที่นี่พอลูกนกคุ้นเคย คือ รู้จักลักษณะของหนามและอาการที่ถูกหนามแทงว่าเป็นอย่างไร แม่นกก็จะเอาหนามออก พอเอาหนามออกแล้วตอนนี้ลูกนกก็จะได้นอนอยู่บนกิ่งไม้ ซึ่งมีความแข็งแรงต่าง เพราะเป็นกิ่งไม้ใหญ่ บ้างเล็กบ้างที่หักมาซ้อนๆกัน แต่มันก็ยังไมเจ็บปวดเหมือนกับอยู่บนหนาม ปล่อยให้ลูกนกอยู่บนกิ่งไม้แบบนี้ อีกสักกระยะหนึ่ง จนเคยชินกับการที่จะเดินไประหกระเหิน เซ้งบ้าง ยืนได้บ้าง

อยู่บนกิ่งไม้

พอเห็นว่าแข็งแรงดีพอสมควรแล้วแม่นกก็จะดึงเอากิ่งไม้ ออก ตอนนี้จะปล่อยลูกนกให้อยู่บนแผ่นหินที่แข็งกระด้าง ร้อนเหมือนไหม้เมื่อถูกแสงแดดจ้า แล้วก็เย็นเยือกที่เดี๋ยวเมื่อถึงเวลาฝนตกหรือว่าลมพัดไซ้มา อย่างแรงในตอนกลางคืน หรือ เผอิญเป็นยามหนาว ฉะนั้นลูกนกก็จะได้เรียนรู้ชีวิตที่แข็งแรงต่าง ชีวิตที่ร้อนเหมือนไหม้ ชีวิตที่เย็นเยือกจนสะท้านเข้าไปอย่างน่ากลัว จะได้เรียนรู้ชีวิตหลายรูปหลายแบบ อยู่บนหินที่กระด้างนั้น แม่นกก็จะดูแลลูกนกตามกำลังที่สมควรแก่ การที่จะฝึกความอดทนให้เกิดขึ้นแก่ลูกนก

พอแม่นกเห็นลูกมีกำลัง ควรแก่การฝึกหัดแล้ว ตอนนี้อแม่นกก็จะคาบลูกนกนั้นบินขึ้นไป

บนอากาศให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ พอขึ้นไปสูงแล้วแม่นกก็จะปล่อยลูกนกให้หล่นลงมา หล่นลงมาในกลางอากาศนั้น แม่นกก็จับตาดูอยู่นะ ไม่ได้ปล่อยให้ลูกหล่นลงมาตามบุญตามกรรม ในขณะที่ลูกลอยคว้างคว้างลงมาใกล้ แม่นกก็จะโฉบลงมาโดยเร็วแล้วก็คาบลูกขึ้นไปใหม่ ขึ้นไปบนอากาศให้สูงที่สุดอีก แล้วก็ปล่อยลงมาอีก

ทำอย่างนั้นหลายๆครั้ง พอลูกจะตกก็โฉบลงมาคาบขึ้นไปใหม่ แล้วก็ปล่อยลงมาอีก พอลูกจะตกถึงดินก็โฉบลงมาคาบกลับขึ้นไปใหม่ ทำไม่ถึงไม่ปล่อยให้ลูกตกถึงดินก็คงทราบ ถ้าหล่นลงมาอย่างชนิดที่ถูกทิ้งอย่างแรงตกถึงดินก็คงตายเพราะลูกยังอ่อนอยู่ยังไม่โต แม่ก็คงจะสอนลูกด้วยวิธีคาบลูกขึ้นสูง ปล่อยลงมา แล้วก็โฉบคาบขึ้นไปอีก จนกระทั่งลูกค่อยๆบินได้คือลูกก็จะค่อยๆเรียนรู้การฝึก

• โดยสัญชาตญาณ เพราะในขณะที่
• ลอยเคว้งคว้างอยู่กลางอากาศนั้น
• มันย่อมจะเป็นภาวะที่น่ากลัว
• น่าตกใจสำหรับลูกนก เคยอยู่กับ
• แผ่นหินเหมือนกับเป็นพื้นแผ่นดิน
• ที่สามารถจะยืนได้หรือว่ามีสิ่งใด
• สิ่งหนึ่งรองรับตัวอยู่ รองรับน้ำ
• หนักอยู่ไม่ให้ล้มไป แต่บัดนี้จะ
• ต้องลอยเคว้งคว้างอยู่กลางอากาศ
• ไม่รู้ว่าจะไปหล่นตกลงที่ไหน หรือ
• ว่าจะตายไป ฉะนั้น ลูกนกก็ย่อม
• จะต้องตะเกียกตะกายเป็นธรรมดา

• เหมือนกับเด็กหัดว่ายน้ำใหม่ๆ
• ผู้ใหญ่พาออกไปกลางแม่น้ำ ทำท่า
• เหมือนจะจม ไม่อยากจม ไม่อยาก
• สำลักน้ำ ก็ต้องตะกุกตะกายด้วย
• มือด้วยเท้า ตะกุกตะกายไปมา
• ไม่ช้าไม่นานก็ว่ายน้ำได้ ลูกนกก็
• เช่นเดียวกัน เมื่อแม่นกปล่อย
• ลงมาอย่างนี้ เคว้งคว้างอยู่กลาง
• อากาศ ก็ค่อยๆ กระพือปีกน้อยๆ
• ของตัว ทีละน้อยๆ จนกระทั่ง
• ผลที่สุดก็เลยบินได้ แล้วก็ค่อยๆ
• บินได้แข็งขึ้นๆ เมื่อแม่นกเห็น
• ลูกนกบินเลี้ยงตัวเองได้แล้ว
• แม่นกก็สอนให้รู้จักวิธีที่จะหา
• อาหารกิน หาเหยื่อที่จะเป็นอาหาร
• ของตน

• เมื่อแม่นกเฝ้าพุ่มพักลูกนก
• อยู่สักระยะหนึ่ง จนมีความแน่ใจ
• ว่าลูกนกสามารถจะเลี้ยงตัวเองได้
• แล้ว ตอนนั้นก็ถึงเวลาที่
• แม่นกกับลูกนกจะ

จากกัน แม่นกก็จะบินไป
 ลิบเลยไม่เหลียวมาท้วงหา
 อวรณ์ ลูกนกอีกต่อไป
 เพราะหมดหน้าที่แล้ว หมดหน้าที่
 ของแม่นกที่จะมาดูแลเอาใจใส่ลูก
 ต่อไปนี้ก็เป็นหน้าที่ของลูกนกที่
 จะต้องเลี้ยงตัวเอง แล้วก็เติบโต
 เป็นนกใหญ่ต่อไป แล้วก็คงจะไป
 สร้างรังมีครอบครัวของตัวเองต่อไป
 แล้วก็เลี้ยงดูฝึกอบรมพุ่มพักลูก
 ให้เติบโตแข็งแรงจนเลี้ยงตัวเอง
 ได้ต่อไปอีก นี่ก็เป็นวิธีการเลี้ยง
 ลูกของนกอินทรีที่ได้กระทำ
 สืบทอดกันต่อๆมาตามลำดับ

การที่นกอินทรีได้ใช้สิ่ง
 ต่างๆ ในการสร้างรังเรียงตาม
 ลำดับดังที่กล่าวมาแล้วนั้น เพื่อ
 อะไร ก็คงจะพอมองเห็นได้จาก
 จากชั้นบนสุดที่แม่นกสลัดขนลงไป
 ก็คงจะเปรียบได้ว่า ขนนกก็คือ
 การให้ความชุ่มชื้นเบิกบานและ

อ่อนนุ่มแก่ลูก แล้วต่อมาก็เข้มข้น
 อีกนิดเป็นไปไม้ เป็นหนาม เป็น
 กิ่งไม้ แล้วก็เป้นแผ่นหิน

ทีนี้ถ้าจะเปรียบวิธีการฝึก
 ของแม่นกอินทรีที่ฝึกอบรมลูก
 อย่างนั้นกับการฝึกอบรมตนเพื่อ
 ความมีชีวิตพรหมจรรย์ที่หมดจด
 งดงาม มีอะไรที่พอจะเปรียบกัน
 ได้บ้าง ก็อยากจะลองเปรียบเทียบว่า

ประการแรกทีเดียว การ
 มีชีวิตอยู่อย่างโลกๆ อย่างที่ได้
 ผ่านมาเป็นเวลานับ ๒๐, ๓๐, ๔๐
 ปีมาแล้วนั้น พุดได้ว่าเป็น **ชีวิตที่**
ตกอยู่ในท่ามกลางโลก หรือ
ท่ามกลางทะเลของกิเลส ตัณหา
อุปาทาน เป็นชีวิตที่ตกจมอยู่ใต้
 อำนาจของวัตถุนิยมที่มีสิ่งยั่วยู่ที่
 ร้อนแรง หรือเป็นสิ่งยั่วยู่ที่ร้อนแรง
 ไม่ต้องพรรณนา เพราะเชื่อว่า
 ทราบกันแล้วทุกท่าน วัตถุนิยมนี้
 มีอิทธิพลดึงดูดและกระตุ้นให้ชีวิต

นั้นมี การบริโภค คือ บริโภค
 วัตถุนิยม ที่ได้พบ ที่ได้ประสบ
 ที่อยู่แวดล้อม ที่มีผู้ผลิตผู้สร้างขึ้น
 เพื่อล่อ เพื่อยั่วยู่ให้หลง บริโภค
 กันอย่างตะกละตะกลาม ตะกละ
 ตะกลามก็คือบริโภคอย่างมิได้คิด
 ว่าสมควรหรือไม่ มีประโยชน์อะไร
 แสวงหาอย่างชนิดที่ไม่ได้ใช้สติ
 ปัญญา จึงเรียกว่าเป็นการบริโภค
 อย่างตะกละตะกลาม อย่างมูมมาม
 อย่างไม่มีขอบเขต ด้วยความไม่รู้
 ที่เกิดจากความเขลา พอมองเห็น
 เป็นวัตถุนิยมมีมาใหม่ๆ ต้องรีบ
 ตะครุบ ดันรนแสวงหา แม้ไม่มี
 เงินก็หยิบยืมก่อน เพื่อที่จะให้ได้
 มาขาด เชย ความ ต้องการที่
 เป็นความรู้สึกที่ดันรนอยู่ภายใน

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ว่าด้วยเรื่อง **ผักไร้สารพิษ**

และ **กลไกกรรมธรรมชาติ**

❖ สิงห์ทอง

ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่า **ไร้สารพิษ** กับ **ปลอดสารพิษ** ต่างกันอย่างไร เพราะยังมีผู้ที่เข้าใจไม่ชัดเจนในประเด็นนี้ แม้แต่ผู้ที่ผลิตเองก็ตาม

ไร่สารพิษ หมายถึง การเพาะปลูกที่ไม่ใช้ปุ๋ยเคมี สารเคมีต่างๆ ทุกขั้นตอนการผลิต

ปลอดสารพิษ หมายถึง การเพาะปลูกที่ยังใช้ปุ๋ยเคมี สารเคมีต่างๆ อยู่ แต่มีระยะการเก็บเกี่ยวผลผลิตที่ปลอดภัยตามคุณสมบัติของสารเคมีนั้นๆ

โดยหลักการคงจะรู้กันอยู่แล้ว เมื่อใช้สารเคมี ไม่ว่าจะเป็นการกระตุ้นความเจริญเติบโตของพืชหรือกำจัดศัตรูของพืช การเก็บผลผลิตจะเว้นระยะออกไป ๑ วันบ้าง ๑๐ วันบ้าง เพื่อให้สารเคมีเจือจางหรือหมดไปก่อนที่จะนำออกสู่ตลาด แต่ทุกวันนี้มีเกษตรกรรักเกียรติที่ยังคงยึดมั่นในหลักการนี้

สำหรับการเรียกชื่อโดยสากลอาจจะคุ้นกับ “กสิกรรมธรรมชาติ” หรือบางแห่งจะเรียกว่าเกษตรอินทรีย์, เกษตรยั่งยืน, วนเกษตร ฯลฯ อะไรก็แล้วแต่ขอให้ไม่ใช่สารเคมีเป็นอันว่าไปด้วยกันได้

ภาพจาก : คู่มือเกษตรกรปลอดสารเคมี และผักปลอดสารเคมี

การเพาะปลูกที่ไม่ใช้สารเคมีเลยนั้น ไม่ใช่จะทำได้ง่ายๆ (แต่ก็ไม่ยากเกินจะพยายาม) เพราะระบบนิเวศในธรรมชาติโดยทั่วไปเสื่อมโทรมลงอย่างมาก จะอาศัยแบบสมัยแต่เก่าก่อนที่หยอดอะไรลงไปบนดินก็ขึ้นหมด แล้วได้ผลดีเสียด้วย ปัจจุบันคงเป็นไปได้ยาก ฉะนั้นจึงต้องมีสารจากธรรมชาติช่วยกระตุ้นที่เรียกกันว่า จุลินทรีย์, น้ำชีวภาพ โดยการนำเศษอาหาร เศษผัก ผลไม้ ต้นไม้ใบหญ้าที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์แล้ว นำมาย่อยให้เล็กลงสักหน่อย กลูกเกล้าน้ำตาลทรายแดง หรือจะใช้กากน้ำตาลและน้ำธรรมดาเน้แหละในอัตราส่วน ๑:๑:๓ ใส่ภาชนะที่ปิดมิดชิด ๗-๑๐วัน ก็สามารถนำมาใช้ได้ สำหรับสารที่ไล่ศัตรูพืชก็นำ สะเดา ชিং ข่า ตะไคร้ บอระเพ็ด มาหมักเข้าด้วยกัน จะผสมเหล้าขาว

ด้วยก็ได้ หมักจนได้ที่ก็นำมาฉีดพ่นโดยต้องผสมน้ำให้เจือจาง มิฉะนั้นจะเป็นผลเสียกับพืชได้ ทั้งหมดนี้มีหนังสือหรือเอกสารที่บอกรายละเอียด แต่ถ้าอยากรู้จริงต้องลองดู เพราะมีเกษตรกรบางรายที่ก็ไม่มีหลักวิชาการอะไรมาก ใช้การทดลองหมักทั้งที่เป็นสารไล่แมลงและสารกระตุ้น แล้วสังเกตด้วยตัวเอง ได้ผลจนเป็นสูตรจำเพาะของตัวเองก็มี

ที่กล่าวว่าการเพาะปลูกแบบไม่ใช้สารเคมีนั้นไม่ง่าย แต่ก็ไม่ยากเกินความพยายามนั้น เพราะผู้ที่จะหันมาทำระบบนี้ต้องเห็นโทษภัยของสารเคมี นอกจากตัวเองจะแยแล้ว ยังจะทำให้เพื่อนร่วมโลกแย่ไปด้วย ทั้งต้นทุนที่สูง เกษตรกรที่หันมาเพาะปลูกแบบไม่ใช้

สารเคมีส่วนใหญ่บอกได้เลยว่า ต้นทุนการผลิตลดลงไปเกือบครึ่ง นอกจากนี้ยังต้องมีอุดมการณ์ มีจิตสำนึกที่จะคืนความสมบูรณ์สู่ธรรมชาติ และสร้างผลผลิตที่ไม่มีพิษมีภัยให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

โดยจริงแล้ว ถ้าโลกไม่พัฒนาเทคโนโลยีไปเสียมากมายจนกลายเป็นเบียดเบียนธรรมชาติ เราคงไม่ต้องมาพูดหรือคิดกันหรือว่าการปลูกโดยไม่ใช้สารเคมีจะทำได้อย่างไร ถ้าย้อนอดีตไปสัก ๓๐-๔๐ ปี การเกษตรบ้านเมืองเราแทบจะไม่ต้องรู้จักปุ๋ยเคมีและสารเคมีอะไรเลย จนเมื่อโลกพัฒนาวัตถุดิบมากขึ้น สังคมเกษตรก็เปลี่ยนไป จากที่เคยทำเพื่อกินแล้วแจกจ่ายกัน ก็มาทำเพื่อขาย เมื่อจะทำเพื่อขายจึงลงทุนสูง จากที่เคยปลูกหลายๆ อย่างก็มาปลูกอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อผลผลิตออกมาก็ปรากฏว่าราคาตกต่ำ เพราะปลูกอย่างเดียวกันทั้งหมู่บ้าน ผ่านไปบางหมู่บ้าน ฝักทองวางกองอยู่ข้างถนนเรียงรายเป็นระยะๆ ต่างก็นำมาเพื่อจะขาย ลำพังในหมู่บ้านให้ก็ไม่มีใครเอา เพราะทุกบ้านมี

เหมือนกันหมด ราคาถูกยังก็ต้องขาย เพราะดีกว่าปล่อยให้เน่าเสีย แล้วหนี้สินรวมถึงค่าใช้จ่ายต่างๆ ก็มีอีกมาก ลึนปีมาหักลบกลบหนี้จึงพบว่าได้ไม่เท่าเสีย เรื่องราวเหล่านี้ยังมีให้เห็นทั่วไป เกษตรกรบางราย

ถึงกับคิดจะฆ่าตัวตายเพื่อจะหนีหนี้สิน ครอบครัวก็ไม่
อบอุ่น เป็นปัญหาในสังคมตามมา

ฉะนั้นการจะหวนคืนสู่ทางเกวียนสายเก่า ต้อง
เริ่มจากการปรับแนวคิดให้เข้าใจจริงๆ จะต้องเริ่ม
เรียนรู้วิถีชีวิตที่เรียบง่าย พออยู่พอกิน เริ่มจากการ
ทำเพื่อกินเป็นหลัก เหลือแล้วจึงนำไปขาย ตามแนว
คิดที่ว่า “เพิ่มรายได้ด้วยการลดรายจ่าย” ปลูก
ทุกอย่างที่เรากิน ถ้าขายผักค่น้ำแล้วยังต้องไปซื้อพริก
มะเขือ ฯลฯ แบบนี้ถือว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จ จริงอยู่
การขายพืชผักไม่ได้เงินเป็นกอบเป็นกำ แต่น่าจะพอ
สำหรับเกลือ กะปิ ฯลฯ แต่คงไม่เพียงพอสำหรับทีวีสี
ตู้เย็น พัดลม รถมอเตอร์ไซด์ ฯลฯ ซึ่งเป็นค่าใช้จ่าย
ที่เกินจำเป็นไปมาก ตรงนี้แหละประเด็นสำคัญ
ถ้ารายได้ต่ำแต่รายจ่ายสูง ก็คงจะเป็นหนี้ไปอีกนาน

หลังจากปรับแนวคิดได้แล้ว ก็เริ่มศึกษาและเอา
จริงกับการทำกิจกรรมธรรมชาติ รวมถึงการลงมือ
เยี่ยมชมพื้นที่ของเกษตรกรที่ทำสำเร็จแล้วในบางส่วน
แล้วนำมาประยุกต์ปรับใช้กับพื้นที่ของตนเอง เพราะ
แต่ละพื้นที่ย่อมมีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน โรค
ของพืชหรือศัตรูพืชก็อาจจะไม่เหมือนกันทั้งหมด
สำหรับผู้ปลูกผักไร้สารพิษได้แล้ว ก็น่าจะลองขยาย

ผลไปสู่การปลูกข้าวหรือพืชไร่นาชนิดต่างๆ เพราะจะเป็น
ผลดีกับผู้ปลูกเป็นอันดับแรก สามารถกินผลผลิตของ
ตนเองด้วยความสบายใจ มีชาวนาบางรายเปิดเผยให้รู้
ว่าก่อนที่จะหันมาทำกิจกรรมธรรมชาติ ไม่กล้ากินข้าว
ที่ปลูกเองเพราะใช้สารเคมีมาก ต้องเก็บบางแปลงไว้
โดยจะไม่ฉีดพ่นหรือใช้ยาฆ่าแมลงเลย ซึ่งอาจจะได้ผล
ไม่ดีนั้นแหละ เหลือเท่าไรก็นำเอาตรงนั้นมาหุงกิน
มาทุกวันนี้หันมาปลูกข้าวที่ไม่ใช้สารเคมีแต่ใช้การหมัก
ปุ๋ยธรรมชาติ สารสกัดธรรมชาติแล้วสบายใจ ดันทุน
การผลิตต่ำ ตัวเองปลอดภัย เมื่อสามารถปรับระบบ
นิเวศให้เข้าที่ลงตัว ธรรมชาติก็จะช่วยเหลือเกื้อกูล
กันเอง ธรรมชาติดี คนอบอุ่น สังคมก็เข้มแข็ง โลก
จึงสงบสุข...

พืชผัก สวนริมทาง กระถางก็ขุดได้

* ฟาร์ม หัวใจเขียว

เมื่อ สมัยเด็กๆ รอบบ้านมีแต่พืชผักสวนครัว ทั้ง ข่า ตะไคร้ พริก มะเขือ กะเพรา โหระพา หอม และอะไรๆ อีกเยอะแยะ ยามเช้าเย็น แม่เข้าครัวหุงหาอาหารเลี้ยงดูลูกๆ ก็ใช้ให้ไปเก็บเครื่องต้มยำทำแกงไม่เว้นวัน เลย์รู้จักพืชผักสวนครัวสารพัดไปในตัว ขาดเหลืออะไรก็วิ่งไปขอจากบ้านข้างเรือนเคียง ได้รู้จักมักคุ้นกันตามประสาเพื่อนบ้าน อาหารแต่ละมื้อแทบไม่ต้องซื้อหาอะไรเลย

สมัยนี้อายุก็ได้ตะไคร้สักต้นก็ต้องไปซื้อที่ตลาด นานๆ ถึงจะได้เห็นบ้านไหนปลูกผักสวนครัวสักบ้าน วันนี้เข้าไปในซอยพืงบุญ ใกล้ตลาดอินทวารักษ์ ถนนหวมินทร์ บึงกุ่ม เข้าซอยไปประมาณ ๒๐๐ เมตร เห็นบ้านไม้สองชั้น หน้าบ้านเต็มไปด้วยกระถางพืชผักสวนครัว **ลุงสุวันดี ศรีทะจักษ์** เจ้าบ้านเล่าให้ฟังว่า

“ลุงเกิดบุรีรัมย์ พาครอบครัวมาอยู่ในกรุงเทพฯ นานแล้ว เมื่อก่อนเป็นนายตรวจจราจรปรับอากาศของ ขสมก. ปลดเกษียณมา ๒ ปีแล้ว เข้าบ้านหลังนี้อยู่กับบ๊ายและลูกสาว บ๊ายรับจ้างซ่อมแซมเสื้อผ้าเล็กๆ น้อยๆ ลูกสาว ๒ คนเรียนอยู่สถาบันราชภัฏฯ เรียนด้วย ทำงานด้วย เรามีรายได้ไม่มากนัก แต่พออยู่ได้ไม่เดือดร้อนอะไร”

“ปลูกผักกินเอง จะเก็บกินยามไหนก็ได้ ประหยัดด้วยและยังได้เผื่อแม่เพื่อนบ้านอีก ใครมาขอก็ให้เด็ดไปเลย ยิ่งเด็ดยิ่งงาม เครื่องต้มยำ เครื่องแกงก็มี ถ้าไปซื้อที่ตลาดก็ห้าบาทสิบบาท มาใช้นิดเดียว เหลือเก็บไว้ก็

เสียทั้ง ลูกๆ กลับจากเรียน-ทำงานดีๆ ก็ได้ผักกระถางนี้แหละ ใส่มาบ้าง ผัด ผักบุ้งไฟแดงบ้าง ผักเราเองกินได้สนิทใจ ไม่ว่าจะผักจิ้มน้ำพริก จะกินสดหรือต้ม ลวกก็แล้วแต่”

“ฝั่งโน้นปลูกเองหรือปล่าคะ” เราถาม เห็นมีผักสวนครัว ปลูกไว้เป็นแถวยาวอยู่ ที่ข้างรั้วริมถนนฝั่งตรงข้าม

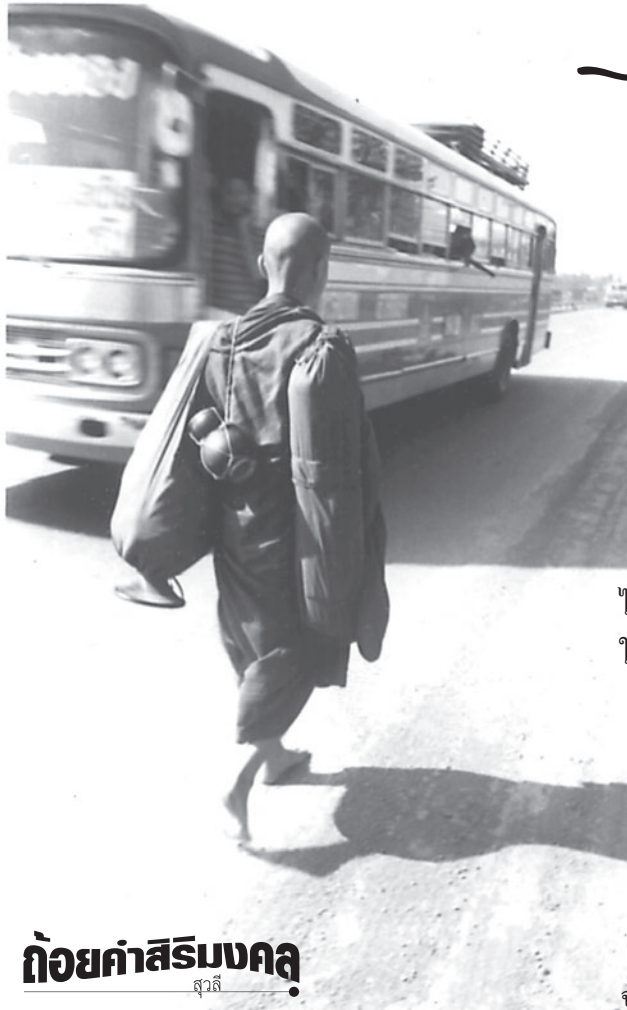
“ใช่ แต่เลยถัดไปเป็นของเพื่อนบ้าน เค้เห็นเราปลูกก็ปลูก บ้าง บางที่ได้ปุ๋ยขี้วัวแห้ง เมล็ดพันธุ์มาจากบ้านนอกก็แบ่งให้ ไม่ต้องเสียเงินซื้อ มันเย็นตาเย็นใจดีปลูกพืชผักเขียวๆ ไว้ มีอ่างน้ำใส่ๆ ปลาหางนกยูงว่ายไปว่ายมา ว่างๆ ก็มายืนดูเพลินใจดี มีน้ำใสๆ ต้นไม้เขียวๆ ที่มีจำกัด บ้านเช่าไม่ใช่ของเราเอง ได้ขนาดนี้ก็เอาละ”

“แต่ก็มีกระถาง กล่องโพนมาปลูกไว้เยอะนะคะ”

“กล่องโพน บ้านในซอยเค้าใส่ของมา เห็นเด็กๆ เอามาเล่นก็เลยขอเค้า ใช้ตะปูละที่กั้นให้เป็นรูระบายน้ำ เอากากมะพร้าวรอง ใส่ดิน ปุ๋ยขี้วัว หยอดเมล็ดพันธุ์ไว้ เวลาซักผ้าเสร็จ ก็เอาน้ำล้างผ้ามันแหละมารด ทำเล่นสนุกๆ เหมือนคนปลูกต้นไม้เพลินๆ เราปลูกผักเพลินด้วย ได้กินด้วย”

“เมื่อก่อนมีก้อนเห็ดนางฟ้า ๔-๕ ก้อน รดน้ำไว้ ก็พอได้กิน เดี่ยวนี้หาก้อนเชื้อเห็ดไม่ได้ ดอกทานตะวันมี อยู่สองสามต้น หยอดๆ มันเอาไว้ออกดอกเหลืองสวยดี บางทีได้ก็มาแกะเอาเมล็ดมันไปเล่นบ้าง สาวๆ กลับจาก ทำงานก็มายืนมอง เค้ไม่ค่อยได้เห็น มันสวยดี” ลุงเล่าอย่าง ยิ้มแย้มแจ่มใส หัวใจเราก็พลอยสดชื่น ดีใจที่อย่างน้อยก็มี ครอบครัวหนึ่ง ที่เห็นคุณค่าของการปลูกพืชผักสวนครัว มีความสุขกับสิ่งที่ทำเองได้ง่ายๆ ทั้งแจกจ่ายความสุขนี้สู่ เพื่อนบ้านและผู้ได้พบเห็นอีกด้วย

ไม่มีประโยชน์... (เท่าที่) ไม่จบ

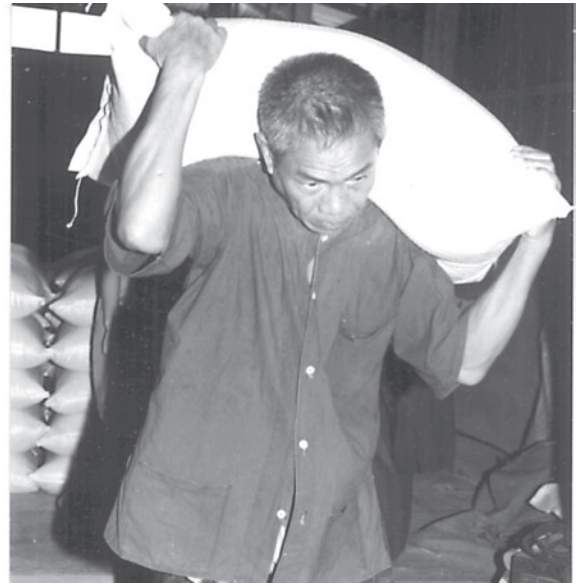
เรื่อน้อย เรือใหญ่ ลอยล่องเล่นฝ่ากระแสคลื่น
แพ้ชนะสลับเปลี่ยนไปมา
ลืมไปว่าฟากฝั่งอยู่หนใด...
เรือสารพัดจะใหญ่เล็ก จะสวยสง่ามอซอ แต่ถ้า
ไม่มีหางเสือ การแล่นบุกตลุยก็เหมือนพายวนอยู่
ในอ่าง !... ไร้คุณค่า !... เสียเวลา !
วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า
เกิดมาแล้วมิใช่เพื่อสะสมความสุข ความสะดวก
สบายให้มากเข้าไว้
เกิดมาแล้วไยจะต้องแข่งขัน กอบโกย แย่งชิง
เกิดมาแล้วมิใช่ร่ำร้องเรียกหาสิ่งปรารถนาในหัวใจ
มีความดีเป็นดาวประจำเมือง สาวเท้าเดินให้ถึง
จะก็ชาติก็ช่างเกิด

ถ้อยคำสิริมงคล
สุวดี

ส่งความปรารถนาดีแก่สรรพสัตว์ล้วนทั่ว ทั้ง
กายกรรม วีจกรรม มโนกรรม

**ชีวิตมิใช่เกิดมาเพื่อใช้หนี้อย่างเดียว บารมีก็
ต้องรู้จักสร้าง**

ยามอยู่จะได้ภูมิใจ ยามตายจะได้นอนตาหลับ...
มีลมก็มีเรื่อง หมดลมก็หมดเรื่อง
อยากจะหายใจ ก็ต้องยอมรับการสูญเสียบ้าง
จะเอาแต่กำไร ไม่ยอมชักเนื้อได้อย่างไร
อยู่กับคนมันแสนลำบาก อดข้าว ๗ วัน ตากแดด
ทั้งวันยังสู้ไหว แต่บางทีพอมายู่กับหมูจึงรู้ผี !

**ชนะธรรมชาติดินฟ้าอากาศ สู้ท้ายก็ไม่ยาก
แต่ชนะธรรมชาติของคนสุดจะหิน!**

มุมมองต้องแก่ จะได้รู้หลบหลีกหินโสโครก
อยู่อย่างมีกำลังใจ มิใช่เรื่องเล็ก แต่เป็นปัญหา
ซีมลีกระบาดทั่ว รุนแรงเสียยิ่งกว่าโรคเอดส์ แต่ตา
เปล่ายากจะมองเห็น !

ฝึกอย่างไรได้อย่างนั้น ฝึกอ่อนแอยอมได้ความ
อ่อนแอ

“กำลังใจ” ต้องผ่านประสบการณ์ ผ่านสมรภูมิ

ไม่ขอเวเอาแต่“ถือสา” แต่ตั้งมั่นเราจะ“ศึกษา”
กำลังใจเกิดได้ต้องรู้จักยืนในจุดที่ถูกต้อง มุมมอง
ใหม่จะปรากฏ เปรียบเสมือนช่างภาพเลือกมุมกล้อง
ท่ามกลางความดายนั่นให้มีมุมเก๋

การยอมรับชะตากรรม การเผชิญกับความจริง
การยอมรับสิ่งเลวร้าย ถ้าจะเกิดก็ต้องเกิด เป็นอีกมุมมอง
มองที่จะเปลี่ยนชีวิตโชคเลือนคือให้อบอุ่นละมุน !

เสียใจทุกครั้งเพราะผลोज“ทำไมต้องเกิดกับเรา?
ทำไมต้องเป็นอย่างนี้? ทำไม ๑ ๑ ๑ ๑ ๑”

หมดเวลาถามเพราะไม่มีใครจะตอบได้ นอกจาก
ตัวเราเอง

“ปริศนาแห่งจักวาล” ผู้ถือบุญแถมให้แต่เรา เพียงคนเดียว

ความจริงของโลก มนุษย์เสวย * “โลกธรรม” เป็น
อาหาร คบหา ชอบพอ ผูกพันก็เพราะต่างมีผลประโยชน์
คบหา เอาใจใส่ อาหาร เพราะเขามีประโยชน์
เรามีคุณค่าต่อเรา ณ วันนี้

บางคนคบหาเพื่อไว้ วันนี้อย่างไม่มีค่า แต่เวามี
อาจมีดีในอนาคต...

หมดคุณค่าก็เหมือนหมดราคา หมดบุญ ใครๆ ก็
หลีกหนี

**หากไม่ใช่พ่อแม่ จะมีสักกี่คนที่คบหา แคร่
ความรู้สึกของเรา ?**

ยิ่งคาดหวังก็จะยิ่งหนาวเย็น

ยิ่งคาดหวังยิ่งสะอื้นเสียน้ำตา

“ไม่มีประโยชน์... (เขาก้)ไม่คบ” เป็นสัญชาต
ของโลก เป็นสมมติสัจจะที่จริงแท้

ไม่มีประโยชน์ก็เหมือนไม่มีราคา อาจพบสายตา
หมางเมินเย็นชา

*โลกธรรม หมายถึง ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข, เสื่อมลาภ-
เสื่อมยศ-นินทา-ทุกข์, คนรวย คนมีชื่อเสียง แม้แต่คนหน้าตาดี
ก็ถือเป็นโลกธรรม

อาจพบกิจกรรมของเราเหมือนกรวดหิน
อาจพบการแสดงออกทำให้เราเหมือนหมาข้างถนน
ศักดิ์ศรีชีวิตของเรา อาจจะฝ่อภายใน ๒๔ ชั่วโมง
**ความจริงของโลกหลายๆเรื่อง เป็นความจริง
ที่เราไม่ชอบเลย แต่ต้องทำใจ... ต้องยอมรับ !**

ความพลัดพรากจากสิ่งที่รัก... เป็นทุกข์ !
การไม่ประสบสิ่งที่รักที่พอใจที่ถูกใจ... ก็เป็นทุกข์ !
ปรีศนาธรรมของขานไข โลกนี้ไม่เที่ยงหนอ มีเกิด
มีดับ มีผูกพัน-มีจาก มีน้ำใจ-ก็อาจพลันแห้งเหือดเย็นชา
“ไม่มีประโยชน์...ไม่คบ” เป็นคาถาท่องไว้ ถ้ายัง
ต้องอยู่ในสังคม

เพื่อจิตในที่ร้อนจะได้ผ่อนคลาย
คุณค่าของคนอยู่ที่เขาจะได้ประโยชน์
“ประโยชน์” อาจจะเป็นผลโดยตรงที่เขาได้รับ
หรือบางทีอาจเป็นผลโดยอ้อม

หรือบางทีอาจเป็น“จิตชื่นชม” “จิตอนุโมทนา”
ที่เราได้สร้างไว้กับคนอื่น

ความหมายของ“ประโยชน์” จึงมีมุมมองอีก
หลายมุมให้ตรวจสอบตาม...

อย่าหัวนี้เหว... คนมองคนแบบสัญญาต่างตอบ
แทนมีมากมาย

อย่าเสียใจ... คนมองคน คบหากันบนพื้นฐาน
ผลประโยชน์เยอะเยาะ

หมดประโยชน์ก็เหมือนหมดสัญญา ไม่ว่ากัน
ตอนท่านอยู่ในตำแหน่ง ของฝากเต็มรถตู้ แค
เอ่ยปาก ผู้คนก็วิ่งกันฝุ่นตลบ

หมดอำนาจ หมดหน้าที่ อย่างกับเทวดาคงสวรรค์
ที่เคยอาภรณ์ก็หาย ที่เคยแก้ตัว หาเหตุผล ก็ไม่อธิบาย
อีกต่อไป

เป็นความจริงที่ไม่ถูกใจ แต่เป็นความถูกต้อง
ของชาวโลก

**อย่าทำตัวเป็นมนุษย์ต่างดาวไม่ประสาเกมโลก
มนุษย์**

เขาก็เป็นอย่างนี้กันมานาน เราต่างหากที่ขาด
ประสบการณ์

จำไว้ “ไม่มีประโยชน์...ไม่คบ” เตรียมพร้อม
ทุกสถานการณ์ ตื่นตัวทุกขณะ

**ข้อสำคัญ เราอย่าไปใช้คาถาบทนี้กับใครก็
แล้วกัน เพราะเป็นมนต์ดำ เป็นคาถาพิเศษที่คนอื่น
ในโลกนี้มีสิทธิ์ใช้ แต่เราไม่มีสิทธิ์ !**

ปลอบใจเราเอง (๑)

* แม่น้ำ ลักขิตะ

ปลอบใจเราเอง... บทความสำหรับคนเศร้า และบาดเจ็บจากการเดินทางชีวิต เพื่อเป็นกำลังใจให้เริ่มต้นใหม่ เพื่อปลุกปลอบดวงใจ และจุดประกายความคิดอันงดงามคัมภีร์ภาพบนเส้นทางของชีวิตเราแต่ละคน มิได้โรยไว้ด้วยกลีบกุหลาบอันสดสวย หรือราบเรียบสมบูรณ์แบบไปเสียทุกอย่าง

ทว่าตลอดเส้นทางกลับมากมีขวากหนามอันแหลมคม และความพลิกผันของโชคชะตาที่หาความแน่นอนไม่ได้

บ่อยครั้งที่เราพลาดพลั้งบาดเจ็บ...
บ่อยครั้งที่เราต้องร่ำไห้สะอึกสะอื้น...
บ่อยครั้งที่เราเศร้าซึมหงอยเหงา...
บ่อยครั้งที่เราหมดสิ้นสุดทน...
บ่อยครั้งที่เราต้องการใครสักคน...

คอยปลอบประโลมดวงใจให้คลายหมองหม่นเป็นกำลังใจให้เราสู้ชีวิต

แต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจความเจ็บปวดของเราได้อย่างลึกซึ้ง เข้าอกเข้าใจห่วง
อารมณ์เราได้อย่างแท้จริง

และจะมีสักกี่คนที่ห่วงใยตัวเราได้อย่างไม่มีขีดจำกัด พอที่จะทุ่มเทความรัก และ
คอยเป็นกำลังใจให้เราตลอดเวลาได้... แทบไม่มีเลยใช่ไหม ด้วยว่าคนเรามีทุกขันธ์ในชีวิต
ด้วยกันทั้งนั้น

บนโลกใบนี้ อ้อมกอดแห่งนักบุญหาได้น้อย บ่อยไปที่เราได้พบกับรอยยิ้มของคนบาป
ด้วยเหตุนี้ ในยามที่เราต้องเผชิญความทุกข์ระทม อาจบางที่ไม่มีใครเลย...
แสงสว่างใดๆ ก็ไม่มีปรากฏในโลกแห่งความเศร้า

ณ ห้วงเวลาแห่งความเจ็บปวด เปลี่ยวเหงาเศร้าเดียวดาย...เพราะบาดแผลแห่งชีวิต
ไม่มีหวัง ไม่มีใคร...ขอให้เราปลอบใจตัวเอง...

เพราะเราเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงบาดแผลแห่งชีวิตของตน เพราะเราห่วงใยตัวเองได้
อย่างไม่มีขีดจำกัด เพราะเรามีความรักและเป็นกำลังใจให้ตัวเองได้ตลอดเวลา แม้
ทุกขันธ์ก็อยู่ในใจเรา เป็นส่วนหนึ่งที่ต้องคลี่คลายบนเส้นทางชีวิตสายนี้

ในยามชีวิตไม่มีใคร ขอดวงใจอย่าได้ท้อแท้สิ้นหวัง จงสร้างขุมพลังแห่งการต่อสู้
ขึ้นมาใหม่ ด้วยการปลอบใจเราเอง...เราซบหน้าตาให้ตนเองได้มิใช่หรือ...

ขอเป็นกำลังใจให้กับเพื่อนคนเศร้าของข้าพเจ้า ได้กลับมามียิ้มอีกครั้ง

ปลดปล่อยเราเองเถิด...

หากเหนื่อยหนักพักบ้างจะเป็นไร ชีวิตยังต้องเดินทางอีกยาวไกลมิใช่หรือ ?

ชีวิตเรามีไข่เครื่องจักรที่ทำงานได้อย่างไม่ต้องผ่อนพักและไม่ต้องประสบปัญหาอารมณ์
ขุ่นข้อง จากความสับสนในชีวิต

มีเรื่องยุ่งยากมากมายหลังไหลเข้ามาในชีวิตเรา เรื่องส่วนตัว เรื่องธุรกิจ เรื่องครอบครัว
เรื่องคนรอบข้าง เรื่องญาติมิตร ฯลฯ

เมื่อสุดขีดแห่งการข่มฝืน เราจะรู้สึกรู้ว่า ภาวะที่แบกไว้มันหนักอึ้งเหลือแสน สุดที่
เราจะทน...

บางคนอาจปวดหัวอย่างรุนแรง คล้ายกะโหลกจะปริร้าวแตกออกเป็นเสี่ยงๆ บางราย
เลือกหนีความวุ่นวายด้วยการชนหนักกับอ้อมอกแห่งความตาย ลาโลกนี้ไปชั่ววินิจนรินทร์

เราอาจบิบบิ้นชีวิตตนเองมากไป...

กับการมุ่งมั่นให้ชีวิตประสบผลสำเร็จในเร็ววัน ทั้งในเรื่องงาน หรือเรื่องใดๆ ก็ตามที่
หากเป็นนักธุรกิจก็จมติดอยู่กับตัวเลขเง็กงำไร และเอกสารซื้อขายมากมาย กลายเป็น
นักโทษธุรกิจที่ถูกจองจำอยู่ในห้องสี่เหลี่ยม หมดอิสรภาพโดยไม่รู้ตัว

การทำอะไรมุ่งมั่นมากไปอาจส่งผลร้ายตามมา ทั้งผลกระทบต่อสภาพจิตใจและร่างกาย

จะสังเกตได้ว่า...ทุกครั้งที่เราทำงานอย่างเร่งรีบ อารมณ์จะขุ่นมัว โกรธง่าย และ
ตึงเครียด แม้สุขภาพกายก็ทรุดโทรมอย่างเห็นได้ชัด

การเดินทางไปสู่จุดหมายอย่างรวดเร็ว อาจทำให้เราจากโลกนี้ไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน
แต่ionตัวเราเองอยู่เสมอ...

เวลาทุกนาทีมีค่าก็จริง แต่หากเราต้องตายด้วยวัยกลางคน ออกจะเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย
ยิ่ง และการพุ่งพุ่งไปสู่จุดหมายอย่างเดียว อาจทำให้เราเผลอมองบางแง่มุมของชีวิต

สิ่งอันสูงส่งจะถูกเราทอดทิ้งและมองข้าม เพียงเพราะเรามุ่งไปข้างหน้า แล้วทิ้ง
สิ่งดีงามรอบกายไว้ข้างหลัง

ใครเล่าจะบอกได้ว่า สิ่งอันเรามุ่งมันไปเอานั้นเป็นสาระสิ่งหรือเพียงมายาโลก
ปลดอบดวงใจเราเองเกิด...

การหยุดพักมิใช่การลี้มเล็ก หากแต่เป็นการใช้ชีวิตอย่างสุขุมรอบคอบ ไม้รีบร้อนจน
กลายเป็นความประมาท ก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง

เส้นทางชีวิตยังอีกยาวไกล ดวงที่เราจะก้าวไปด้วยสุขภาพที่แข็งแรง

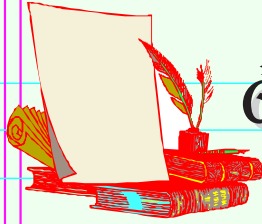

หัวใจแกร่ง ด้วยรักคำ

แม้ไม่มีใครเข้าใจเจ้า
อย่างไรเขลาตรอนคิดหน่ายหนี
จงใคร่ครวญตรึกตรองมองให้ดี
โลกใบนี้ยังมีหวังกำลังใจ

จงเข้าใจตัวเองให้ถึงจิต
ทบทวนสัจนิรันดร์เพื่อชีวิตแจ่มใส
แม้เจ็บปวดรวดร้าวสักเท่าใด
จงก้าวไปสู่ฝั่งฝันอันสวยงาม

-ฟ้าก้องฟ้า-

ด้วยความห่วงใย จากใจครู

ดิฉันได้ไปเป็นวิทยากรบรรยายและพูดคุยกับนิสิต หน่วยจุฬา-ชนบท ในหัวข้อ "เพื่อรุ่นนี้ที่ดีกว่า" เป็นเวลา ๓ ชั่วโมง ดิฉันได้ให้นิติตู่วิดิต์สน์ เรื่อง "ครูบ้านนอกเกาหลี" ซึ่งเป็นโครงการในยุคสมัยที่เกาหลีสร้างชาติ ด้วยการส่งครูที่มีอุดมการณ์ มีจิตใจเสียสละออกไปพัฒนาชนบทจนประสบผลสำเร็จ (วิดิทัศน์ม้วนนี้ขอแนะนำให้ครูบาอาจารย์ทุกท่านดู จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งต่อครูและศิษย์ ขออิมหรือซื้อได้ในราคาม้วนละ ๑๐๐ บาท ที่แผนกธรรมโสธสันตือโสภณะ) จากนั้นจึงให้ทุกคนเขียนเรื่อง "คุณครูในดวงใจ" ใครจะเขียนถึงครูกี่คนก็ได้

หลังจากที่ดิฉันได้อ่านเรื่องราวของครูผู้เสียสละ และตั้งใจทำงานอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อยของครูหลายๆ ท่าน รู้สึกเกิดปีติและซาบซึ้งใจในความดีของบุคคลเหล่านั้นเป็นอย่างมาก

อยากให้ครูทุกท่านที่ได้รับการเอ่ยถึงจากศิษย์ได้อ่านสิ่งเหล่านี้ และเพื่อเป็นการเชิดชูอาชีพครู ซึ่งเป็นอาชีพที่สำคัญที่สุดอาชีพหนึ่ง ดิฉันจึงขอนำงานเขียนของนิสิตเหล่านั้นมาลงเป็นตอนๆ เพื่อให้สังคมได้รับรู้ และร่วมอนุโมทนากับครูดีๆ ที่ควรยกย่องให้เป็นแบบอย่าง อีกทั้งควรช่วยกันเป็นกำลังใจให้ครูเหล่านั้นทำดีต่อไป เพราะ ณ ขณะนี้เมล็ดพันธุ์ที่พวกท่านช่วยกันปลูกด้วยความรักและเสียสละได้เริ่มเจริญงอกงามแล้ว

ด้วยความชื่นชมจากใจจริง

แต่แม่พิมพ์ที่งดงามทุกท่าน

* รัศมี กฤษณมิมิ

คุณครูในดวงใจของข้าพเจ้า

อาจารย์ที่ข้าพเจ้าประทับใจมากที่สุดถือว่าเป็นอาจารย์ในดวงใจ ท่านชื่อ อาจารย์พนาวรรณ ตรีโลเกศ เป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษที่โรงเรียนพิจิตรพิทยาคม ๒ จ.พิจิตร ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ข้าพเจ้าจบการศึกษามา

สาเหตุที่ อาจารย์พนาวรรณ ตรีโลเกศ เป็นอาจารย์ในดวงใจของข้าพเจ้า ไม่ใช่เพราะอาจารย์เป็นคนเก่ง จบปริญญาโท แต่เพราะท่านเป็นอาจารย์ที่ดีมากคนหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้จักมา ท่านจะเป็นอาจารย์ที่ข้าพเจ้าสนิทด้วยมากที่สุด ตอนที่ยังไม่สนิทกับท่าน เวลามีปัญหาเรื่องภาษาอังกฤษก็จะไปปรึกษาท่าน ท่านก็จะแนะนำ และถามเรื่องต่างๆ มากมาย เช่น เรียนเป็นอย่างไร ที่บ้านเป็นอย่างไร อะไรทำนองนี้นานเข้า ข้าพเจ้าก็สนิทกับอาจารย์มากขึ้น เมื่อมีปัญหาอะไร ไม่ว่าจะเรื่องเรียน เรื่องที่บ้าน ข้าพเจ้าก็จะปรึกษาอาจารย์ อาจารย์ก็ไม่บอกว่าจะต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ แต่อาจารย์จะแนะนำ แล้วข้าพเจ้าก็เลือกเอามาทำตาม ปัญหาต่างๆ ก็ค่อยๆ หหมดไป จนถึงเรื่องการเรียนต่อ เมื่อจบ ม.๖ อาจารย์พนาวรรณยังแนะนำข้าพเจ้าดีกว่าอาจารย์แนะนำเสียอีก (ถึงแม้อาจารย์จะไม่เคยให้ทรัพย์สินเงินทองแก่ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้หวัง เพราะอาจารย์ก็ไม่ใช่คนรวย) ที่ผ่านมาการที่อาจารย์ช่วยเหลือ ช่วยแก้ปัญหา ช่วยแนะนำแนวทางต่างๆ ช่วยเติมกำลังใจเมื่อข้าพเจ้าหมดกำลังใจ ทำให้ข้าพเจ้าอยากบอกอาจารย์ว่า ข้าพเจ้ารักอาจารย์มากครับ

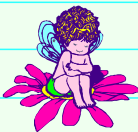

❖ **อดิศักดิ์ สุวรรณนาค**
คณะสหเวชศาสตร์

อาจารย์อำนวยการ คุณทอง โรงเรียนมูลนิธิวัดศรีอุบลรัตนาราม

อาจารย์อำนวยการ เป็นอาจารย์ประจำชั้นของข้าพเจ้าในชั้น ป.๖ หลายๆ คนมองว่าอาจารย์เป็นคนดีเพราะเสียงดังและหน้าเข้มตลอดเวลา ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกกลัวๆ เมื่อรู้ว่าต้องอยู่ห้องของอาจารย์ แต่พอได้เข้าเรียนจริงๆ แล้ว อาจารย์เป็นคนที่ใจดีมาก พุ่มเทีให้ลูกศิษย์ทุกคน อาจารย์เป็นเหมือนกับแม่คนที่สอง คอยให้คำปรึกษาต่างๆ แก่ข้าพเจ้า อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้ารักวิชคณิตฯ มากขึ้น ทุกๆ วันข้าพเจ้าจะต้องทำแบบฝึกหัดคณิตฯ มาส่งให้อาจารย์ตรวจ ซึ่งเหมือนกับการเรียนพิเศษ แต่แตกต่างกันตรงที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไรเลย เพื่อนๆ ของข้าพเจ้าเกือบทุกคนในห้องก็ทำเหมือนกับข้าพเจ้า เวลาอาจารย์สอน อาจารย์ก็จะจริงจังกับมันมาก แต่พอหมดชั่วโมงเรียน อาจารย์ก็เป็นกันเองกับทุกคน อาจารย์จะคอยหยิบยื่นโอกาสต่างๆ ให้แก่เด็กนักเรียน และคอยเป็นกำลังใจให้เสมอ ถึงแม้ว่าจะเป็นเวลาหลายปีแล้วที่ข้าพเจ้าจบจากโรงเรียนแห่งนี้มา แต่อาจารย์ยังเป็นบุคคลที่ข้าพเจ้ารักและเคารพเสมอ ซึ่งคงเหมือนกับที่ข้าพเจ้ายังคงเป็นลูกสาวคนหนึ่งของอาจารย์ตลอดไป

❖ น.ส.จันทร์ลีนี แก่นแก้ว จ.อุบลฯ
คณะรัฐศาสตร์

ตั้งแต่เริ่มเรียนหนังสือในชั้นประถมศึกษา เห็นครูคนหนึ่งพักอยู่ในโรงเรียน มีเด็กนักเรียนอยู่ด้วย ๑-๒ คน ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า มีประโยชน์อะไรที่ท่าน มาอยู่ที่นี้

แต่เมื่อขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรู้และสัมผัสกับความรัก และความเสียสละของครู ข้าพเจ้าจะเรียนอยู่ที่บ้านพักอาจารย์หลังนั้นทุกเช้า- กลางวัน-เย็น เรียนร่วมกับเพื่อนๆ อีกหลายคน ท่านสอนหนังสือให้โดยไม่คิด ค่าตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น ในทางกลับกัน ท่านจะอำนวยความสะดวกต่างๆ ทั้งในด้าน อาหาร เสื้อผ้า ของใช้ในการเรียน ท่านไม่เพียงแต่สอนให้ข้าพเจ้าและเพื่อนๆ มีความ รู้เท่านั้น แต่ท่านสอนให้ทุกคนเป็นคนดีของสังคม มีความเสียสละ มีน้ำใจ ยึดมั่น ปฏิบัติกับคำว่า “กตัญญู” ท่านเป็นผู้สอนทุกๆ อย่าง

ปัจจุบัน ศิษย์ของท่านล้วนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ส่วนมากได้รับทุน การศึกษาทั้งสิ้น ทั้ง สกว. พสวท. นักเรียนเตรียมทหาร คนเหล่านี้ คือ ผลจาก การเอาใจใส่ดูแลของท่าน ซึ่งเราทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั่นคือครอบครัวเดียวกัน ทุกคน มีความคิดเช่นเดียวกัน มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน เรารักเคารพ “พ่อ” ของเรา นายศรานนท์ มาเมือง พ่อที่สอนลูกๆ ให้รู้จักโลกภายนอก สมัยกระสมาน กลมเกลียว ไม่ลืมนี่ลืมน้อง แม้ทุกคนจะต้องแยกจากกัน เราถูกสอนไว้ว่า เราคือพี่น้อง พี่ต้องสอนน้อง น้องต้องเคารพพี่

❖ น.ส.เพ็ญพร ราชอินทอง
คณะเภสัชศาสตร์

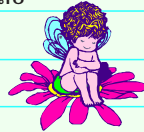
คุณครูในดวงใจของผม ท่านคือ อาจารย์บังเอิญ ฤทธิเดช
สอนวิชาสังคมศึกษา ชั้น ม.๖ โรงเรียนชัชวาทพิทยาคม จ.ชัยนาท
ท่านเป็นอาจารย์ที่เก่งมากและดี แต่สำหรับผมแล้วอาจารย์ใจดี
ในเรื่องของการสอน ท่านอาจารย์จะตั้งใจสอนมากด้านเนื้อหา แม้จะมีมากมายแต่ท่าน
ก็อธิบายจนหมดและเข้าใจ ในเรื่องมารยาทและระเบียบวินัยของนักเรียน ท่านจะให้
ความสำคัญมาก เพราะเมื่อเราต้องเข้าไปอยู่ในสังคมร่วมกับคนอื่นแล้ว เราจะขาด
เสียมิได้ ท่านอาจารย์สอนอยู่เป็นประจำว่า “มีวินัย ทำอะไรก็เป็นเรื่องง่าย ขาดความรู้
หน่อยก็ยังมี ดีกว่าขาดวินัย แต่ถ้ามีทั้งความรู้และวินัยด้วยก็ยิ่งดี” และผมก็ยังจำ
และปฏิบัติตามจนถึงวันนี้

ผมค่อนข้างจะสนิทกับอาจารย์มากกว่าเด็กคนอื่นๆ และเพื่อนอีก ๒-๓ คน
ก็สนิทกับอาจารย์เช่นเดียวกัน เวลาพวกเรามีปัญหาเรื่องการเรียนหรือเรื่องงาน
พวกเราก็มักจะไปขอคำปรึกษาจากอาจารย์ บางครั้งอาจารย์ท่านไม่รอให้เรา
ไปตาม อาจารย์จะมาบอกเราเลย แต่จะไม่บอกทั้งหมด ท่านจะให้เราทำเอง รู้เอง
เสียส่วนใหญ่

บางครั้งอาจารย์ก็บอกเราว่า อาจารย์ท้อเหมือนกัน เพราะเราได้ยินว่า
มีอาจารย์คนอื่นๆ พูดกันว่า “อาจารย์บังเอิญ ทำงานมากไปทำไม เหนื่อย
เปล่าๆ” บ้างก็ว่า อาจารย์บังเอิญเด่น ประจบผู้บริหาร แต่อาจารย์ไม่เคยทำ
เช่นนั้นเลย ท่านทำงานและสร้างคุณงามความดีด้วยตัวของท่านเอง สิ่ง
ที่เราได้รับจากท่านมากที่สุดนอกเหนือจากความรู้ คือ ข้อคิดเตือนใจ การ
ปฏิบัติตัวให้ถูกต้องในสังคม การดำเนินชีวิตที่ดี ฯลฯ

แม้วันนี้ผมจะจบแล้ว และไม่ได้เรียนกับอาจารย์อีกต่อไป แต่ผมก็ยังจำทุกคำพูดและความรักที่อาจารย์ให้กับพวกเราได้ ผมขอให้อาจารย์มีความสุข และจะไม่ลืมอาจารย์ผู้ที่มีพระคุณท่านนี้เลย

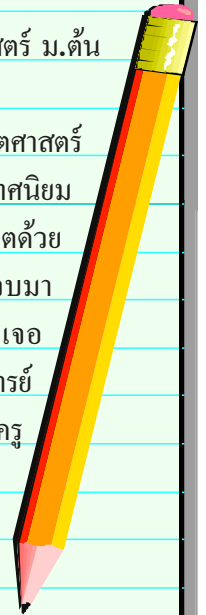
ติยะทัช ทัชสิน
คณะนิเทศศาสตร์

ข้าพเจ้านายมานิช เรื่องเกตุ อ. ๒ ระดับ ๗ ปัจจุบันสอนคณิตศาสตร์ ม.ต้น และม.ปลาย

ครูที่ข้าพเจ้าประทับใจ คือ อ.โสภภาพรณ นาสกุล เป็นครูสอนคณิตศาสตร์ให้ข้าพเจ้า เป็นครูประจำชั้นด้วย เห็นหน้าที่สอน สอน สอน กราฟ สมการ ทศนิยม เศษส่วน อนุกรม ทรีโกณมิติ สถิติ เลขยกกำลัง บางครั้งก็สอนเรื่องการใช้ชีวิตด้วยในชีวิตจิตใจของข้าพเจ้า ถูกคณิตศาสตร์แทรกซึมอย่างไม่รู้ตัว เรียนจบมาก็อยากเป็นครูคณิตศาสตร์เหมือนท่าน ก็สนใจ เด็กๆ บางครั้งก็บอกว่าเจออาจารย์ก็มีแต่สอนๆ กราฟ สมการ แยกตัวประกอบ ก็คิดในใจว่า อาจารย์ก็สอนเรามาอย่างนี้ เราจึงได้ใช้เลี้ยงตัวเอง ถ้าไม่มีท่าน เราก็คงไม่ได้เป็นครูคณิตศาสตร์เหมือนทุกวันนี้

รักและระลึกถึงบุญคุณท่านเสมอ
มานิช เรื่องเกตุ (คนที่ท่านเคยบอกว่าจะเก่งคณิตฯได้)

หัวใจเล็กจะร่างสร้างความเป็น
อาศัยความผิดพลาดวาดเป็นครู
แม่ล้มลงพลาดไปในวันนี้
จะดีภาษาปากเพ็ชรเพื่อสอนตน
เพื่อวันหนึ่งทำงานนี้จะมาดัง
ใครจะร่วมกับผมให้เอง

สองมืออ่อนจะฝ่าฟันจนสู้
ต้องเร่งเรียนรู้สู้ไปใจอดทน
ก็ยิ่งดีกว่าใจไม่ฝึกฝน
ไม่จำนนต่อชีวิตติดกั๊กไกล
ใจเป็นหนึ่งสู้ไปไม่เนลวไหล
ไม่มีสิ่งใดดีเท่า... ตัวเราดี

ตาย! บนใบสำเภา

เรื่องชีวิต

เกิด-ตายเป็นเรื่องบนใบสำเภา ดำวางอยู่เป็นเรืออีวี่ใหญ่
เขลวี่ไหลลหือสัววสว ต้อวตามตน
เพราะการเป็นอยู่ กำหนดการเกิด-การตายสือขไป
เข้าขงเช่นนี้สมดวงสะสมเมตตาให้ขเป็นบวรมี
สมดวงพิกตนให้ขลุดันเฮือวเขลวี่เมธี

หลายวันผ่านมา...เห็นกัลยาณมิตรชวนชวนทำบุญตักบาตรมากเป็นพิเศษ นัยหนึ่งรู้สึกดี อีกนัยหนึ่งรู้สึกเป็นห่วงอยู่ล้าลึก อยากบอกหากเพียงคำหักทลายมือจากใครบางคนที่บอกว่าอายุจะไม่ยืนยาวแล้วทำให้กัลยาณมิตรเป็นเช่นกล่าว ออกจะวิตกจริตเกินไปแล้ว เชื่อถือเรื่องนอกรีตเกินไปแล้ว จริ่งอยู่ทำบุญตักบาตรเป็นความดี ควรทำ ทำให้ได้เสมอ แต่หากด้วยเจตนาต่ออายุ เชื่อว่าทุกครั้งที่ทำบุญตักบาตร ครั้งนั้นได้ต่ออายุความเชื่อถือเรื่องนอกรีตไปด้วย และในชีวิตยังต้องเจอเรื่องนอกรีตอีกก็ครั้งต้องวิตกจริตอีกก็ครั้ง เพียงครั้งนี้เราเหมือนได้เห็นความหมองครอครอบงอมกัลยาณมิตรทั้งชีวิตแล้ว

บอกต่อกัลยาณมิตร ตายเป็นเพียงฉากน้อยฉากหนึ่งในมากหลายฉากของชีวิต ไม่มีคุณค่าพอเพียงต้องวิตกกังวลหรือคร้ามเกรง ดั่งการมาของราตรี หน้าที่เราก้เพียงผ่อนคลาย ปิดเปลือกตาลงจากนั้นหลับสบายหวังได้ และโดยจริงเราทุกคนเคยตายกันมาแล้ว ทั้งยังจะตายสือขไป ตราบใจไม่ลู่ถึงซึ่ง

นิพพาน ทรายที่การเกิดยังมีอยู่

เพื่อไม่กังวลต่อการตาย ฟังรู้ไว้เถิดว่า เราตายไปเพียงครู่ แล้วเราก็กลับมา มาเริ่มต้นใหม่ รับบทเรียนใหม่ ส่วนรูปแบบใด ศักดิ์ฐานะปานไหน ล้วนเป็นเรื่องทำทนายการอยู่เหนือ ทำทนายสติปัญญาเพื่อการผ่านพ้น คือบางคนได้ศักดิ์ฐานะสูงส่งก็หลงเหลือ บางคนได้ศักดิ์ฐานะต่ำต้อยก็น้อยใจ ทั้งที่สูงล้ำหรือต่ำต้อยล้วนเพียงเรื่องทำทนายดังกล่าว และไม่ต่างดาราเปลี่ยนแปลง

กัลยาณมิตรอาจยืนยัน ไม่ได้เป็นห่วงคืนวันหลังตายของตน แต่เป็นห่วงใครบางคนผู้คงอยู่ โดยจริงจะเป็นใครก็ตาม เขาล้วนมีกรรมเป็นของของตน ซึ่งไม่มีเรา เขาต้องอยู่ต่อไปจนได้ แม้เป็นอยู่เช่นไร ต้องประสบพบเจอเรื่องราวมากน้อยแค่ไหน ล้วนกรรมที่ศึกษาของเขา และในความเป็นชีวิต ไม่มีใครภูมิใจ รับการโอบอุ้มจนถึงตลอดกาลนาน ในความเป็นชีวิตไม่มีใครอยู่ร่วมกับใครไปได้ตลอดกาลนาน เหมือนไม้ต้องผลัดใบ ดอกผลต้องลาต้น หรือแม้ใครบางคนที่ตนห่วงใย หากเขาไม่อาจจะมีชีวิตอยู่ต่อไปเมื่อเราต้องจากลา เขาก็จะไปเพียงครู่ แล้วเราต่างต้องกลับมาพบคบคั่น ศึกษาวินัยชีวิตกันอีกจนกว่าจะผ่านพ้นหรือเข้าใจตน เข้าใจคน เข้าใจโลก เข้าใจความไม่เที่ยง... หากเข้าใจเช่นนี้แม้ต้องตายไป มีอะไรต้องเป็นห่วง

กับทรัพย์สินหรือสรรพสิ่ง กัลยาณมิตรก็ไม่สมควรหลงไหลห่วงหาอาลัย เพราะโบราณกล่าวมานาน สมบัติผลัดกันชม มีมา มีไป มีได้ มีเสียเป็นธรรมดา ซึ่งไม่มีอะไรเสียไปเปล่า สรรพสิ่งที่เราต้องจากลา ยังจะเป็นคุณค่าในใจคนผู้ต้องการเสมอ และโดยจริงทรัพย์สินหรือสรรพสิ่ง ไม่ใช่ของของเรา ไม่ใช่ของของ

ใครนับแต่โบราณกาลมาแล้ว เราต่างมาแสวงหา อาศัย ด้วยไม่เข้าใจก็หลงสะสม ยึดถือเป็นเราเป็นของเรา
แน่นนอนเมื่อถึงวาระเราต้องปล่อยคืนสู่โลกไป แม้คนอื่นก็ต้องปล่อยคืนไปเช่นกัน เหล่านี้ไม่ต่างโรงเตี๊ยม
ริมทาง ถึงเวลาเราต้องจากไป หากไม่ยินยอมพร้อมไป โรงเตี๊ยมก็ต้องไล่เราไปแน่แล้ว

กล่าวมาปานนี้ เพียงหวังกัลยาณมิตรอย่าได้หวาดกลัว ห่วงหาอาลัย หรือเสียเวลาไปกับการวิ่ง
หนีความตาย เยี่ยงนั้นจะทำให้ขวัญไม่กล้า สติปัญญาไม่องงาม การยิ้มอย่างผ่อนคลายเป็นสบายใจและ
เผชิญหน้ากับชีวิตวันนี้ให้ดีที่สุด...เท่านี้ ตายจะกลายเป็นเรื่องมโนสาเร่ เท่านั้น

เอ๋ยแล้วแต่ต้น ดำรงอยู่เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เพราะดำรงอยู่จะกำหนดการเกิด การตายสลับไป ดุเถิด
บางคนตายเพียงตัว แต่ตำนานยังคงมีชีวิตสถิตใจในผู้รับรู้ รู้รู้และกล่าวถึงอย่างชื่นชม บางคนตายไว้ใคร
หลังน้ำตา ซ้ำมีบ้างที่มากคนโหมทนาด้วยเห็นว่ามันอยู่นาน
จะสร้างกรรมทำชั่ว ก่อคดีเวรไว้มากให้กับตัว ความต่าง
สองทางนี้ล้วนด้วยบทบาทสมมุติเป็นอยู่

ถาม...เป็นการดีไหมหากคืนวันที่เหลืออยู่ เพียง
เพื่อศึกษาปลดปล่อยตนให้หลุดพ้น เพื่อสะสมเมตตาบารมี
ใส่ตน พร้อมทำหน้าที่ซึ่งกัลยาณมิตรมีอยู่? และที่เราเห็น
ควรเน้นย้ำยามนี้ด้วยเชื่อว่าเป็นผลดีคือ กัลยาณมิตร
สมควรหนักแน่นในศีล ซึ่งพระบรมศาสดาได้ตรัสสอนไว้
แล้วว่า...

บุคคลผู้มีศีล กุโรวะนินจ มีชีวิตอยู่วันเดียว
ปร๑เสริญกว่าผู้ทุศีลโกความสงบเย็นเป็น
ปร๑โยชน มีชีวิตอยู่ตัวร้อยปี
และพระศาสดายังได้ปรามไว้อีกด้วยว่า...

บุคคลผู้ประพฤติผิดศีลไม่สิ้นสุด ดุจต้นไม้ถูกกัดคลุมด้วยเถาวัลย์
เขามีการกระทำเป็นเจ้าผิดแก่ตน ย่อมมีความวิบัติเป็นผลพานั้น

โดยเฉพาะศีลข้อวันชาติจากปาณาติบาต เห็นควรว่ากัลยาณมิตรต้องจริงจังมากแล้ว เพราะการที่
เราทอนอายุเขาเท่ากับเราทอนอายุตนด้วย การที่เราทำความเจ็บปวดมาสู่เขา เท่ากับเราสร้างเหตุปัจจัยเพื่อ
ความเจ็บปวดไว้ให้กับตนด้วย การที่เราทำความพลัดพรากให้เกิดขึ้นในพวกเขา เท่ากับเราสร้างเหตุปัจจัยที่
เป็นไปเพื่อความพลัดพรากแก่ตนด้วย...ฟังสิ แม่พระศาสดา
ยังย้ำสอนให้สังวรด้วยว่า...

สัตว์ทุกประเภทกลัวโทษทัณฑ์ สัตว์ทุก
ประเภทกลัวความตาย

เปรียบตนกับสภพสัตว์ทั้งหลายแล้ว ไม่
ดวงฆ่าเอาไม่ดวงใช้ใช้ใตงฆ่า.

สัตว์ทุกประเภทรักชีวิตของตน สัตว์ทุก
ประเภทกลัวโทษทัณฑ์

เปรียบตนกับสภพสัตว์นั้นแล้ว ไม่ดวง
ฆ่าเอาไม่ดวงใช้ใช้ใตงฆ่า.

ทุกส่าสัตว์ปรารถนาความสุข ผู้ใดแสวง
สุขใตงตน โดยเบียดเบียนสัตว์ทั้งหลาย
ตายไปแล้ว ย่อมไม่ได้กับความสุข.

กัลยาณมิตร...ถ้อยอักษรทั้งมวลล้วนด้วยปรารถนาดี
อยากเห็นอยู่เย็นเป็นสุข ไม่หวั่นกังวลหรือหวาดวิตกกับเรื่องราวใด แม้กระทั่งตาย สุดท้ายของความปรารถนาดี
อยากให้ฟังคำตรัสพระศาสดาอีกสองบทความว่า...

♥ ความเจ็บปวดมากมายกลุ้มรุมหัวใจ
มันเป็นความจำยอมที่จะต้องรับมาตลอดชีวิต
พยายามที่จะไม่ให้เป็นอย่างนี้ไปจนถึงวันตาย
อยากจะตายอย่างผู้ชนะ
ไม่อยากจะตายอย่างผู้แพ้ย่อมจำนน
อดทน....อดทน เป็นสิ่งที่ดังก้องอยู่ในใจตลอดมา
อดทนที่จะฝีกฝนแก้ไขให้ถูกต้อง
คนเราต้องอดทนที่จะฝีกตนให้ได้ในสิ่งที่ถูกต้อง
เพราะนั่นเป็นคุณธรรมที่เรามีอาจจะปฏิเสธ
มันเป็นวิถีทางของการพัฒนาคุณธรรม
คุณเคยเห็นน้ำตาของความอดทนไหม?

🕯 ฌาน ชาดริต

เมื่อไก่ได้ โน้ตบุ๊ก

╰ หายใจ ธรรมชาติอโศก ๑

๓ มิถุนายน ๒๕๔๔ นักธุรกิจใจดีผู้หนึ่งซื้อ
เครื่องคอมพิวเตอร์ยี่ห้อ ไอ บี เอ็ม รุ่นดำ ลักษณะ
บางเฉียบ สามารถใส่ย่ำสะพายไปไหนมาไหนได้สบาย
ที่เขาเรียกกันว่า ‘โน้ตบุ๊ก’ คงเป็นเพราะขนาดไล่เลี่ย
กับสมุดบันทึกกระมัง

ท่านมอบให้ฉันโดยที่ฉันมิได้ร้องขอแม้แต่ครึ่งคำ
ด้วยวิสัยทัศน์ของผู้ที่คร่ำหวอดอยู่กับระบบทุนนิยม จึงให้
สิ่งนี้มา เนื่องจากฉันได้ก้าวสู่วังวนของโลกแห่ง ‘เงินตรา’
ไปแล้วโดยตั้งใจ

‘นี่คืออุปกรณ์สำหรับทำมาหากินของเธอ’
เขากล่าวด้วยความปรารถนาดี

พนักงานหลายคนมารุมดูด้วยความชื่นชมทั้ง
รูปลักษณ์และคุณสมบัติของมัน เมื่อฉันกระเตง
มันมาให้เจ้าหน้าที่ลงโปรแกรมสำหรับเสนอ

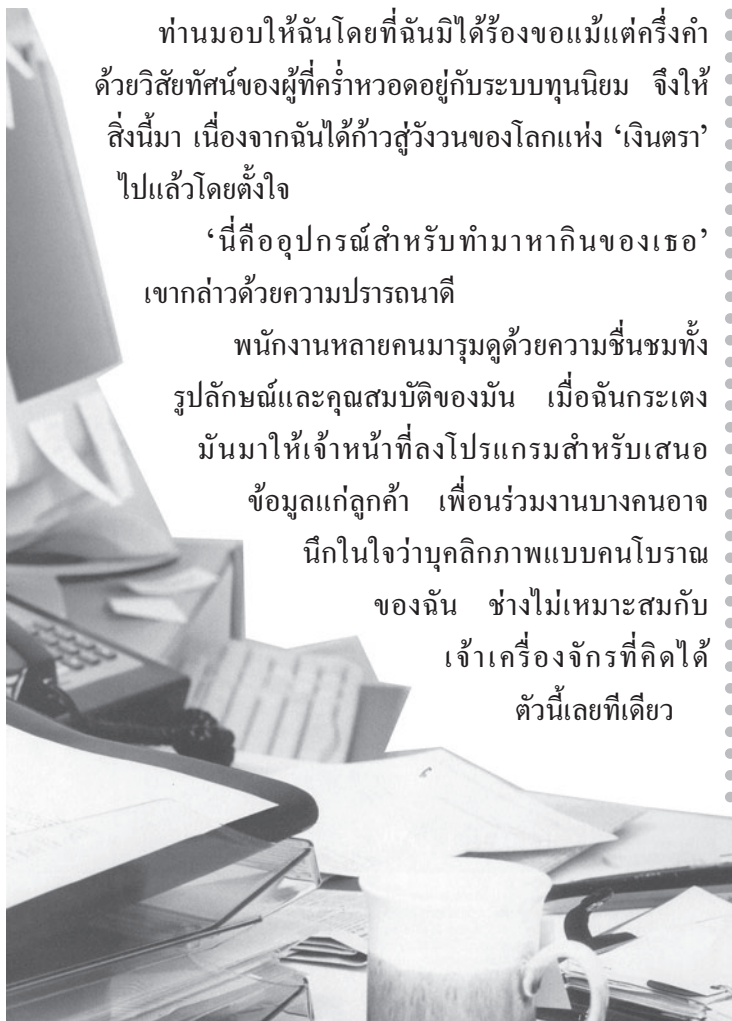
ข้อมูลแก่ลูกค้า เพื่อนร่วมงานบางคนอาจ
นึกในใจว่าบุคลิกภาพแบบคนโบราณ
ของฉัน ช่างไม่เหมาะสมกับ
เจ้าเครื่องจักรที่คิดได้
ตัวนี้เลยทีเดียว

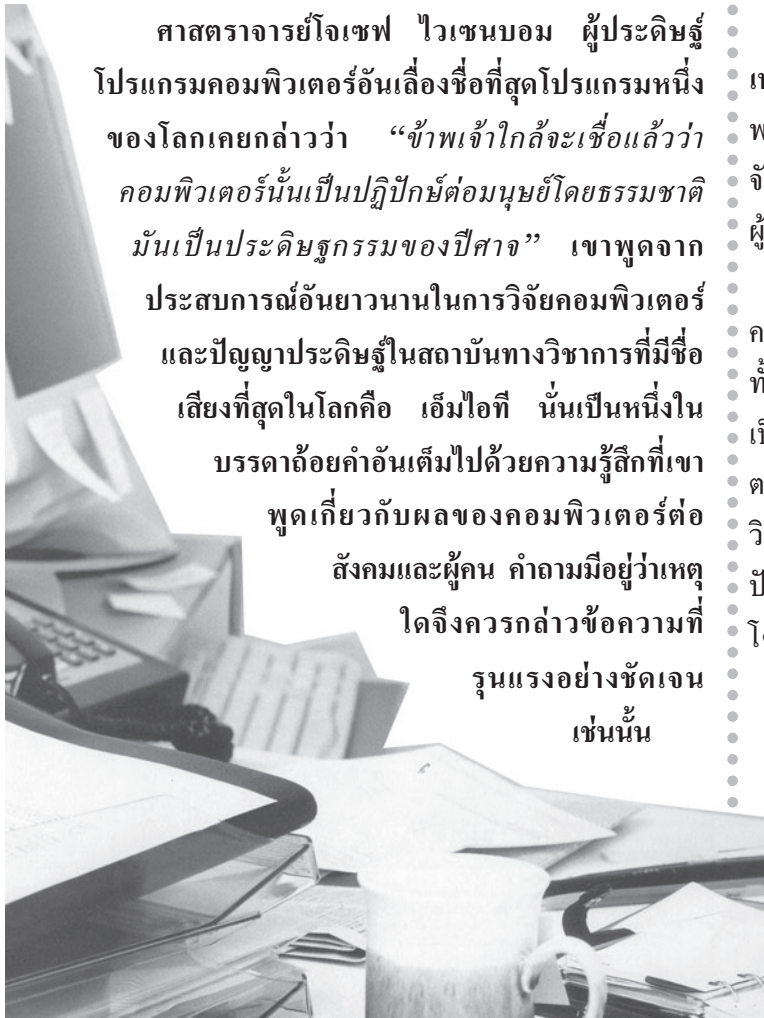
“ฉันรู้สึกว่ามันเป็นภาระ” ฉันรำพึง
กับเพื่อนสนิท

“แกมันไปก็ได้พลอย” เพื่อนยื่น
ด้วยน้ำเสียงดูแคลน ราคาไอ้เจ้าโน้ตบุ๊ก
ตัวนี้หากเปรียบกับพลอย ก็คงเป็นพลอย
น้ำงามเม็ดแข็งทีเดียว แต่นั่นแหละ
ไปย้อมถวิลหาข้าวเปลือก

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของไอ้” เพื่อน
อีกคนหนึ่งกล่าวอย่างเห็นใจ

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ในร้าน
หนังสือใกล้ๆ ที่พักของฉัน (คือร้าน
ธรรมศาสตร์สมาคม) หนังสือเล่มหนึ่งเตะใจ
ฉันด้วยข้อความหลังปก
ความว่า...

ศาสตราจารย์โจเซฟ ไวเซนบอม ผู้ประดิษฐ์โปรแกรมคอมพิวเตอร์อันเลื่องชื่อที่สุดโปรแกรมหนึ่งของโลกเคยกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าใก้จะเชื่อแล้วว่าคอมพิวเตอร์นั้นเป็นปฏิปักษ์ต่อมนุษย์โดยธรรมชาติมันเป็นประติษฐกรรมของปีศาจ” เขาพูดจากประสบการณ์อันยาวนานในการวิจัยคอมพิวเตอร์และปัญญาประดิษฐ์ในสถาบันทางวิชาการที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลกคือ เอ็มไอที นั่นเป็นหนึ่งในบรรดาถ้อยคำอันเต็มไปด้วยความรู้สึกที่เขาพูดเกี่ยวกับผลของคอมพิวเตอร์ต่อสังคมและผู้คน คำถามมีอยู่ว่าเหตุใดจึงควรกล่าวข้อความที่รุนแรงอย่างชัดเจนเช่นนั้น

หนังสือเล่มนี้ชื่อ วิชาทศคอมพิวเตอร์ เทวรูปแห่งยุคสมัย ไมเคิล แซดลิส เขียน พระไพศาล วิสาโล, สมควร ใฝ่งามดี แปล จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์โกมลคีมทอง ผู้แปลบันทึกไว้ในความนำว่า “ผู้เขียนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ ได้เสนอประเด็นที่ครอบคลุมทั้งในด้าน ปรัชญา แนวคิด ประวัติความเป็นมา การเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ตลอดจนเทคนิคกลไกและแง่มุมทางวิทยาศาสตร์ในด้านมิติของเวลา ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของคอมพิวเตอร์ โดยเชื่อมโยงถึงผลกระทบทั้งในระดับ

สังคมและปัจเจกบุคคล เป็นหนังสือที่ผู้ที่ไม่มีความรู้มาก่อน
สามารถจะเรียนรู้และเข้าใจได้ ทั้งในแง่วิทยาศาสตร์และ
สังคมศาสตร์’

แม้จะวิพากษ์กันไปถึงไหนก็ตาม หนังสือเล่มนี้ก็
สำเร็จลงได้ด้วยเจ้าคอมพิวเตอร์นั่นแหละ อย่างนี้เรียกว่า
‘เกลียดตัวกินไข่’ หรือเปล่า หรือเป็นข้อมูลสำหรับ
พวก ‘อุงุ่นเปรี้ยว’ ที่ไม่สามารถเรียนรู้การใช้งาน
ของมัน หรือไม่มีปัญญาซื้อ หรือมีไว้สำหรับคน
ขวางโลกที่คอยตะแบงขวางเส้นทางแห่งความเจริญ

ปจจุบันข้างต้นนี้ เชิญท่านผู้รู้ใช้ปัญญา
พิจารณาเอาเอง สำหรับฉัน ยังคง
ใช้มันอย่างระมัดระวังเหมือน
ใช้มีด เพื่อประโยชน์คน
ประโยชน์ท่าน ไม่ใช่
มันขนาดมือ

• หรือเอาไปไล่แทงใคร ทำยสุดต้องตั้งสติ
• ให้มันว่า ‘อย่าเผลอหยิบมันมาปาดคอ
• ตัวเองก็แล้วกัน’

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๔

รับเชิญ

● ชินะกานต์ แสงอำนาจ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

โรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชรมณียเขต จ.กาญจนบุรี

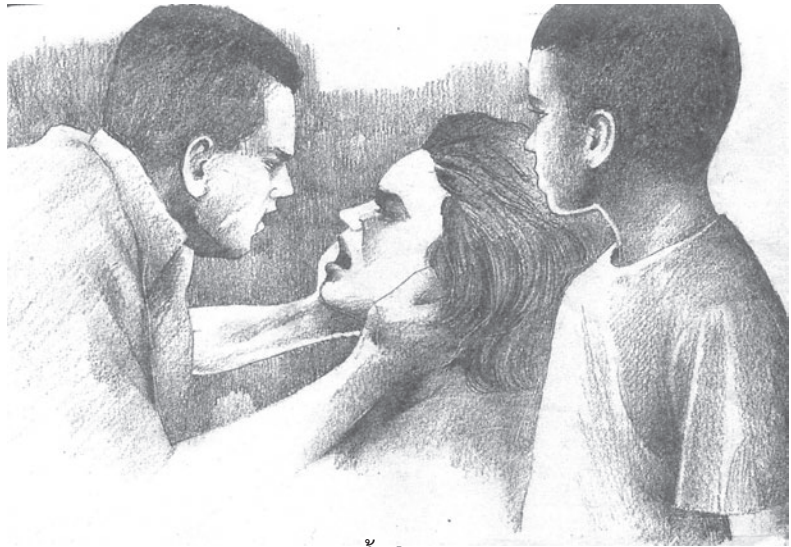
พี่น้องไทยร่วมใจ ยุติการใช้ความรุนแรง แก่เด็กและสตรี เพื่อเป็นศรีแก่แผ่นดิน

บทความนี้ได้รับรางวัลชนะเลิศ
ในงานชูปะภวตเชียงความชุนงศ์ยุติความ
รุนแรงต่อเด็กและสตรี งานสำนักงาน
คณะกรรมกรรส่งเสริมและประสานงาน
สตรีแห่งชาติ (กสส.) ปี ๒๕๔๓

หลายครั้งที่เราได้รับทราบข่าวการทารุณกรรมเด็กและสตรี ทั้งการทำร้ายร่างกาย การทำร้ายจิตใจและการล่วงละเมิดทางเพศ นับวันปัญหาเหล่านี้ก็ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น พร้อมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่ตกต่ำ การแก้ไขป้องกันและยุติความรุนแรงจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องกระทำอย่างเร่งด่วน เพราะมหันตภัยร้ายนี้พร้อมที่จะคุกคามเข้าสู่ครอบครัวของเราทุกขณะ

การแสดงออกของการนิยมความรุนแรงหรือการชอบใช้กำลังนั้น จะแสดงออกในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น ในเด็กจะมีกิริยาก้าวร้าว เอาแต่ใจตัวเอง ส่วนวัยรุ่นและผู้ใหญ่จะแสดงออกโดยการด่าทอ ตบตี ใช้อาวุธ ตลอดจนทำอนาจารทางเพศ ซึ่งไม่ว่า

พฤติกรรมนิยมความรุนแรงเหล่านี้ จะแสดงออกในรูปแบบใดก็ตาม ล้วนเป็นการบั่นทอนสุขภาพจิต ทั้งผู้ที่กระทำ ผู้ถูกกระทำและผู้พบเห็น โดยมากนั้นเหยื่อที่ถูกละเมิดมักเป็นเด็กและสตรี เพราะอยู่ในสถานภาพที่อ่อนแอ กว่าและไม่สามารถป้องกันตนเองได้ ยิ่งถ้าผู้กระทำนั้น เป็นบุคคลในครอบครัวก็ยิ่งยากแก่การป้องกันและ

ขัดขืน เพราะมีโอกาสให้กระทำได้มาก ผู้ถูกกระทำอาจเกิดความอายและไม่มีความรู้ทางด้านกฎหมาย จึงไม่สามารถหาทางออกให้กับตนเองได้ ทำให้ต้องตกอยู่ในสภาวะจำยอม ทำให้ผู้กระทำผิดยิ่งได้ใจ กระทำการใช้ความรุนแรงในลักษณะเดิมซ้ำๆ และทวีความรุนแรงมากขึ้น

ผลกระทบที่ตามมาต่อภาพรวมก็คือ ความเสียหายอันยิ่งใหญ่ของชาติ ของระบบเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการขัดแย้งต่อภาพพจน์ที่ดีของสังคมไทย ที่มีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ยิ่งคนในสังคมได้รับการใช้ความรุนแรงมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งส่งผลให้มีความหวาดระแวงมากขึ้น มองโลกในแง่ร้าย บางรายอาจพยายามคิดกระทำความรุนแรงกับผู้อื่นบ้าง เพื่อเป็นการแก้แค้น บางรายอาจทำลายทรัพย์สินของส่วนรวม อันเป็นสาธารณประโยชน์ หรือบางรายอาจมีโรคประสาทแทรกซ้อน พยายามทำร้ายตนเองและผู้อื่น แต่ที่แน่นอนคือสมรรถภาพในการทำงานลดลง สภาพสังคมถูกบีบบังคับให้เกิดความกดดันมากขึ้น

ในสถานะที่ประเทศไทยของเราพยายามมุ่งเน้นการพัฒนา

ทรัพยากรบุคคล เพื่อแก้ปัญหาในทุกด้านที่เข้ามารุมล้อม ปัญหาการใช้ความรุนแรงโดยเฉพาะกับเด็กและสตรีเป็นอุปสรรคสำคัญ ที่ขวางกั้นการเจริญก้าวหน้าของชาติ บดบังอนาคตอันสดใสและลบเลือนภาพพจน์อันดีงามของสังคมไทย ในสายตาประชาคมโลก เราทุกคนจึงต้องหันมาให้ความสนใจเกี่ยวกับ

การยุติการใช้ความรุนแรงโดยเฉพาะแก่เด็กและสตรีโดยเร็วที่สุด โดยทุกฝ่ายต้องให้ความร่วมมือ เพื่อแก้ปัญหาอย่างจริงจัง ทั้งทางภาครัฐ เอกชนและประชาชนทุกคน การแก้ปัญหานั้นควรเริ่มต้นที่สถาบันครอบครัว เพราะเป็นสถาบันแรกที่มีความใกล้ชิดและมีผลต่อสภาพจิตใจเป็นอย่างมาก

สมาชิกในครอบครัวต้องแบ่งเวลาให้กันและกัน เพื่อสมานความสัมพันธ์ในครอบครัวให้เป็นไปด้วยดี และเริ่มขยายความสัมพันธ์ให้มากขึ้น จนเกิดเป็นความสามัคคีในชุมชน และในสังคม เพื่อลดและยุติการใช้ความรุนแรงให้หมดไป ผู้ใหญ่ต้องให้ความรู้ที่ถูกต้อง และปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก เด็กก็ต้อง

มีความอ่อนน้อมถ่อมตน และเชื่อฟังผู้ใหญ่ในสิ่งที่ถูกต้อง สื่อมวลชนต้องให้ความร่วมมือในการกลั่นกรองและตรวจสอบข่าวสาร ไม่ให้เป็นการชี้นำ หรือมีพฤติกรรมที่นิยมใช้ความรุนแรง อันเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เด็กและเยาวชนได้

ความสามารถในการยุติพฤติกรรมการนิยมความรุนแรง โดยเฉพาะกับเด็กและสตรีของสังคมไทยนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของใครคนใดคนหนึ่ง หรือหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง แต่ขึ้นอยู่กับน้ำใจและจิตสำนึกในความเป็นคนของเราชาวไทยทุกคน ที่จะแสดงศักยภาพของเราให้เป็นที่ปรากฏ เราต้องการความร่วมมืออย่างจริงจังและจริงใจ

ยุติความรุนแรง แสดงเมตตา ช่วยแก้ปัญหาเด็กและสตรี

ผมเกิดมาในครอบครัวคนจีนโบราณ ซึ่งคุณพ่อ-คุณแม่ไม่เคยแสดงความรักต่อกันให้ดูๆ เห็น สิ่งที่ท่านแสดงออกดูเหมือนจะเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบที่ต้องมีต่อกันมากกว่า เพราะฉะนั้นความรู้สึกถึงความรักในความคิดของผมส่วนใหญ่จึงได้อิทธิพลมาจากหนังสืออนิยายบ้าง ภาพยนตร์บ้าง และก็นึกฝันเอาไว้สักวันหนึ่งผมก็คงจะมีความรักแบบนั้นๆ บ้าง

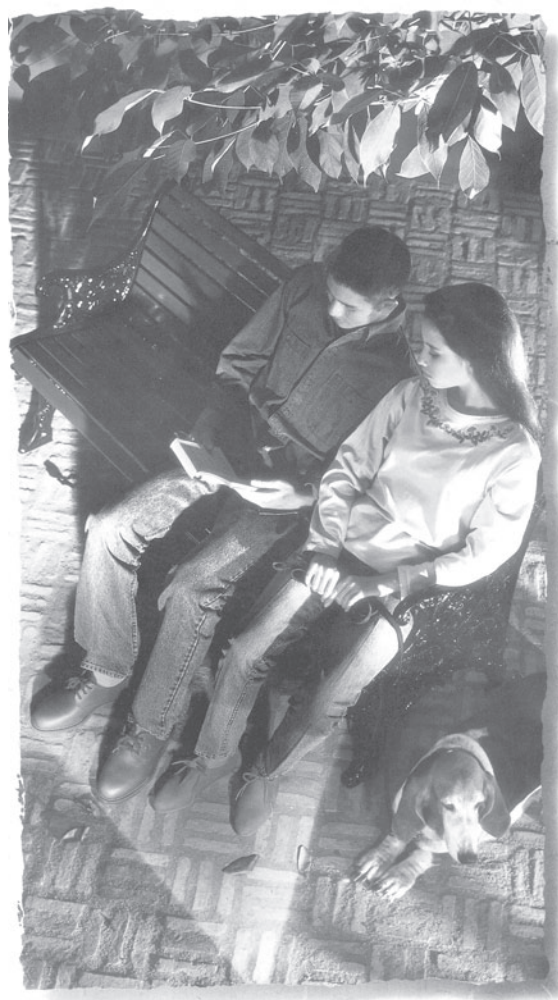
ความรัก

- ศิลปินนิสัยดี

ตัวของผมเองเป็นคนสูงโปร่ง หน้าตาเรียบๆ พอคูดี มีความใฝ่ฝันตั้งแต่ตอนเป็นเด็กๆ ว่าโตขึ้นอยากจะทำงานด้านศิลปะ และเมื่อโตขึ้นก็มีโอกาสเช่นที่ได้ฝันไว้ ซึ่งก็ค่อนข้างจะโชคดี แต่ในบางส่วนของการทำงานด้านศิลปะก็ทำให้ผมค่อนข้างจะเป็นคนที่เอาแต่ใจตัวเอง และเอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ไม่ค่อยรับฟังความคิดของคนอื่น มองโลกในแง่ร้าย คิดถึงแต่ตัวเอง จะเรียกว่าเป็นคนเห็นแก่ตัวก็พอได้ ไม่ค่อยมีความอดทน โมโหง่าย เจ้าอารมณ์ และก็เฉื่อยชาเล็กน้อย ก็คงเป็นอย่างที่เขาพูดกันว่าพวกศิลปินมักจะเป็นแบบนี้ และเมื่อยังไม่มีอารมณ์ศิลป์ก็จะมีแรงบันดาลใจให้ลุกขึ้นมาทำอะไรๆ ให้ดูแข็งขันเหมือนคนอื่นๆ เขา ผมยังมีความไม่ดีอีกมาก ถ้าเขียนก็คงจะเต็มหน้ากระดาษ และก็จะไม่ตรงกับหัวข้อเรื่องความรักตามที่ตั้งใจไว้

จนผมได้พบกับภรรยาผม ในตอนแรกเราก็คุยกันอย่างเพื่อน แล้วยกค่อยๆ สนทนากันมากขึ้นตามลำดับ เราเข้ากันได้ดี คุยกันได้ทุกเรื่อง เธอเป็นคนดี เข้มแข็ง หนักแน่น จริงใจ และตรงไปตรงมา เป็นคนไม่ชอบอยู่เฉย ทำอะไรรวดเร็ว ปรุปรูด และก็มีอะไรอีกตั้งมากมาย แต่ถ้าจะเขียนไปแล้ว ก็จะดูตรงข้ามกับสิ่งที่ผมมีและเป็น

เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ผมและภรรยาก็ตกลง
แต่งงานเพื่อใช้ชีวิตร่วมกัน เธอไม่ชอบเดินทางไกลไป
ทำงาน เราก็เลยตัดสินใจซื้อคอนโดเล็กๆ ในเมือง
เป็นเรือนหอ ในช่วงแรกของการแต่งงาน ความรักของ
เราทั้งสองก็ดูจะมีความสุขสดชื่นเหมือนกับคู่รักอื่นๆ
แต่เมื่อเราใช้ชีวิตร่วมกันผ่านไปได้ ๔-๕ ปี ความสนใจ
และการใช้ชีวิตของเราทั้งสองคนก็เริ่มแตกต่างกัน
อาจเป็นผลมาจากความไม่เหมือนกันของเราที่เป็น
ทุนเดิมอยู่แล้ว

ผมรู้สึกว่าคุณค่าความรักที่เธอเคยมีกับผมเปลี่ยนไป
และรู้สึกเหมือนเธอรักผมน้อยลง ทุกๆ ที่ตัวของผม
เองไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปไหน ยังคงมีนิสัยคิดปิ่นที่ดี
อย่างครบถ้วน เคยเป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น และดู
เหมือนจะมีความเป็นคิดปิ่นมากขึ้นกว่าเดิมด้วยซ้ำ
ต้องการความเข้าใจ และการเอาใจใส่มากขึ้น และมี
อาการน้อยใจแถมเพิ่มเข้ามา ในเวลาที่เธอไม่ค่อยจะมี
สิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้เหมือนอย่างเคย

แต่ในความเป็นจริงแล้ว เมื่อผมมาพิจารณาการ
กระทำของเธออย่างถี่ถ้วนและมีเหตุผล ทำให้คิดได้ว่า
ความรักที่เธอเคยมีให้ผมตั้งแต่ก่อนแต่งงานจนถึงหลัง
แต่งงานไม่ได้ลดน้อยลงไปเลย แต่กลับดูเหมือนจะ
มากขึ้นกว่าที่เธอเคยให้ผมด้วยซ้ำ สิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณ
เปลี่ยนแปลงไปเป็นเพราะว่า นอกจากความรักที่เธอ
ชื่นชมในตัวผมยังคงอยู่ครบ สิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณ
เปลี่ยนแปลงไปเป็นเพราะว่า นอกจากความรักที่เธอ
เคยมี เธอเพิ่มความปรารถนาดีเข้ามา เพื่อหวังที่จะ
เห็นผมพัฒนาและเปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดีขึ้น
โดยพยายามช่วยเหลือผมให้ค่อยๆ แก้ไขสิ่งต่างๆ
(อารมณ์คิดปิ่น) ของผมอย่างค่อยเป็นค่อยไปที่ละเล็ก
ทีละน้อย โดยเริ่มจากการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ไม่ดี
ในตัวของเธอเองก่อนให้ดีขึ้น เพื่อเป็นตัวอย่างให้กับ

ผมและหวังที่จะให้ผมเห็นสิ่งที่เธอพยายามทำ และหวังว่าผมจะพยายามค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนแปลงตัวผมเอง เช่นเดียวกัน

เป็นเพราะความรักและความปรารถนาดีที่เธอมีให้ผมอย่างมากมาย ทำให้เธอสามารถมีความอดทน รอคอย และเสียดสีความสุขส่วนตัวมาสนใจคอยเฝ้า มองและสังเกตการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในตัวผมทีละ เล็กทีละน้อยด้วยความอดทนอย่างยิ่ง เธอจะชื่นชม ยินดีอย่างเห็นได้ชัดกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ผมสามารถ เอาชนะตนเองได้ มีบางครั้งผมสามารถเปลี่ยนแปลง บางอย่างได้แล้ว แต่ไม่นานผมก็เปลี่ยนกลับมาเป็น อย่างเดิมอีก แต่เธอก็ไม่เสียกำลังใจ ยังคงมีความ อดทนและเฝ้ารอ เหมือนเธอเดินถอยหลังกลับมาเพื่อ พยายามให้ลุกขึ้น เพื่อที่จะก้าวเดินเคียงข้างไปพร้อมๆ กันอีก

ถ้าจะมีอะไรยากลำบากไปกว่า “การเอาชนะ ตัวของเราเอง” ผมคิดว่า ก็คือการรอคอยที่จะเห็นคน ที่เรารักสามารถเปลี่ยนแปลงและเอาชนะตัวเองได้

ความรักที่เธอมีให้ เป็นสิ่งที่ผมไม่เคยพบหรือ เคยนึกมาก่อน ทำให้หวนระลึกไปถึงความรักของพ่อ และแม่ในสมัยโบราณที่มีต่อกัน ซึ่งมองดูจากภายนอก

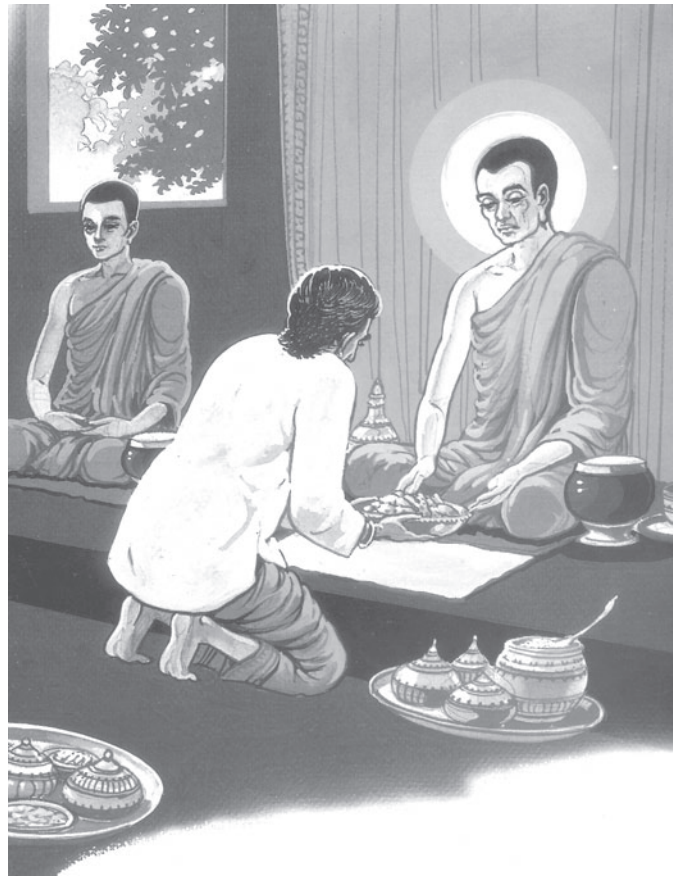
แล้วเรียบง่าย แต่ภายในซ่อนไว้ด้วยความรัก ความ
• เสียดสี ความอดทน และรอคอยอย่างไม่มีขอบเขต
• ความรักแบบนี้ต่างหากเป็นความรักที่สามารถทำให้
• ชีวิตคู่ของเราดำเนินไปด้วยความเข้มแข็งและมั่นคง
• เปรียบเหมือนกับรากแก้วของต้นไม้ใหญ่ที่ยังลึก
• ลงไปในดินตามกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อที่จะ
• เกาะเกี่ยวหัวใจทั้งสองดวงของเราไว้ให้ผูกพันแน่นแฟ้น
• และยากที่จะมีอุปสรรคใดๆ มาแยกหัวใจของเรา
• ทั้งสองออกจากกัน

ก่อนจะเล่าอะไรต่อ ก็ต้องขอภัย
ที่จะต้องระบายความอัดอั้นขัดข้องให้ท่าน
ผู้อ่านได้รับทราบ เพราะเขียนมาถึงตอนนี้
ก็เริ่มทำให้ผมรู้สึกมีความสนิทสนมกับท่าน
ผู้อ่านยิ่งขึ้น ดังพระพุทธพจน์ที่ว่า “ความ
คุ้นเคยเป็นญาติอย่างยิ่ง”

ระบาย

เรื่องมันมีอยู่ว่า... เพราะเคยได้ยินผู้รู้ที่เป็นคนไทยหลายท่านพูดว่า พระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานเพราะท่านฉันเนื้อหมู ที่นายจุนทะปรุรงดาวยบ่าง ด้วยเห็ดพิษบ่าง ด้วยยาพิษบ่าง ร้ายยิ่งไป

ปรินิพพานด้วยเนื้อหมู เพราะชาวกรีกเขากินเนื้อสัตว์เป็นปกติอยู่แล้ว บางท่านยังดีหน่อยที่อ้อมๆ แอ้มๆ เลี่ยงไปโดยไม่ออมพูดให้ชัดถ้อยชัดคำในเรื่องนี้ เหมือนกับคนอื่นๆ เขา เพราะผู้ใด

กว่านั้นคือผู้ใหญ่ในวงราชการไทย ที่ไปศึกษาหาประสบการณ์เกี่ยวกับพระพุทธรูปในอินเดียท่านหนึ่งได้กล่าวฟันธงลงไปเลยว่า พระพุทธเจ้าท่านฉันเนื้อสัตว์ เพราะท่านเป็นคนเชื่อสายกรีก!? จึงไม่น่าจะแปลกใจอะไรเลยที่ ท่าน ค ็ อ ง

บังอาจกล่าวต่อพระพุทธเจ้าว่าฉันเนื้อสัตว์ จะด้วยเจตนาหรือไม่ก็ตาม ย่อมมีแต่จะได้รับวิบากมหันต์มหาศาล พระองค์เป็นถึงพระพุทธเจ้าสั่งสอนศิษย์ปาวๆ อยู่ว่าห้ามฆ่าสัตว์แล้วจะมาฉันเนื้อสัตว์ได้อย่างไรกัน เริ่มจากศีลข้อหนึ่งก็ตีกรอบห้ามกันมิให้ฆ่าสัตว์อยู่ทนโท่แล้ว พระพุทธเจ้าจะไปหาเนื้อสัตว์ที่ไหนมาฉันเล่า หรือจะให้ท่านไปบิณฑบาตเนื้อสัตว์จากคนทุศีล หรือพวกนอกศาสนามาฉันกระนั้นหรือ ยิ่งเป็นไปได้ใหญ่ที่พระพุทธองค์จะกระทำแบบปากว่าตาขยิบเยี่ยงนั้นได้

แม้ผู้ใดจะยกเหตุผลมาเถียงจนเป็นขุนสามชนเจ้าเมืองฉอด... แบบหัวชนฝา ยืนกระต่ายขาเดียวกล่าวหาว่าพระพุทธเจ้าฉันเนื้อสัตว์อย่างไม่ยอมแพ้ ผมก็ไม่ว่าอะไร นอกจากใช้กำปั้นทุบดินของอ้างเอา

พระแม่ธรณีเป็นพยาน (เหมือนกับพระพุทธรูปปางภูมิสัมผัส ที่มีลักษณะเกือบจะเหมือนกันกับปางสะดุ้งมารของไทยเรา)ว่า พระพุทธเจ้าเป็น SAKAHARI นักมั่งสวิริติอย่างแน่นอนและไม่ได้ปรินิพพานด้วยเนื้อหมูของนาย จุนทะแต่อย่างใด

อินเดียแผ่อำนาจกรกว้างใหญ่ไปเผยแพร่ง่ายหลังพระพุทธเจ้าดับขันธปรินิพพานแล้วประมาณเกือบ ๒๐๐ ปีนั้นเอง ขอลถามหน่อยเถอะว่า ถ้าพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่นิยมให้กินเนื้อสัตว์แล้วไซ้ ประชากรซึ่งในบัดนี้มีถึงพันกว่าล้าน จะยังคงยืนหยัดเป็นนักมั่งสวิริติถึง ๕๐% เกือบทั้งประเทศได้อย่างไร

ในตอนสายของวันหนึ่งปลายๆ เดือนมีนา ผมขับรถยนต์ออกจากสถานที่พักซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับที่ที่พระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานเมื่อ ๒๕๔๔ ปีมาแล้วนั้น ผ่านรามภาร์สถูปหรือที่ถวายเป็นพระเพลิงพุทธสรีระ ซึ่งอยู่ห่างออกไปทางทิศตะวันออก ๑ กม. แล้วขับรถต่อไปอีก ๑๐ กว่า กม. ก็ถึงสะพานข้ามกกุชานที่ กกุแปลว่าไก่หรือ

แม่น้ำไก่ ที่ที่พระพุทธเจ้าหยุดพักกลางทางเพื่อให้พระอานนท์ลงไปตักน้ำมาให้พระองค์ดื่ม แล้วขับผ่านไปอีก ซึ่งรวมระยะทางทั้งหมด ๑๘ กม. จนถึงแยกเลี้ยวซ้ายเข้าเมืองปาวา เมืองศาสนาเซนผ่านแยกมาไม่ไกลนัก ซ้ายมือเป็นชอยเล็กๆ ที่จะต้องเดินเท้า ผ่านร้านหมอยามากมายหลายร้านเข้าไปจนพบอดีตบ้านของนายจุนทะ

ที่ยังคงเป็นเนินดินปริศนาสุกะระ
มีทศวะให้ชาวพุทธต้องถกเถียง
กันอยู่ตรงปลายซอยนั้นนั่นเอง

จากนั้นขากลับก็ได้แวะจอดรถ
เดินลงแม่น้ำกุชานที ตรงที่ที่คิด
ว่าน่าจะเป็นสถานที่แห่งเดียวกัน
กับที่สมณะโคดมแวะหยุดพักตรงที่
พระอานนท์ลงไปตักน้ำ ที่กำลังมี
กองเกวียน ๕๐๐ เล่ม ข้ามผ่าน
เหนือน้ำขึ้นไปเล็กน้อยนั้น

แต่อนิจจา แม่น้ำกุชานทีใน
วันนี้ ถึงจะไม่มีวัวลากเกวียนผ่าน
ให้เห็นเลยแม้แต่สักเล่มเดียวก็ตาม
ผมก็ยังไม่กล้าว่าน้ำขึ้นมาเต็ม
ดับกระหายได้อยู่ดี เพราะกุชานที
ที่ต่างยุคต่างสมัยนั้นค่อนข้างจะชุ่ม
เพราะกลุ่มคนที่ลงไปจับปลา จึง
ได้แต่วักน้ำริมฝั่งขึ้นมาลูบหน้า
ปรารถนาความสว่างในปริศนาข้อนี้
เท่านั้น

จึงคิดกลอนบทนี้ขึ้นมาได้
ขณะขับรถจากลา แล้วไปนั่งเขียน
เมื่อถึงที่พักที่กุสินาราจนจบ
โดยให้ชื่อว่า...

มือนายจุนทะ

เป็นอาหารบริสุทธิ์มีรสสุดท้าย
เทิดถวายตถาคตหมดสงสัย
เป็นของฝากจากฟ้าอินไตย
เพียงเพื่อไปนิพพานสถานเดียว

การแก่ตายกายหย่อนใจอ่อนล้า
ความเป็นฟ้าจึงต้องมาข้องเกี่ยว
ความประสงค์คงเป็นเช่นเดิมเดียว
เพื่อเก็บเกี่ยวรวงทิพย์ไปนิพพาน

สุกรมัททวะว่าเป็นเห็ด
ท่านฉันเสร็จจ้อลาอวสาน
ที่ถูกจัดรอท่ามาก่อนกาล
ที่ต้องผ่านมือมีมือมีนายจุน

อาหารทิพย์แท้จริงยอดยิ่งใหญ่
ไม่มีใครไม่อาจรับสนับสนุน
เป็นนิพพานสนิทติดกับบุญ
ตัวนายจุนผู้ถวายก็ไม่รู้

แต่กลับมีข้อหาอันน่าเศร้า
ว่าตาดาคตเจ้าฉันเนื้อหมู
บ้างก็ว่ายาพิษโปรดคืดดู
คืดกล่าวต่อพระตาดาคตน่าเศร้าใจ

นายจุนทะประเคนเพลถวาย
พระทรงญาณรู้ได้ถึงไหนไหน
รู้ทุกสิ่งสุดสิ้นอันจันตัย
แต่พูดไปไม่ได้ไม่สมควร

นี่แค่วกน้ำจากกกุฐานที่ลูปหน้า
ลูปตาเท่านั้นนะ ถ้าได้ดื่มเข้าไป
ด้วยจะเพียงไหน..! อากาศใน
เดือนมีนาคมช่วงนี้กำลังอบอุ่น
สบายก็จริง แต่การขับรถตะลอนๆ
ตอนเที่ยงวันก็เล่นเอาเหงื่อซิบไป
ตลอดทาง แต่นั่นก็เป็นไปเพื่อ
ความรู้สึกหนึ่งที่ว่าอยู่กับคำว่า
สุกรมัททวะ อาหารมื้อสุดท้ายของ
พระบรมศาสดาเอกของโลกนั่นเอง
จนกระทั่งพบคำตอบใหม่ที่เหมือน
เก่าอีกนั่นแหละ คือพระพุทธเจ้า
เป็นนักมังสวิวัติ และอาหารมื้อ
สุดท้ายก็มีใช้เนื้อหมูอย่างที่บางคน
ให้ความเห็นมาแล้วดังที่ได้กล่าวมา
แต่ต้น และนี่ก็คือส่วนหนึ่งละที่
ผมต้องระบาย

ส่วนชาวจีนบางกลุ่มยังคิดเลย
ไปถึงว่า สุกรมัททวะนั้นเป็นยาพิษ
ไม่ใช่เห็ดพิษอย่างที่คนชิเบตหรือ
ชาวอินเดียเขาเข้าใจกัน

แต่สำหรับผมแล้ว จะให้เอา
กำปั้นทุบดินจะสักกี่หมื่นแสนพันครั้ง
หรือจะให้เอาหัวชนฝา หรือจะให้
ยืนเป็นกระต่ายขาเดียวได้แต่อยู่
อย่างนั้นผมก็ยอม เพื่อที่จะตอบ
ยืนยันไปตลอดกาลนานว่า
พระองค์ท่านมิได้ฉันเนื้อหมูอ่อน
มิได้ฉันยาพิษ และแม้แต่เห็ดพิษ
ที่ชาวพุทธทั่วโลกส่วนใหญ่เข้าใจ
กันแต่อย่างใด พระพุทธองค์ท่าน
ฉันอะไรและอย่างไรที่เรียกว่าสุกร
มัททวะ อาหารมื้อสุดท้ายที่ทำให้
พระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน
ได้ นี่คือสิ่งที่ผมจะต้องขอระบายต่อ
ในบทต่อไปครับ

๙ นภภรณ์ เจริญพันธุ์วงศ์ (อ.นาโพธิ์ จ.บุรีรัมย์)
พยายามจะให้พี่ชายได้อ่านหนังสือธรรมะของสมาคมฯ
พี่ชายก็ค่อยๆ หันมาอ่านแล้ว ให้เพื่อน เพื่อนก็อ่าน
แม่ของเพื่อนที่ป่วยเป็นอัมพาตก็อ่าน

◆ คว้าเป็นความหวังดีของผู้หญิงคนหนึ่ง บาง
คนก็แปลกนะคว้า ไม่ค่อยคิดถึงใครๆ เลย วันๆ วุ่น
แต่เรื่องของตัวเอง !

๙ ชมรมคิดถึงคนอื่นอีกรายคว้า... นกเอี้ยง
สืบสน (อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา) ก็มีใจแฉะให้
เพื่อนบ้านได้อ่าน

◆ คว้า จิตหวังดี คิดถึงคนอื่น ถือเป็นจิต
“โพธิสัตว์” ที่เดียวนะคว้า

๙ อารีรัตน์ เกษรจันทร์ (อ.เมือง จ.นครพนม)
ได้นำความรู้ไปพัฒนาการศึกษาในโรงเรียน เพื่อให้
สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมและเหมาะสมตามท้องถิ่น

๙ นิตยา วงศ์ชัย (อ.เชียงของ จ.เชียงราย)
สมาชิกในบ้านของเธออ่านกันทุกคน

◆ สาธุคว้า

๙ สมาชิกท่านหนึ่งถามมา “อะไรเป็นอวดตาอะไร
ไม่เป็นอวดตา”

◆ คำตอบแบบง่ายๆ อวดตาคือ ความรู้สึกที่ทำให้
เรามีตัวมีตน มีตัวกู ของกูคว้า อวดตามีตั้งแต่หยาบกลาง
ไล่ไปจนถึงตัวละเอียด คือ อวดตาอบายมุข-อวดตากาม
คุณ-อวดตาโลกธรรม

ศึกษาธรรมะของชาวโศก เรานั้นการลดละ
อย่างมีขั้นตอน ทำให้เห็นความก้าวหน้าของตัวเองได้
ชัดเจน เราจะเบาว่าง เรียบง่าย และทนแรงกดดันได้
เก่งขึ้นคว้า

๙ ชยุตส์ วงศ์มี (อ.กาญจนดิษฐ์ จ.สุราษฎร์ฯ)
ชื่อที่ไว้ ๓-๕ ไร่ ตั้งใจทำสวนผลไม้ในระบบเกษตร
ธรรมชาติ

◆ ขอให้ประสบความสำเร็จคว้า

๕ สามารถ สร้อยสูงเนิน (อ.คลองหลวง จ.ปทุมฯ) เมื่อก่อนคิดว่าชีวิตต้องขวนขวายเยอะๆ ต้องมีเงินจึงจะมีความสุข ต้องกอบโกย แก่งแย่ง กับคนอื่นๆ เดียวนี้ไม่คิดแบบนั้นแล้วครับ...

◆ นี่คือ ๑ ในหมื่น ๑ ในแสน ของสมาชิกที่คิดแบบ “สัมมาทิฐิ” ไม่ต้องให้คำนิยามของสังคมมาป้อนหัวเรา

โลกแห่งการปั่นหัว เขาปั่นทุกวันนะครับ ออกน.ส.พ. ทวี วิทยุ สื่อสารมวลชนวันนี้เป็นได้แค่ “สื่อมอมชน” มากกว่า

๕ พระธัมมโร (อ.เมือง จ.เชียงใหม่) ท่านมีวัตรปฏิบัติดังนี้ ไม่รับ-ไม่ใช้เงินทอง ไม่สวมรองเท้า ฉันทมือเดียวบริสุทธิ์ และมักน้อยในเครื่องอุปโภคบริโภค

◆ คำนิยามของชาวบ้านกับคำนิยามในกระแสชาวนิต ต้องทวนกระแสต่อสู้มากเลยครับ เรามาเป็นหยดน้ำใสเย็น มีศีล มีธรรม มีความสมถะ เรียบง่าย มีน้ำใจบริการกันเถิดครับ ใครไม่ได้ดี ก็มีตัวเรานี่แหละเห็นๆ

๕ สัมพันธ์ มณีวรรณ (อ.แม่จัน จ.เชียงราย) เกือบเอาชีวิตไม่รอด หลายเดือนที่ผ่านมาเป็นโรคตับอักเสบรุนแรง โรคนี้คนกินเหล้าก็เป็น แต่เจ้าตัวไม่ได้กินสักนิด วิจัยแล้วสรุปก็คือ พักผ่อนน้อยไป

◆ คนเป็นโรคนี้เชื่อว่าห้ามขยัน ไข้หรือเปล่าครับ ?

๕ ผัน จำโพธิ์ (อ.บัวใหญ่ จ.นครราชสีมา) อุปนิสัยวันนี้เปลี่ยนแปลงไป ดีขึ้นมาก “ไม่โกรธ ไม่เกลียด ไม่เคียดแค้น มีเมตตา ให้อภัยทุกคน...”

◆ สาธุครับ แต่ถ้าจะพัฒนาขึ้นอย่าลืมนะครับ “ต้องมีใจพญ” มาทดสอบเป็นระยะๆ !...

๕ พรสวรรค์ หินคำ (อ.ศีขรภูมิ จ.สุรินทร์) อยากให้ชาวนาชาวไร่ผู้ยากไร้ทั่วประเทศเป็นสมาชิกหนังสือของชาวอโศก...

◆ ครับ หนังสือของเรามีทั้งรายสะดวกและรายปักษ์ สอนเน้นเรื่องการพัฒนาจิตวิญญาณ การอยู่ในโลกอย่างเรียบง่าย มักน้อย สันโดษ รู้กินรู้อยู่ การมีวิสัยทัศน์ต่อสิ่งแวดล้อม การดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ

เราให้การศึกษาแบบยั่งยืนในระบบทางไกลมา ๓๐
กว่าปีแล้วครับ ถึงวันนี้ก็ยังไมเลิกทำ !

🙏 พระนิคม กิจจสาโร (อ.สบเหือ จ.ลำปาง)
ทุกวันนี้มีกำลังใจ เป็นพระธรรมจาริก เพื่อเผยแพร
ศาสนาให้กับชาวเขาต่อไป

❖ ครับ ทำดีไม่ต้องให้ใครรับรู้กับเรา ความดีมี
คุณค่าในตัวเอง

🙏 ธนา กิ่งชุม (อ.เมือง จ.กระบี่) สงสัยตัวเอง
เจองูไม่ยอกดี แต่ทำไมยังคิดอยากฆ่าคนชั่วบางคน ?

❖ อะไรจะขนาดนั้นครับ เราไม่ตีงูก็เพราะมัน
ทำความเสียหายให้คนอื่นน้อยมาก ผิดกับคนชั่วบางคน
ที่น่าสงออกนอกก็อาจจะใช่ แต่คิดอย่างนี้ก็ยังเป็น
ผิดศีลปาณาติบาตขั้นมนโกรรมนะครับ เราคงต้องทำ
ความเข้าใจในกฎแห่งกรรมให้มากขึ้นครับ

🙏 ลิทธิเดช ชาตีสุทธิ (อ.บรรพตพิสัย จ.นคร
สวรรค์) “จะพยายามทำตัวให้เป็นประโยชน์เสมอๆ และ
จะไม่เป็นคนเอาแต่ใจตัว”

❖ สาธุครับ คนไม่เอาแต่ใจตัวก็เป็นบุญกุศลสูง
นะครับ การบริการรับใช้ก็เป็นบุญที่ทำได้ตลอดเวลา
ไม่ว่าอยู่ที่ไหน รวมถึงการตั้งสติจะปฏิบัติในศีล

🙏 ลำดวน รอบสูงเนิน (อ.เมือง จ.นครราชสีมา)
ได้ทำบุญตลอด ๒๔ ชั่วโมง ด้วยการดูแลคุณพ่อคุณแม่
ของตัวเอง

🙏 สมชาย อนุรักษ์ฤานนท์ (วังทองกลาง กทม.)
คิดถึงแม่ ท่านเสียมาปีกว่า ไม่มีโอกาสได้ซบटकคุณแม่
อีกแล้ว จะขอทำความดีอุทิศให้คุณแม่ตลอดไป

❖ มองผู้หญิงทุกคนเป็นแม่ของเราด้วยนะครับ...

🙏 ชุมพล สุพันธ์กร (อ.ขุนยวม จ.แม่ฮ่องสอน)
“ผมอายุ ๘๓ ปี อ่านหนังสือไม่ต้องใช้แว่นเลย

โรคภัยไข้เจ็บอย่างอื่นไม่มี นอกจากความดัน โรคเก๊าท์
ขี้รถไปอำเภอ ๓ กิโลเมตร ไปไหนๆ ใช้จักรยาน”

❖ สาธุครับ

🍰 **ญาปุศุธรรม อริยธาตุ** (อ.เมือง จ.มหา-
สารคาม) ถามมาว่า ถึงเวลาอโศกจะทำเว็บไซต์หรือยัง ?

❖ ตอบว่าเขากำลังเริ่มแล้วครับ

🍰 **ลี บุญอุก** (อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์) กิน
ข้าวกล้อง ถั่ว งาดำเป็นประจำทุกวัน

🍰 **ชลิตา ใจแปง** (อ.เมือง จ.เชียงราย) เปิด
ร้านมังสวิรัตเมื่อต้นปี ๒๕๔๓ ก็ขายไม่ดี เลยเปลี่ยน
มาช่วยสามีขายวัสดุก่อสร้าง ก็เลยเดิมของแห่ง
มังสวิรัตเข้าไปอีกชั้น มีพวกโปรตีนเกษตร แยมพู
สมุนไพรร...

❖ ครับ ค่อยๆ หาสินค้าเติมลงไป “บ.แต่ชีวิต”
ที่หน้าสันตืออโศก เขาบริการเรื่องนี้อยู่แล้วครับ

๑ คติประจำฉบับนี้

“คำดี ชมนิเฝ้าองค์ต้น
หว่านนิเฝ้าองค์ปลาย
คำผสม หว่านนิเฝ้าองค์ต้น
ชมนิเฝ้าองค์ปลาย”

โบนี่ มาร์ติน

(เกือบจะ) โจรร้ายที่เกิดมารวย

เขียนโดย

ไมเช่ หลุยส์ โอไลโซล่า

แปลโดย

สว่างวัน ไตรเจริญวิวัฒน์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๒๕๔๒

ราคาเล่มละ ๗๕ บาท (รวมค่าส่ง) สั่งซื้อได้ที่

ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๕๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ส่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม

ผลกำไรจะนำไปช่วยเด็กยากจนในชนบท

เริ่มลงในฉบับที่ ๕๑

เมื่อช่วงเทศกาลคริสต์มาสมาถึง พ่อของโบนี่ก็ปรากฏตัวขึ้นที่หมู่บ้าน เขาพยายามแต่งกายปอนๆ ให้อยากจน กลบเกลื่อนไม่ให้ใครรู้ว่าธุรกิจของเขายังไปได้ดี

เห็นได้ชัดว่า เขาเป็นคนจนแค่ครั้งเดียวเท่านั้น พ่อของโบนี่สั่งซื้อรถมือสองที่มีรอยบุบแทบจะทั้งคันแล้วยังสวมเสื้อนอกตัวเก่าที่สุดที่มี สำหรับโบนี่และภรรยาซึ่งเคยชินกับการเห็นมานูเอลขับรถยนต์ใหม่เอี่ยมและเครื่องบินลำหรู พ่อของโบนี่ก็ดูเหมือนอยากจนขั้นแค้น แต่สำหรับคนในหมู่บ้านแล้ว เขาก็ดูไม่จนสักเท่าใดนัก

เมื่อพ่อของโบนี่เห็นภรรยาเศร้าโศกมาก และโบนี่ก็โกรธจัด เขาคิดว่าละครฉากนี้ควรจบได้แล้ว ยิ่งกว่านั้น เขารู้สึกทนแทบไม่ได้ที่ต้องแยกกันอยู่จากภรรยาและลูกเช่นนี้ สิ่งเลวร้ายที่สุดคือ โบนี่เป็นหวัดอย่างแรง มานูเอลเกรงว่าลูกชายจะติดเชื้อโรคร้ายหากยังอยู่ในบ้านเก่าๆ ที่ปราศจากเครื่องทำความร้อนแบบนี้ เขาเกือบจะตัดสินใจพาลูกชายกลับมาดริด โดยสร้างเรื่องอะไรสักเรื่องขึ้นมา

แต่เมื่อได้ฟังวีรกรรมกลางหิมะ พ่อของโบนี่รู้สึกอึดจรรยาใจที่ลูกชายมีความสามารถลงมาจากช่องเขาท่ามกลางหิมะที่ตกอย่างหนัก โดยใช้ถุงพลาสติกเพียงใบเดียวเท่านั้น

พ่อของโบนี่รู้สึกอึดจรรยาใจจนต้องโทรศัพท์ไปหาเพื่อนจิตแพทย์ของเขา และเล่าให้ฟังว่าเขาอยากพาครอบครัวของเขากลับไปมาดริด คุณหมอนาเกว้าถามว่า

“แล้วเมียนายเป็นไงบ้าง”

“ก็เศร้ามาก แต่เธอดูงดงามเหลือเกิน”

“เยี่ยม!” คุณหมอตบ ราวกับว่าเป็นเรื่องธรรมดาสามัญที่สุดในโลก ที่ผู้หญิงสวยทุกคนต้องเศร้า “แล้วโบนี่ละ เป็นยังไง”

“หงุดหงิดมากเลยล่ะ” พ่อของโบนี่ตอบ
“เยี่ยม!” คุณหมอย้ำ
“ยังไงกันที่นายว่า เยี่ยม” มานูเอลประหลาดใจ
“ก็ถ้าลูกชายของแกไม่โกรธมาก หลังจากที
สูญเสียบางอย่าง อย่างเป็นตัวเองไป เขาต้องเป็นเด็กโง่
นะสิ แล้วตอนนี้ยังดีมีค็อกทุกชั่วโมงหรือเปล่า”

“ที่นี่ไม่มีร้านกาแฟสักที่ร้านหรอก” มานูเอล
มาร์ตินอธิบาย

“ตาหนูยังเล่นสล็อตแมชชีนหรือเปล่า” คุณหมอ
ถามต่อไป

“ที่นี่ไม่มีสล็อตแมชชีน!” มานูเอลตอบอย่าง
หงุดหงิดกับคำถามมากมายของคุณหมอ

“แล้วมอเตอร์ไซค์ล่ะ” หมอยังคงถามต่อ

“มีแต่ของบรูซไปรษณีย์เท่านั้น” มานูเอลโกรธจัด

“ยอดเยี่ยม ถ้าฉันก็ให้โบนี่อยู่ที่นั่นต่อไปอีก
สักกระยะหนึ่งเถอะ”

“แต่ว่า” มานูเอลอยากจะพาลูกและภรรยา
กลับไปกับเขาด้วยจริงๆ จึงแย้งว่า “โบนี่กำลังเป็น
หวัดหนักมาก ไอโซลกตลอดเวลาเลย”

“ให้กินยาแก้อีไอสิ”

แล้วคุณหมอนาเกร้าก็วางสายโทรศัพท์ไป

ช่วงคริสต์มาสผ่านไปเร็วมาก พ่อของโบนี่จะต้องกลับมาดริตแล้ว เขากลับไปพร้อมน้ำตาคลอหน่วยมา นูเอลต้องทนทุกข์กับความคิดว่าเขามีทุกอย่างเพียบพร้อม ในขณะที่ภรรยาและลูกชดสนไปเสียทุกสิ่ง

สองสามวันก่อนกลับ มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น ลมฝนและหิมะสงบลง ดวงอาทิตย์สดใสสีทองเจิดจรัสราวกับมีไข่มุกบ้านเดิม

บ้านที่ทาสีขาวดูเหมือนจะขาวเป็นประกายวาววับกว่าเดิม

กำแพงเก่าๆ สีเขียวโหมมๆ ก็ดูราวกับจะถูกล้างใหม่ด้วยสีเขียวมรกต

น้ำใสเต็มเปี่ยมในลำธารไหลรินมายังบ่อน้ำที่สะท้อนภาพแจ่มชัดราวกระจก

วันหนึ่ง โบนี่ถามกลาร่าซึ่งตอนนี้กลายเป็นเพื่อนสนิทกันมากกว่า

“กลาร่า เธอไม่ได้แปร่งฟันบ้างเลยเธอ”

โบนี่ถามเช่นนั้น เพราะสังเกตเห็นว่าฟันของกลาร่ามีสีครีมค่อนข้างเหลือง เด็กชายถามด้วยความหวังดี เพราะเขากลัวหมอฟันมาก จึงแปร่งฟันวันละ ๓ ครั้ง ฟันจะได้ไม่ผุ

แต่กลาร่าอายุมาก เด็กหญิงยิ้มปากแน่น พ่อโบนี่จะอธิบายว่าต้องทำความสะอาดฟันอย่างไรจะได้ไม่ต้องไปพบหมอฟัน เธอก็ลุกขึ้นวิ่งหนีไปทันที วันต่อมา ลูเซียรออยู่ที่ตรอกซึ่งหันไปหาจัตุรัสที่พวกเขาขึ้นรถไปโรงเรียน

“ไอ้เง่า” ลูเซียถาม “มันงการอะไรของนาย ถึงไปถามน้องสาวฉันว่าทำไมไม่แปร่งฟัน”

ก่อนที่โบนี่จะพูดอะไร เด็กชายรีบถอยห่างออกไปก่อนสองสามก้าว เขายังจำรสหมัดที่เขาได้รับจากลูกผู้พี่ในวันแรกที่รู้จักกันได้ เมื่ออยู่ในระยะที่ปลอดภัยแล้ว โบนี่ตอบว่า

“เพราะว่าตอน

อยู่ที่มาดริด มีหมอฟันเก่งมาก คนหนึ่งบอกฉันว่าต้องแปร่งฟัน ยังไงฟันถึงจะไม่ผุฉันอยากจะอธิบายให้กลาร่าฟัง”

ลูเซียเป็นเด็กที่หัวหาญมากในเรื่องของการปกป้องบรรดาเด็กที่เล็กกว่าและสุนัขทั้งหลาย จึงต้องคอยระมัดระวังเมื่อคุยกับเธอ และเมื่อเด็กหญิงก้าวเข้ามาใกล้ พร้อมทั้งอ้าปากกว้าง หนแรกโบนี่คิดว่าลูเซียจะกัดเขา เด็กชายเตรียมพร้อมจะป้องกันตัว แต่ลูเซียกลับชี้เข้าไปในปากของตนเอง แล้วพูดว่า

“ดูสิ ฟันซี่หนึ่งของฉันผุมาก เมื่อเร็วๆ นี้ก็อักเสบดีด้วย”

โบนี่ซึ่งตอนนี้หายใจหายคอทั่วห้องแล้ว ก้าวเข้ามาใกล้ลูฟีลูกน้อง ตรวจสอบพลางพูดว่า

“เธอก็ไม่แปร่งฟันเหมือนกันนี่”

“ใช่” ลูเซียยอมรับอายๆ “คุณครูเตือนพวกเราเหมือนกัน แต่เราไม่ค่อยสนใจเท่าไร”

“บางเรื่องคุณครูอาจจะไม่ถูก แต่เรื่องนี้ครูพูดถูก เพราะยังงี้ ฉันถึงจะเตือนกลาร่า”

“เออ!...แต่เธอเตือนได้แย่มาก” ลูเซียบอก

“เพราะกลาร่าร้องไห้กลับมาบ้านฟ้องว่า เธอเรียกเขาว่าหมูสกปรก”

“ฉันไม่ได้พูดยั้งนั่นสักหน่อย” โบนี่เถียง

“ใช่” ลูเซียตอบ “แต่กลาร่าเป็นเด็กที่อ่อนไหวมาก ไปพูดแบบนั้นได้ยังไง เขาไม่เหมือนฉันหรอก”

ลูเซียพูดประโยคสุดท้ายอย่างภาคภูมิใจที่ไม่เหมือนน้องสาวของตน จากนั้น เด็กหญิงถามโบนี่อย่างสนใจเรื่องการทำคามสะอาดฟัน เมื่อขึ้นรถเมล์พี่น้องทั้งสองนั่งด้วยกัน ลูเซียกระซิบกระซาบกับกลาร่าอธิบายเรื่องการแปร่งฟัน กลาร่าหน้าแดงพลางเหลือบดูโบนี่

๒๒ เรื่องที่แปลกที่สุด เกิดขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์
หลังจากที่พ่อของโบนี่กลับไปได้ไม่กี่วัน แม่ของ
โบนี่ชิมแคร่จกนอะไรไม่ลง วันหนึ่งเธอลุกไปจากโต๊ะ
กินข้าว โบนี่ได้ยินเสียงแม่อาเจียนเือกักอยู่ใน
ห้องน้ำ

“แม่ครับ เป็นอะไรไป” โบนี่ถาม

“ไม่รู้สิ แม่เวียนหัวจัง” แม่ตอบ

“ก็อาหารของหมู่บ้านนี้นะสิ มันยอแด่” โบนี่
ตอบอย่างที่เคยตอบเสมอมา “มันต้องเป็นพิษแน่ๆ”

“คงไม่ใช่มัง” แม่ตอบอย่างไม่ค่อยแน่ใจ

“เป็นไปได้ที่แม่จะผิดลำแดงกับไข่เจียวใหม่ๆ ที่แม่
ทำเอง นี่แม่กลับอาเจียนออกมาหมด”

ความจริงมีอยู่ว่า อีซาเบล มาร์ติน กำลัง
หลงใหลการทำกับข้าว และสามารถทำอาหารอร่อยๆ
ได้หลายอย่างแล้ว แต่โบนี่ยังคงบ่นเพราะเด็กชาย
รู้สึกว่าการแม่เยอะที่ปล่อยให้ครอบครัวล้มละลาย

สถานการณ์เลวร้ายลงเรื่อยๆ อีซาเบล
อาเจียนทุกอย่างที่กินลงไป จนวันหนึ่งไม่สามารถลุก
ขึ้นจากเตียงได้

ป้าอังกัสเตียสมาดูแลอีซาเบลและพูดย้ำอยู่แต่ว่า

“แน่ใจได้เลยจ๊ะ อีซาเบล คอยดูก็แล้วกัน”

แม่ของโบนี่ได้แต่แย้งว่า

“เป็นไปได้หรือกจะป่า”

“ทำไม่จะเป็นไปไม่ได้ ฮา...ฮา...ฮา” ป้าอังกัสเตียส

หัวเราะ

ปลายเดือนกุมภาพันธ์ ความลึกดำมืดก็
ปลาสนาการ์ไป แม้ว่าอีซาเบลจะยังไม่หยุดอาเจียน
แต่กลายเป็นคนมีความสุขที่สุดในโลก วันหนึ่ง แม่
หน้าแดงเหมือนกับกล่าวรัชณะคุยกับโบนี่ว่า

“หนูกำลังจะมีน้องแล้วนะจ๊ะ”

“มีน้องหรือครับ” โบนี่ถามงงัน “แต่ผมจะ
มีน้องได้ยังไงล่ะครับ”

แม่ของเด็กชายหัวเราะแปลกๆ ด้วยความเครียด
จากนั้นก็ร้องไห้

โบนี่เสียบไปด้วยความงุนงง และไม่อาจจะเข้าใจ
อะไรได้

อีกสามวันถัดมา พ่อของโบนี่ก็ปรากฏตัวขึ้น
พร้อมกับรถเกาบุโรทั้งคันเดิมที่ดูไม่เหมือนเดิม
เพราะเขาเต็มไปด้วยความปลาบปล้ำมยินดี

“มันคุ้มค่าที่ฉันล้มละลาย” เป็นประโยคแรก
ที่มานูเอลพูด “ใครจะเชื่อว่าฉันจะมีลูกได้อีก”

มานูเอลเอาแต่จบบรรยายของเขา

ป้าอังกัสเตียสพูดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า

“ฉันก็บอกอิซาเบลแล้ว แต่เขาไม่ยอมเชื่อ
นี่อยู่แล้วเชื่อว่าอิซาเบล
ท้อง แต่เขาว่าเป็นไวรัส
ตับอักเสบ ฉันรู้แหละว่า
ไม่ใช่”

“ป้าก็” อิซาเบล
มาร์ติน เถียงอายๆ
“ใครจะไปคิด หลังจาก
หลายปีติดๆมาแล้วที่ไม่มี
ลูกอีก...”

“หมู่บ้านนี้นะ เป็นหมู่บ้านที่พิเศษมากสำหรับการมีลูก” ป้าอังกัสเตียสยืนยัน “ที่นี่ เผลอเมื่อไหร่ เป็นมีท้องทันที พวกสัตว์เลี้ยงก็เหมือนกัน”

โบนี่ผู้ยังไม่หายงกับเรื่องที่เกิดขึ้น ถามลูเซียว่า
“เกิดอะไรขึ้นกับสัตว์ในฟาร์มที่นั่นเธอ”

“อ้อ...ก็ที่นี่เป็นที่ที่ยอดเยี่ยมมากสำหรับการ
ออกลูก รู้ไหม หมู่บ้านเราแม่วัวตกลูกทีละ ๒-๓ ตัว
เหมือนกับเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดในโลก” ลูเซียอธิบาย

โบนี่เริ่มถามคำถามต่างๆ มากมายกับญาติของเธอ
จนลูเซียย้อนถามว่า

“นี่ไม่มีใครเคยอธิบายเรื่องการมีลูกให้เธอฟัง
เลยเธอ”

“เขาเคยอธิบายที่โรงเรียนครั้งหนึ่ง แต่ฉันจำ
ไม่ค่อยได้แล้ว”

“งั้นก็ให้แม่เธออธิบายสิ มันถึงเวลาแล้ว!”
ลูเซียตะโกน

แต่โบนี่คิดว่า แม่ของเธอก็คงไม่ค่อยรู้เรื่องนี้ดี
นัก มิฉะนั้น แม่ก็คงมีน้องให้เขาก่อนหน้านี้แล้ว
เพราะทั้งพ่อและแม่อยากมีลูกมาก สิ่งทีโบนี่ทำก็คือ
เตือนแม่ว่า

“แม่ระวังหน่อยนะครับ เพราะแทนที่จะมีน้อง
คนเดียว อาจมีตั้ง ๒ - ๓ คนก็ได้”

“ใครบอกหนูเรื่องนี้ล่ะ” แม่ถามด้วยความแปลกใจ
“ลูเซียครับ”

“แล้วเขารู้มาจากไหน”

เมื่อโบนี่เล่าให้แม่ฟังเรื่องแม่วัว อิซาเบลก็ขำกลิ้ง
ความจริงก็คือ ตั้งแต่ปลายฤดูฝนแม่ของโบนี่
หัวเราะได้กับทุกเรื่อง

อ่านต่อฉบับหน้า

▲ จากการอ่านทำให้เรารู้จักศีล ๕ มากขึ้น การกินอาหารมังสวิรัตทำให้เรารู้จักคำสั่งสอนของ พระพุทธเจ้ามากขึ้น และฝึกฝนให้มีความตั้งใจ ในการรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น และพัฒนาจิตใจ เราให้เป็นคนดี ไปสู่ทิศทางที่ดีขึ้น

เมื่อรักษาศีลจะเกิดปัญญา เมื่อเกิดปัญญาก็ยิ่ง อยากรักษาศีล พัฒนาให้สูงยิ่งขึ้น

ศิริพร ศรราชภรณ์ / เพชรบูรณ์

○ ผู้ใดลงมือปฏิบัติจนเห็นผล จะยิ่งชัดเจน แง ทะลุ ไม่ลังเลสงสัยเลย และจะยิ่งพัฒนาเพิ่มภูมิของ ตนยิ่งขึ้นไป เปรียบเสมือนพ่อค้าที่ทำการค้าจนเห็น กำไรแล้ว และเห็นช่องทางที่จะก้าวหน้า เขาจะยิ่ง กล้าทุ่มลงทุนมากขึ้นๆ

▲ ดิฉันจะเปลี่ยนความคิดใหม่ มองโลกใน แง่ดี ยอมรับความจริงที่เกิดขึ้น เตือนตนเตือนสติ ตัวเองอยู่เสมอ ก่อนที่จะทำอะไรลงไป และจะ อดทนให้มากกว่านี้ค่ะ

สุนิสา ผุสดี / ลำพูน

○ จิตที่ตั้งไว้ดีย่อมนำสุขมาให้ ได้ผลเป็นอย่าง ไร อย่าลืมหาไปให้พึ่งได้

▲ รู้สึกรู้ว่าอ่านดอกหญ้าแล้วระวังตัวมากขึ้น ทั้ง การพูด การคิด และการกระทำ เพราะเป็นคนพูด ตรงจนบางครั้งอาจแรงเกินไป ก็พยายามปรับปรุงตัวเอง ตั้งใจจะทำแต่ความดี

สุชาดา กรุณา / นครปฐม

○ สังวรระวังไปบ่อยๆ ก็จะกลายเป็นอุปนิสัย ที่ดีในอนาคต แม้จะเป็นคนพูดตรง ก็จะตรงอย่าง อ่อนโยน ไผเราะ มีสังวรรมได้

▲ เมื่อช่วยเหลือญาติพี่น้อง หรือแม่แต่เพื่อน โดยเฉพาะเรื่องเงิน ตอนช่วยเขาเรายังไม่เดือดร้อน พอเราเดือดร้อนขึ้นมาบ้าง ไม่มีใครช่วยเราได้ คิดว่าจำไว้นะ แล้วอย่ามาให้ช่วยอีกแล้วกัน แต่พอเขามาขอความช่วยเหลือ ก็อดไม่ได้ที่จะช่วยไปทุกที แล้วก็อดคิดน้อยใจไม่ได้

เสาวรส ขลุ่ยทอง / ลำปาง

○ เป็นธรรมดาของคนดี ย่อมทนไม่ได้ที่จะให้ความช่วยเหลือเมื่อเห็นผู้อื่นเดือดร้อน แต่การให้จะไม่เต็มร้อย ถ้ายังหวังการตอบแทนกลับคืนมา แม้เพียงแค่ “รอยยิ้ม” ก็ตาม

นกบินจากไป ไม่ทิ้งรอยเท้าไว้ในอากาศ

คนทำดีจริง ย่อมไม่หวังสิ่งตอบแทน

▲ ผมลดละเลิกสูบบุหรี่ ดื่มสุราอีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๓ พ.ค.๒๕๔๔ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะเลิกได้แบบยั่งยืน

สุเพชร ยอดตา / นนทบุรี

○ ขอหวังแบบ “ยั่งยืน” ร่วมด้วยอีกคน เรื่องอะไรจะ “ยอมย่ำ” อยู่กับอบายมุข ให้เสียดังค์ดีศรี

ของความเป็นชาวพุทธอยู่ได้

▲ พยายามรักษาศิล ๕ ไว้ไม่ให้เสื่อมลง จะพยายามทำให้ดียิ่งๆ ขึ้น ศิล ๘ ยังไม่ได้ ยังนอนกลางวันอยู่เวลาลงเวรบ่ายเวรดึก อีกอย่างหนึ่ง กระผมพยายามเลิกในสิ่งที่ผมชอบที่สุด คือ กีฬาฟุตบอล ไม่ว่าจะดูหรือเล่น ปัจจุบันผมเลิกเล่นได้เกือบ ๙ เดือนแล้ว

ประพันธ์ ชันแก้ว / เชียงใหม่

○ สาธุ กับ “ผู้กล้า” เลิกในสิ่งที่ชอบที่สุด

ส่วนการทำงานกลางคืน แล้วต้องมานอนกลางวัน ไม่ถือว่าเป็นการผิดศีลหรอกนะ เพราะไม่ได้นอนด้วยความเกียจคร้าน หรือนอนเล่นนอนเสพ แต่เป็นการนอนเพื่อพักผ่อนตามวาระจริงๆ

▲ จากการอ่าน ข้าพเจ้ารู้จักวิธีปรับปรุงเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่เรียบง่ายขึ้น รู้จักปลงรู้จักวาง รู้เท่าทันอารมณ์ รู้จักยอม รู้จักเย็น รู้ในเหตุและผล มีภูมิปัญญาทางธรรมที่สมควรแก่ธรรม

มีความขยันในการทำงาน รู้โทษรู้ภัยของความ
เกียจคร้าน หนังสือก็อ่านแต่สารอโศก ดอกหญ้า ดอก
บัวน้อย เพราะมีสาระ มีความรู้ทุกๆด้าน เน้นคุณธรรม
เป็นหลัก เชื่อมั่นในกรรม ข้าพเจ้าจะค่อยๆ อ่านแต่ละหน้า
หนังสือจะได้ไม่ซ้ำ ข้าพเจ้าจะไม่ดูทีวี แต่จะฟังวิทยุ
รายการท่านจันทร์ และท่านเสียงศีล แต่งตัวแบบ
เรียบง่าย ลดการปรุงแต่ง พยายามจะกินมังสวิวัติ
พยายามไม่นอนกลางวัน ลดน้ำอัดลมและการกิน
จุบจิบ พยายามรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ จะไม่คิดที่จะมี
คู่ครองไปตลอดชีวิต จะรักษาพรหมจรรย์ไว้อย่าง
เหนียวแน่น เพราะชีวิตคู่จะนำไปสู่ความหวานไปหาจืด
มีแต่ทุกข์กับทุกข์ หากความสุขไม่ค่อยได้หรอก

ขอรบกวนถามว่า **การกินอาหารมื้อเดียว**
จะอย่างไรที่จะให้อาหารมีคุณค่า

วรรณ รุมนัตนะ / อยุธา

○ อนุโมทนาด้วยกับข้อปฏิบัติแต่ละข้อที่ไม่ใช่ว่า
จะทำได้ง่ายๆ ต้องพากเพียรพยายามอย่างมาก การ
กินมื้อเดียวก็เป็นการฝึกฝนที่เข้มข้น ฉะนั้นจึงต้องกิน
อาหารอย่างรู้คุณค่า ทั้งทางจิตใจและทางร่างกาย
ทางจิตก็เป็นการฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง อดทน ทางกาย
ก็ต้องกินอาหารที่มีคุณค่าเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง **อาหาร**

หลักก็คือข้าวกล้อง ถั่ว งา ผัก ผลไม้ เป็นอาหาร
หลักจำเป็น **ไม่ควรขาด**

▲ ดิฉันปฏิบัติไปไม่ได้ถึงไหนเลย จนบางครั้ง
ท้อ จนอยากจะเลิกล้มการรับหนังสือ

เรณู ถึงเจริญ / พิษณุโลก

○ ที่ว่าไปไม่ถึงไหน แสดงว่ายังได้ไปบ้างแล้ว
ดีกว่าหยุดอยู่กับที่หรือถอยหลัง ส่วนใหญ่ที่ท้อไม่ใช่
เพราะทำไม่ได้ แต่เป็นเพราะอยากได้มาก อยากได้
เร็วๆ ต่างหากเล่า ใจเย็นๆ ทำไป ง่ายๆ จะถึงจุดหมายแน่

▲ ศีล ๕ ผมรักษามาตลอดอย่างมั่นคง ทั้ง
กาย วาจา ใจ และซึ่มลึกไปถึงจิตวิญญาณเลยทีเดีย
วและก็ยังจะพัฒนาให้มั่นคงสูงส่งยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ ครับ
แต่เป็นธรรมดาว่า การเดินทางไกลก็ต้องมีการพัก
เหนื่อยบ้างเป็นธรรมดา สำหรับคนมีกำลังธรรมดาดๆ
อย่างผมนี้ ดอกหญ้านี้แหละครับเป็นธรรมธाराอัน
ไหลหลั่งดับกระหายความเร่าร้อนภายในตัวของกระผมได้

ผู้เจริญ / พังงา

○ ขอนุ้มนุ้หนากับผู้เจริญที่ซึ่มลือกอย่างม่นคง
ได้ขนาดนี้

▲ บางครั้งเมื่อเกิดปัญหา ข้าพเจ้าจะไม่โทษผู้อื่น
แต่มักจะโทษตนเอง แต่ก็มีบ่อยครั้งที่คิดไม่ตกกับ
ปัญหาว่า จะแก้อย่างไรดี ซึ่งอันที่จริงถ้ามองจาก
ตัวเราเอง แล้ววิเคราะห์ที่ไตร่ตรองมากๆ ก็จะรู้สาเหตุ
ที่แท้จริง ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมันมาจากความรู้ไม่เท่าทัน
อารมณ์ ทำให้เรามองปัญหาไม่ออก เพราะถูก
อารมณ์ครอบงำไว้

จิรัฏฐิตกาล อินสว่าง / กามุจบนุรี

○ ถูกต้องที่สุดเลยที่มองตัวเองก่อน โทษตัวเอง
ก่อน ปรับเปลี่ยนที่ตัวเราก่อน จัดการตัวเองก่อน
และสิ่งแรกที่ต้องจัดการคือ **ปรับอารมณ์ตัวเองให้สงบ**
นิ่งเสียก่อน จิตจึงจะเกิดปัญญาได้ง่าย

▲ ดอกหญ้าฉบับ “**ศึกษาอารมณ์**” ได้รับช่วง
“**อารมณ์บ่จอย**” พอติบพอดี เหมือนคนป่วยที่ได้ยา
ถูกกับโรค ทำให้หายจากอาการที่เป็นอย่างรวดเร็ว

ขอบพระคุณจริงๆ สำหรับดอกหญ้าเล่มนี้

อรสา ภูษณปัญญา / จันทุรี

○ อารมณ์เ็นจอยแล้วก็อย่าลืมนินยาบ่อยๆ
หมั่นฝึกฝนตนเองบ่อยๆ ต่อไปจะเกิดภูมิต้านทาน
อยู่ในตัว จนสามารถจัดการกับอารมณ์บ่จอยได้ในทันที

▲ ผมได้อ่านดอกหญ้า ผมได้ความรู้ขึ้นมากเลย
ครับ คือ **๑. ผมใจเย็นลงมาก ๒. ผมไม่กินเหล้า ไม่**
สูบบุหรี่ ไม่กินกาแฟ ไม่กินกระหิงแดง และผม
ได้ฟังท่านจันทร์พูดทางวิทยุทุกวันเลย

สมพงษ์ พรหมนอก / กทม.

○ ความรู้จะมีฤทธิ์ มีคุณค่า ก็เพราะได้เอาไป
ปฏิบัติเช่นนี้แล

▲ ครอบครัวเราอยู่กันอย่างมีความสุข เรา
อยู่อย่างให้อภัยกัน รักกัน ไม่จดจำความผิดของกัน
และกัน สามีกี่เป็นคนดี สุราไม่ดื่ม บุหรี่ไม่สูบ ช่วย
ทำงานในบ้านให้ทุกอย่าง

มณี เสมา / สมุทรสาคร

○ ครอบครัวตัวอย่าง คงไม่สงวนลิขสิทธิ์ถ้า
ครอบครัวไหนจะลอกเลียนแบบ

▲ การทำงานคือชีวิต ทำให้เรามีคุณค่า ไม่คิด
มาก ทำ ทำ ทำ ตั้งใจทำ เคยได้ยินว่า ถ้าอายุมาก
มีพอก็จะหยุด แต่เราคิดว่ามีพอก็จะทำ เพื่อ
ครอบครัว เพื่อสังคมต่อไปจนตัวตาย ได้อ่านหนังสือ
เห็นการทำงานของพ่อท่านโพธิ์รักษ์ มีความจริงจัง
จริงจัง ทำให้รู้สึกที่เรายังทำน้อยมาก เทียบกับพ่อท่าน
ไม่ได้เลย ทุกคนในอโศกมีความขยัน ดันคว่า
ปรับปรุงตลอด เราก็ต้องสู้ตามรอยพ่อ แม้วามีโอกาส
เพียงทำในบ้าน ในสังคมแค่นั้น

พรสวรรค์ หินคำ / สุรินทร์

○ สู้จนตายเลยนะเนี่ย ชีวิตนี้คุ้มค่าจริงๆ แล้ว
ก็ต้องพยายามทำให้ครบสมบูรณ์ทั้งกรรม ๓ คือ คิด
ดี พูดดี ทำดี

▲ เมื่อได้อ่าน “ดอกหญ้า” จากที่เคยเป็นคน
อารมณ์ร้อน ฉุนเฉียวง่าย โกรธคนอย่างไรเหตุผล ก็

สามารถเย็นลง และสงบลงกว่าเดิม

เนตรนา อยู่เจริญ / กทม.

○ ดับไฟ(โทสะ)เสียได้ ใจก็เย็นสบาย

▲ ตั้งใจรักษาศีล ๕ และศีล ๘ ในวันพระ
ยอมรับว่ายังคงกระท่อนกระเท่น ผลัดกันแพ้ผลัดกัน
ชนะกับกิเลส เห็นข้อบกพร่องของตัวเองอย่างมาก
ขาดความต่อเนื่อง ขาดความอดทน ขาดอธิศีล-อธิปัญญา
เหมือนย่ำอยู่กับที่ ก็พยายามที่จะนับ ๑ ใหม่

กานดา สุตติยาภรณ์ / กทม.

○ ถ้ายังมีคำว่าชนะอยู่ ไม่เรียกว่าย่ำอยู่กับที่นะ
เพียงแต่ว่า การเลื่อนที่แต่ละครั้งอาจจะได้ที่ละนิดๆ
เลยไม่ทันใจคนทำหรือเปล่า เปรียบเหมือนการหยอด
กระปุกออมสิน ทีละบาทสองบาทก็ยังเต็มกระปุกได้
แต่เรามักจะใจร้อนอยากจะทำให้มันเต็มไวๆ ตรงนี้แหละ
ที่จะทำให้ทุกข์ แถมเป็นการบั่นทอนกำลังใจของ
ตัวเองอีกด้วย สร้างกำลังใจให้ตัวเองด้วยความภูมิใจ
ในการทำดีแม้เล็กแม้หน่อยดีกว่า

▲ เรื่องการปฏิบัติธรรมนั้น ตามปกติแล้วจะไม่จำวัดกลางวัน ทุกๆ วันนอนไม่มากไปกว่า ๔ ชม. ตั้งจิตให้อยู่กับปัจจุบันเสมอ จะเข้าพรรษาด้วย ตั้งใจจะดูแลเรื่องวชิกรรม พุติให้น้อย พิจารณาย่อยๆ ว่า พุทฺธมีสาระหรือเปล่า กระทบหรือเสียดสีใครหรือเปล่า ตรวจจสอบเรื่อยๆ

พระณัฐภณ สมนฺยุโต / นนทบุรี

○ อนุโมทนาด้วยกับพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

▲ ข้าพเจ้าอ่านดอกหญ้าทุกเล่มที่ได้รับอย่างตั้งใจที่จะเก็บเกี่ยวประโยชน์จากธรรมะ และความรู้เกี่ยวกับเกษตรธรรมชาติ เพื่อนำไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิตประจำวัน

พีรพล เกสิยวทอง / นครนายก

○ รู้สึกว่าสมาชิกดอกหญ้าจะมีความสนใจในเกษตรธรรมชาติมาก เราจึงพยายามหาข้อมูลต่างๆ มาลง แต่บางครั้งก็ขาดแคลนข้อมูล สมาชิกคนไหนสนใจจะส่งข้อมูลมาให้ ก็จะเป็นการดีมากเลย จะได้นำมาลงเผยแพร่ต่อไป

▲ สิ่งทีปฏิบัติได้ก็มี ๑. ไม่ดื่มสุรา ไม่สูบบุหรี่ ๒. ไม่ซื้อหวย เบอร์ หวังโชคลากเลื่อนลอย ๓. ระมัดระวังคำพูดคำจา และอื่นๆ อีกครับ รู้สึกว่าการถือศีล ๕ เริ่มจะครบ อาจตกหล่นไปบ้างสัก ๑ ข้อ หรือ ๒ ข้อ ทั้งนี้ทั้งนั้นผมจะพยายามเคร่งครัดกับการถือศีลทำให้ดีครับ

สุรศักดิ์ สุตะปัญญา / เชียงใหม่

○ สาธุ! ทำอย่างนี้แหละ เป็นโชคลากอันประเสริฐจริงๆ ไม่เลื่อนลอย แล้วอย่าลืมตามเก็บศีลที่ทำตกๆ หล่นๆ ให้หมดนะ

▲ ดิฉันได้นำหนังสือที่ได้รับทุกฉบับไว้ที่มุมหนังสือห้องพักครูของโรงเรียน ก็จะมีครูบางกลุ่มที่ชอบอ่าน ส่วนอีกด้านหนึ่งก็นำตัวอย่างและเรื่องเกี่ยวกับธรรมะ บาปกรรม หรือปรัชญาชีวิต ฯลฯ ไปสอนและสอดแทรกให้กับเด็กในวิชาจริยะ

อำนวยการ เพ็ชรแสนงาม / ลำปาง

○ ขอบพระคุณคุณครูที่ช่วยกันเผยแพร่ ช่วยกันคนละไม้ละมือ สังคมจะได้ไม่ขาดแคลนธรรมะ

▲ ผมชอบคำกลอนที่อยู่ในเล่มมากครับ ยิ่งเป็นคำกลอนสร้างความคิดสร้างคุณธรรม ผมได้จดไว้ในสมุดบันทึก และชอบจดไว้ในสมุดการบ้าน เวลาทำการบ้านก็จะได้อ่าน ครูที่ตรวจการบ้านก็ได้อ่านด้วย บางทีมีเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์วัยรุ่น ผมก็เขียนไปติดหน้าห้องให้เพื่อนที่โรงเรียนอ่านกัน

ปณิธาน บัวเผื่อน / เพชรบูรณ์

○ ขอบคุณนักเรียนที่ช่วยกันอีกแรง งานเหล่านี้ดูเหมือนเล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่ในน้ำใจแห่งความปรารถนาดี

▲ ตอนนี้ดิฉันกำลังเลิกตีหมาแพะคะ มันมีอาการหงอยๆ เหงาๆ ชอบกล หาวทั้งวัน ปวดเมื่อไปนั่งตัวนั่งตรงไหนก็จะหลับตรงนั้น เลิกมาเกือบ ๑ อาทิตย์ เพิ่งมาตีตอนที่เขียน จ.ม.ตอบนี้ ๑ ข้อค่ะ เพราะสมองไม่สั่งงานยังไงไม่รู้ ดิฉันทานมา ๑๕-๑๖ ปีแล้วค่ะ แต่เห็นวิทยุเขาบอกทานกาแฟวันละไม่เกิน ๒ ถ้วย จะทำให้สุขภาพดี ไม่เป็นมะเร็งไม่ใช่หรือคะ แต่ทางคนปฏิบัติธรรมถือว่าไม่ดี ต้องเลิก ดิฉันเห็นว่ามันมีประโยชน์ก็เลยไม่เลิกซักทีค่ะ

ลาวัดณ์ น้อยวงศ์ / เพชรบุรี

○ แม่แต่เมอร์ฟิน เหล้า ก็มีประโยชน์ จะกล่าวไปยากกับกาแฟ แต่เท่าที่รู้ข้อมูลมา โทษมันจะมากกว่าประโยชน์ละมั้ง และโทษที่สำคัญก็คือ การตกเป็นทาสของกาแฟ หรือพูดให้ชัดก็คือ ตกเป็นทาสของกิเลสชีวิตช่างไม่อิสระ แล้วดูอาการตอนเลิก (ตามที่เราเล่ามา) ลีว่ามันมีอิทธิพลต่อร่างกายและจิตใจขนาดนี้แล้วนะ ยังจะคบกับมันอีกหรือ

ชีวิตนี้เป็นของใคร ของเราหรือกิเลสเสพติดกาแฟ ?!?!?!?!?!?

▲ อ่านจบแล้วมีความรู้มีสาระมากเลย ทำให้หนูหันกลับมามองตัวเองมากขึ้น พยายามฝึกลดละเลิกสิ่งที่ไม่ดีในตัวเองออกไป ก็ยอมรับค่ะว่ามันยากมาก ฝืนความรู้สึกและทรมาณใจที่สุดเลย เพราะขัดกับความรู้สึกที่เคยเป็นมาก่อน ก็ล้มบ่อยมากเลย แต่คำสอนคำเตือนในหนังสือเหมือนเป็นกำลังใจให้หนูปฏิบัติต่อไป หนูเลิกเที่ยวกลางคืน เลิกตีหมาแพะ น้ำอัดลมได้เด็ดขาดค่ะ ไม่ใจร้อน ไม่โกรธง่าย ไม่เอาแต่ใจตัวเอง ฟังผู้อื่นมากขึ้นค่ะ

อุบล บุญประเสริฐ / สมุทรสาคร

○ การว่ายน้ำทวนน้ำ (กระแสน้ำไหล) ก็ต้องหนัก ต้องเหนื่อยเป็นธรรมดา จึงมีแต่ปลาเป็นเท่านั้นที่ว่ายน้ำทวนน้ำ ส่วนปลาตายก็ต้องไหลไปตามกระแสน้ำ (กระแสโลกีย์)

▲ ได้รับดอกหญ้าอันดับที่ ๙๘ อ่านจบแล้วชอบมากค่ะ ไม่ทราบว่าจะชอบมากนี้เป็นกิเลสหรือเปล่า ทุกเรื่องี่อ่าน ดิฉันจะอ่านหลายรอบ ส่วนการปฏิบัติรักษาศีล ๕ ศีลข้อหนึ่งทำยากมาก เพราะเวลาซักผ้า มดจะอยู่ในเสื้อผ้า

บัวลอย ที่ภูเวียง / กทม.

○ ชอบมากแบบนี้ ชอบแล้วได้ลดกิเลส ต้องมีให้เยอะๆ ด้วย เพราะเป็นการชอบที่ประเสริฐ เป็นการชอบที่มีอุดมการณ์ เหมือนกับความอยากแบบมีอุดมการณ์ (วิฆาตตัณหา) เช่น อยากทำบุญ อยากเป็นพระอรหันต์ ฯลฯ

ส่วนเรื่องมด ถือว่าศีลไม่ขาด เพราะไม่มีเจตนาฆ่า แต่จะมีวิบากกรรม (ผลของการกระทำ) เพราะทำให้เขาตาย ลองพยายามระวังให้มากขึ้นดีไหม

เช่น วางผ้าไว้ในที่ห่างไกลมด ตรงที่วางให้โรยแป้งฝุ่น ทาตัว(ชนิดเย็นชายิ่งดี) โรยรอบๆ ที่วางผ้า ตรวจสอบผ้าก่อนเพื่อสะบัดเอามดออก อย่าทิ้งผ้าไว้หลายวัน ล้างตะกร้าที่ใส่ เช็ดถูบริเวณที่วางตะกร้าเพื่อลบบรอยทางเดินของมด ฯลฯ

▲ อาตมาจะอ่านข่าวจากญาติธรรม บัณฑิตลิขิต พิจารณาข่าว ทำให้ทราบถึงการปฏิบัติธรรมของญาติธรรมแต่ละคน ทำให้อาตมาเองก็พยายามปรับตัวเองเข้าสู่ความเรียบง่าย รู้สึกสบาย เมื่อก่อนไม่เชื่อว่าอาตมาไม่เรียบง่ายนะ แต่ทำให้มันเรียบง่ายกว่าเดิม **ตอนนี้อาตมายังฉันทะเจ็ยอยู่ แต่สักวันจะฉันทะบรรลุให้ได้** เพราะเดี๋ยวนี้อาตมาได้อยู่ที่วัดจำเปิง (ตโปทาราม) ซึ่งเป็นวัดปฏิบัติธรรม เขามีทั้งอาหารเจและไม่เจ

สามเณรทองสอน สุขแก้ว / เชียงใหม่

○ พระพุทธองค์ตรัสว่า **อย่ามกน้อยในกุศลกรรม** สาธุ !

▲ อ่านดอกหญ้าฉบับนี้ (ฉบับศึกษาอารมณ์) แล้ว ทำให้ดิฉันควบคุมอารมณ์ได้เยอะเลยคะ คือพยายามไม่โกรธตอบเวลาทะเลาะกับเพื่อน และรู้จักขอโทษผู้อื่นเป็นเมื่อเราเป็นฝ่ายผิด พยายามกั๊กใจคนที่มองเราไม่ดี หรือว่าเราเสียๆ หายๆ ไม่อยากตอบโต้ให้ทุกขใจ

ทิชากร บันเบ็ง / กำแพงเพชร

○ เยี่ยมเลย พยายามทำให้เป็นปกติเลยนะ แล้วชีวิตเราจะมีความสุข สายตาเราจะมองทุกคนอย่างเป็นมิตร แม้เขาจะมองเราอย่างไม่เป็นมิตรก็ตาม

▲ ขอขอบคุณ “ดอกหญ้า” ที่ให้ข้อคิด ประชญา การดำเนินชีวิตแบบชาวพุทธ จิตสงบ ใจสงบ ก็เนื่องมาจากการที่ได้อ่านดอกหญ้าแล้วทดลองฝึกปฏิบัติบ่อยๆ แม้ในตอนแรกๆ มักจะคิดว่ายากมากๆ แต่พอเวลาผ่านไปรู้สึกได้ว่า ชีวิตจิตใจของเราเปลี่ยนไปมาก เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ได้แก่ ใจเย็นขึ้น เห็นใจผู้อื่น เอาใจเขามาใส่ใจเรา รู้สึกละอายใจเมื่อทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เป็นคนรักครอบครัวขึ้นมากกว่าเมื่อก่อน

แสง ขาวแก้ว / แพร่

○ พระพุทธองค์ทักทายให้มาพิสูจน์ได้ตลอดเวลา ใครทำได้ พิสูจน์ได้ ผู้นั้นจะเห็นผลที่ตัวเองจริงๆ และจะเป็นกรรมดีที่ติดตัวเราไปจริงๆ

▲ จากการอ่านดอกหญ้า มีความรู้สึกที่ตัวเองมีความรู้เรื่องธรรมะมากขึ้น แต่ก็ยังไม่มากนักคะ และอนาคตก็คิดว่าจะพยายามรักษาและปฏิบัติศีล ๕ ให้ได้ จะเป็นญาติธรรมไปตลอด และที่ขาดไม่ได้เลยคือ ข้าพเจ้าคิดว่าจะกินอาหารมังสวิรัตไปตลอดเลย

เมตตา ห่อไชย / ยโสธร

○ ขอต้อนรับญาติธรรมใหม่ ไม่มีความเป็นญาติชนิดใดจะประเสริฐและสูงส่ง เท่ากับความเป็นญาติทางธรรม

▲ ข้อปฏิบัติที่ได้จากการอ่านคือ ตัดสิ่งฟุ้งเฟ้อ ตัดภาระบำหอบฟาง ตัดความสุขที่ไม่มีก็ไม่ตาย ตัดอารมณ์ร้ายหยาบคาย เอาแต่ใจ ตัดความคิด อิจฉาริษยา ตัดตัวกูของกู ฯลฯ

จิรภัทร์ หล้าปาซาง / ลำพูน

○ ต้องเรียกว่า หมอผ่าตัดผู้ยิ่งใหญ่

○ ช่วงนี้ก็เป็นช่วงเข้าพรรษา มีเรื่องที่น่ายินดี คือ มีสมาชิกดอกหญ้าตั้งใจจะฝึกฝนตนให้เข้มแข็งขึ้น ดังนี้

- จะเลิกทานเนื้อสัตว์ เลิกดื่มน้ำอัดลม เลิกดื่มกาแฟ ตลอดจนอบายมุขทุกชนิด ขอสัญญาและสาบาน (การเวก แสนสุภา / กทม.)

- งดสุราอีกแล้ว คราวนี้จะให้นานกว่าปีที่แล้ว บุหรี่เลิกได้แล้ว (พ.อ.อ.ยุทธนา นาเจริญ / นครราชสีมา)

- จะฝึกควบคุมอารมณ์ให้สงบ (บุญนวย จิตบรรจง / พัทลุง)

- จะตั้งใจพยายามถือศีล ๕ (แสง กล้าดี / ขอนแก่น)

- จะงดเว้นอาหารมือเย็น (บัวฟ้า ประทุมสูตร / สระแก้ว)

สาธุ สาธุ สาธุ ขอเอาใจช่วยเต็มที่ ออกพรรษาเมื่อไร อย่าลืมส่งข่าวไปเล่าให้ฟังบ้างนะ

ชีวิตมิใช่ของขาดสองเส้น
หิวอย่างไรก็ตามกฎธรรมะชีวิต
ทุกคนมีแนวทางสัจธรรมดี
เป็นคนที่มีความยิ่งใหญ่ได้

รวงข้าว

